

越完美的罪案，越黑暗的人性。

诡案罪 1

GUIGUAN ZUI

林峰 著

诡案罪 1

ISBN 7-309-05000-0

Mục lục

Chương 1: Tử Vong Nhiều Kỳ

Chương 2: Cầu Nguyện Chí Mạng

Chương 3: Chuyển Phát Nhanh Sinh Tử

Chương 4: Lữ Đồ Mê Hung

QUỶ ÁN TỘI

Nhạc Dũng

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tử Vong Nhiều Kỳ

Từ sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, tôi thông qua cuộc thi công chức, tiến vào làm việc tại cục cảnh sát huyện Thanh Dương quê tôi.

Lý tưởng của tôi là làm một cảnh sát hình sự, trừ bạo an dân, gìn giữ quê hương bình an, uy phong quá ha.

Thế nhưng sau khi đến cục cảnh sát huyện báo danh, lãnh đạo lại nói người trẻ tuổi, phải rèn luyện nhiều hơn. Tay lớn vung lên, liền xếp tôi đến phòng Hồ Sơ.

Phòng Hồ Sơ nằm ở tầng 8 áp mái tòa nhà văn phòng cục huyện, lão Phạm trưởng phòng tóc hoa râm, cả ngày im im ít nói, cũng không quản lý sự vụ gì cả.

Mấy đồng nghiệp khác trong phòng, đều là chủ nhân của thần long thấy đầu không thấy đuôi, sáng đến báo có mặt xong thì không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn lại Lão Phạm cùng người mới tôi đây, mặt đối mặt ngồi trong căn phòng làm việc chật hẹp.

Nhàn rồi nhàm chán, để nhanh qua 8 tiếng làm việc, tôi bắt đầu lục ra một cuốn hồ sơ phủ đầy bụi trên kệ hồ sơ.

Đọc hồ sơ này, giống như đọc từng câu hỏi suy luận cao thâm, vừa khiến người ta tỉnh ngủ, lại làm người ta suy ngẫm.

Cũng chính những cuốn hồ sơ cũ kỹ mà thú vị đã làm cho tôi ở trong căn phòng hồ sơ nhỏ hẹp buồn chán này, dần dần trở ổn định quyết tâm

hơn.

Chỉ chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Hôm nay, tôi đến nhà bạn gái ăn cơm, vô tình nhìn thấy trên bàn học của em trai cô ấy đặt một quyển tạp chí "Thanh Dương".

Đây là một quyển tạp chí văn học đại chúng của hội nhà văn huyện Thanh Dương mở ra, lúc tôi học trung học, còn từng đăng lên đó vài mẫu truyện ngắn nữa đấy.

Tiện tay mở tạp chí, phát hiện chuyên mục nhiều kỳ trên đó đang đăng tiểu thuyết trinh thám tôi yêu thích, ngồi vào phòng sách ngồi đọc.

Khi tôi đọc xong tiểu thuyết nhiều kỳ tiêu đề "Tử Vong Nhiều Kỳ" còn chưa có phần kết này, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Nội dung của tiểu thuyết này cũng không phức tạp, kể về một người đàn ông tên A, vô tình phát hiện trên vú cô vợ B của mình có dấu vết bị gã khác "cắn", lập tức tiến hành theo dõi điều tra cô vợ, phát hiện cô ta ra ngoài cùng một gã nhiều tiền hơn tốt hơn tên C. Địa điểm mỗi lần B và C hẹn hò, đều hẹn ở phòng 1809 tầng 18 khách sạn D. A quyết định giết chết C, một lần nữa cướp lại trái tim vợ mình, nhưng hành động giết người chắc chắn phải làm sạch sẽ gọn gàng, thần không biết quỷ không hay, vừa không thể để cho vợ phát hiện là mình làm, càng không thể để cho cảnh sát nghi ngờ đến mình. Qua một thời gian âm thầm vạch kế hoạch, hẳn rồi cuộc cũng bắt đầu áp dụng kế hoạch giết người của mình.

Sau khi làm xong mọi chuyện, A đi lên ngọn núi hoang phía sau khách sạn D, dùng kính viễn vọng thông số cao quan sát cảnh vợ và người tình hẹn hò trong khách sạn phòng 1809. Vì lầu khách sạn khá cao, khi B và C gặp mặt không hề kéo rèm cửa, thậm chí có đôi khi vì theo đuổi kích thích, còn cố ý kê lên mặt kính sát đất làm tình. Giống như mọi khi, vì không để người ta nghi ngờ, B và C mây mưa xong, B vào phòng tắm tắm rửa, mặc

quần áo xong, một mình rời đi trước. C thì trần truồng nằm trên giường, hút xong một điếu thuốc, chờ hơn mười phút, mới một mình rời đi. Nhưng lúc này, hần hút xong điếu thuốc, khi ngồi lên muốn đứng dậy đi, tay đột ngột che ngực, miệng phun máu tươi, đầu đón té xuống. . .

Về sau cảnh sát điều tra phát hiện, C trúng độc potassium cyanide bỏ mình, căn cứ thời gian tử vong suy đoán, thời gian trúng độc xác nhận là sau khi vào phòng khách sạn. Qua kiểm tra, trong khoảng thời gian này chỉ có C và B cùng ở trong phòng. Nhưng cảnh sát vận dụng phương pháp kỹ thuật phân tích điều tra kỹ càng, căn bản loại trừ khả năng B hạ độc. Cả phòng khách sạn, không tìm được bất kỳ vật chứng nào hạ độc, hoàn toàn không có đầu mối. Vụ án này trở thành án chưa giải quyết.

Tiểu thuyết nhiều kỳ, dừng ở đây.

Tác giả tiểu thuyết, tên là Kim Điền Nhị, bên dưới tiểu thuyết hần còn thêm một đoạn quảng cáo, nói muốn biết anh chồng A dùng phương pháp gì giết chết người tình C của vợ, còn thành công tránh được điều tra của cảnh sát, xin mời chú ý theo dõi tiếp kỳ sau.

Tình tiết của tiểu thuyết không hề thần kỳ, khiến tôi cảm thấy giật mình, không phải bản thân vụ án này, mà là một đoạn miêu tả cảnh vật xung quanh cái chết của nạn nhân C mà tác giả miêu tả:

Đây là một căn phòng khách sạn lộng lẫy, ở giữa đặt một chiếc giường lớn khắc hoa giả cổ màu đen thuần, trên giường trang trí khăn trải giường đỏ thẫm in hoa vàng, đầu giường treo một bức tranh bản in "Người Đẹp Và Quái Vật" viền đen, trong lọ hoa xanh biếc trên tủ đầu giường, cắm một bó hoa hồng màu trắng, sát tường đặt một cái sofa bọc da màu nâu, bên cửa sổ thủy tinh chạm đất đặt một chậu cây brazil màu xanh. Nửa người trên của C nằm trên giường, nửa người dưới co quắp trên tấm thảm lông cừu màu phù dung trắng, tay trái đặt trên điện thoại ở tủ đầu giường, dường như đang

muốn gọi điện cầu cứu, máu đỏ sậm từ trong xoang mũi hắt tuôn ra. C đột ngột co rút vài cái, liền dừng hình ảnh tại tư thế này

Tôi dám khẳng định, cảnh tượng tử vong kỳ quái dị này, tôi chắc chắn đã từng được trông thấy ở một cuốn hồ sơ nào đó trên kệ hồ sơ số 24 phòng hồ sơ.

Ăn cơm trưa ở nhà bạn gái xong, tôi lập tức chạy về đơn vị, cẩn thận tìm kiếm trên kệ hồ sơ số 24.

Cuối cùng, tôi đã tìm được cuốn hồ sơ vụ án mạng khách sạn Thanh Dương làm mình ấn tượng sâu sắc.

Đây là một vụ án mạng xảy ra vào 13 năm trước.

Đêm hôm đó, cảnh sát nhận được tin báo, nói khách sạn Thanh Dương có một người chết.

Khách sạn Thanh Dương nằm dưới chân núi Thanh Dương, là một khách sạn bốn sao.

Sau khi cảnh sát chạy tới phát hiện trong phòng 1209 tầng 12 của khách sạn, có một người đàn ông đã chết.

Từ ảnh chụp hiện trường đến xem, đó là một căn phòng trang hoàng vô cùng lộng lẫy, giường lớn khắc hoa màu đen, khăn trải giường đỏ thẫm, tranh treo tường là bức "Người Đẹp Và Quái Vật", lọ hoa xanh biếc, hoa hồng màu trắng, châu hoa trồng cây Brazil cao 1m, còn có người chết trần truồng nửa nằm trên giường nửa nằm cuộn trên thảm dưới đất, tay đang duỗi về phía điện thoại di động. . .

Tình cảnh này, lại giống hệt với miêu tả của tác giả tiểu thuyết trinh thám tên Kim Điền Nhị trong "Tử Vong Nhiều Kỳ".

Theo hồ sơ ghi lại, người chết tên Chu Quý Hoa, 30 tuổi, là tổng giám đốc công ty trang phục Thanh Dương, tài sản đứng tên trên ngàn vạn. Người chết trúng độc potassium cyanide bỏ mình.

Theo điều tra, Chu Quý Hoa vào 7 giờ tối đến khách sạn vào ở phòng 1209, sau đó có một cô gái họ Trác đi tới phòng của hắn, ở mãi đến khoảng 9 giờ tối mới rời đi.

Bởi vì Chu Quý Hoa là khách quen của khách sạn Thanh Dương, quản lý khách sạn biết hắn có quan hệ mật thiết với cô gái họ Trác kia, cũng nắm giữ quy luật của Chu Quý Hoa, biết hắn sẽ thuê phòng theo giờ, luôn là sau khi cô gái kia rời đi hơn mười phút, mới xuống lầu trả phòng tính tiền. Nhưng ngày hôm đó, đã gần 10h tối, vẫn chưa thấy hắn xuống.

Quản lý cảm thấy có chút kỳ lạ, liền phái một nữ phục vụ đến phòng 1209 kêu cửa. Gọi nửa ngày không ai trả lời, về quây cầm chìa khóa phòng mở cửa, vừa nhìn thì phát hiện lỗ mũi Chu Quý Hoa đổ máu, đã chết trong phòng, vì vậy lập tức báo cảnh sát.

Theo pháp y phân tích, thời gian tử vong của Chu Quý Hoa khoảng từ 9 giờ đến 9 giờ 10 phút tối, mà thời gian potassium cyanide từ thực quản vào trong cơ thể hắn, vào khoảng 8 giờ đến 9 giờ.

Trong khoảng thời gian này, hắn luôn ở bên cô gái họ Trác kia.

Vì vậy cô gái họ Trác kia liền thành nghi phạm lớn nhất của vụ án này.

Nhưng cảnh sát sau khi tìm được cô gái họ Trác kia, mặc dù cô ta thừa nhận mình đêm đó từng ở bên Chu Quý Hoa, nhưng thề thốt phủ nhận mình đầu độc hắn.

Về sau khi cảnh sát lục soát căn phòng khách sạn kia, lại phát hiện trong phòng cài đặt hai máy quay mini vô cùng kín đáo, vì vậy tìm hiểu

nguồn gốc, bắt được thợ điện trung niên không có vợ sống trong khách sạn, chuyên lên cài máy quay rình coi nam nữ thuê phòng trong khách sạn.

Từng hành động của Chu Quý Hoa và cô gái họ Trác trong phòng 1209 chiều hôm ấy, vừa vặn đều bị hai máy quay này quay lại rõ ràng.

Cảnh sát đã xem xét dữ liệu hình ảnh máy quay được, phát hiện sau khi Chu Quý Hoa và cô gái họ Trác kia vào phòng, chỉ uống ít nước trà khách sạn cung cấp, trừ lúc đó ra, không còn ăn uống thêm gì nữa.

Nếu người phụ nữ kia muốn đầu độc Chu Quý Hoa, chỉ có thể bỏ potassium cyanide vào trong nước trà.

Thế nhưng qua xét nghiệm, nước còn thừa trong bình trà, không hề xét nghiệm ra được vật chất nào có độc.

Hơn nữa cô gái họ Trác kia cũng từng uống nước trà, nếu có độc, cô ta chắc chắn cũng không thể may mắn thoát được.

Quan trọng nhất là dưới hai máy theo dõi quay lại toàn bộ quá trình, vẫn chưa phát hiện cô gái họ Trác có động tác đầu độc khả nghi.

Nói cách khác, Chu Quý Hoa sau khi tiến vào phòng 1209 bị người ta đầu độc chết, mà kẻ đầu độc lại không phải cô gái họ Trác ở cùng hẳn.

Nghi phạm Trác sau khi được loại trừ, cảnh sát lại điều tra một số người, nhưng không tìm được bất kỳ đầu mối nào hữu dụng. Sau đó vì nội thành có vụ án mới phát sinh, cảnh sát đành phải đặt vụ án này sang một bên trước.

Không ngờ một lần bỏ qua này, chính là 13 năm.

Nếu như tiểu thuyết "Tử Vong Nhiều Kỳ" này tương tự tình tiết vụ án kia chỉ xuất phát từ sự trùng hợp tác giả hư cấu, cảnh tượng tử vong được

miêu tả trong tiểu thuyết và hồ sơ lại giống nhau kinh khủng, chỉ hai chữ "trùng hợp" tuyệt đối không thể lý giải nổi.

Lại nhìn tác giả của tiểu thuyết "Tử Vong Nhiều Kỳ" này, tên là Kim Điền Nhị, hiển nhiên là một bút danh biến hóa từ nhân vật Kim Điền Nhất (Kindaichi) dưới ngòi bút của tiểu thuyết gia trinh thám nổi tiếng Seishi Yokomizo.

Chẳng lẽ tác giả căn cứ vào báo chí và một ít tin đồn trên phố về vụ án mười mấy năm trước, hư cấu ra tiểu thuyết này?

Nhưng đoạn miêu tả cảnh tượng tử vong trong tiểu thuyết kia, chân thật mà tinh tế, không tự mình trải nghiệm hiện trường, tuyệt đối không tả ra được.

Thế nhưng căn cứ vào hồ sơ ghi lại, từng đến hiện trường phát hiện án chỉ có quản lý khách sạn và nữ phục vụ phát hiện ra người chết, còn thợ điện kia, cũng có thể thông qua máy quay quan sát được tình hình trong phòng.

Trừ những người đó ra, cũng chỉ có nhân viên cảnh sát. Chẳng lẽ Kim Điền Nhị viết tiểu thuyết này, là một trong những người đó?

Tôi tiếp tục tìm đọc hồ sơ, chợt phát hiện trong danh sách cảnh sát hình sự điều tra vụ án này, rõ ràng có tên Lão Phạm trưởng phòng của chúng tôi.

Tôi biết lão Phạm trước kia từng là đại đội trưởng đại đội trinh sát hình sự cục huyện chúng tôi, về sau không biết phạm phải sai lầm gì, bị xử phạt, biếm vào phòng Hồ Sơ.

Tôi vội vàng chạy đi hỏi lão Phạm.

Lão Phạm sau khi nghe tôi kể rõ ràng mọi chuyện, rất lâu mới nói với tôi, vụ án này ông ấy ấn tượng rất sâu. Khi ấy cảnh sát tới khách sạn rồi, liền lập tức phong tỏa hiện trường, từng đến hiện trường xảy ra vụ án, ngoại trừ cảnh sát, quả thực chỉ có hai người, cộng thêm một thợ điện dùng máy quay rình lén. Thợ điện kia, sau khi vụ án xảy ra không lâu, mắc bệnh ung thư mà chết. Quản lý, sau khi khách sạn phá sản thì ra nước ngoài. Nữ phục vụ kia, văn hóa chỉ tới tiểu học, nghe nói nhờ vào quan hệ mới được tuyển vào khách sạn, với trình độ này cô ta chắc chắn không có khả năng viết tiểu thuyết.

Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi có thể là các đồng nghiệp cảnh sát tham dự phá án khi đó viết không?

Lão Phạm bĩu môi nói, không ai rõ mấy thằng cha đó hơn ta đâu, bảo họ cầm súng còn được, nhưng bảo họ cầm bút viết văn thì thiệt là thảm họa. Viết báo cáo tổng kết còn không xong, làm sao viết tiểu thuyết?

Tôi nhú mày nói, thế thì lạ thật, chẳng lẽ giống như Kim Điền Nhị này viết, khi xảy ra vụ án, thật sự có một người cầm kính viễn vọng rình xem mọi chuyện xảy ra trong phòng 1209 từ xa?

Năm tháng qua đi đã mài giũa góc cạnh lão Phạm, ông ta đã sớm không còn lòng nhiệt tình khi còn là trưởng phòng hình sự năm nào, ngáp dài một cái nói không cần suy nghĩ nhiều nữa, chẳng phải cậu nói Kim Điền Nhị kia sẽ công bố đáp án trong kỳ tạp chí tiếp theo sao? Đến lúc đó đi mua tạp chí xem, chẳng phải sẽ rõ cả.

Được ông ta thức tỉnh như vậy, tôi chợt nhớ ra, quyển tạp chí "Thanh Dương" nhìn thấy ở nhà bạn gái tôi đã xuất bản từ tháng trước, tính theo chu kỳ xuất bản của tạp chí, tờ tạp chí mới tháng này hẳn đã có mặt trên thị trường rồi.

Tôi vội vàng kích động chạy đến hiệu sách, bỏ tiền mua một quyển tạp chí "Thanh Dương" số mới xuất bản, lật đến chuyên mục nhiều kỳ, nhưng lại phát hiện không thấy bài "Tử Vong Nhiều Kỳ" kia nữa, đã đổi thành một bài dài kỳ mới của Kim Điền Nhị. Dưới chuyên mục có dòng "Lời bình của người biên tập": Do "Tử Vong Nhiều Kỳ" xảy ra sự cố nên đã ngừng đăng, kính mời độc giả chú ý đến tác phẩm trinh thám mới của tác giả trinh thám nổi tiếng Kim Điền Nhị.

Trong lòng tôi hựt hẫng, biết trong này tất có điều kỳ lạ.

Tôi quyết định gặp tác giả của truyện "Tử Vong Nhiều Kỳ" này, Kim Điền Nhị.

Tôi tìm đến nữ biên tập họ Trương của tòa soạn tạp chí "Thanh Dương". Những tác phẩm tiểu thuyết của tôi trước đây đều qua tay cô biên tập, coi như có quen biết với cô ấy.

Tôi mặc thường phục đến, biên tập Trương cũng không biết tôi học trường cảnh sát, càng không biết tôi đã lên làm cảnh sát.

Tôi chỉ mang thân phận một fan bình thường của Kim Điền Nhị, xin cô ấy địa chỉ và số điện thoại liên lạc của Kim Điền Nhị.

Biên tập Trương là một người nhiệt tình, nói vừa vắn đêm nay tôi hẹn Kim Điền Nhị đến nhà hàng Hiền Trang ăn, thuận tiện nói chuyện bản thảo. Hay là tôi đưa cậu đi cùng nhé.

Tôi đương nhiên cầu còn không được.

Tối đến, tôi đi chung xe với biên tập Trương đến nhà hàng Hiền Trang.

Biên tập Trương nói cho tôi biết, Kim Điền Nhị chính là tác giả trinh thám hot nhất nước ta hiện nay.

Gặp mặt, tôi mới biết Kim Điền Nhị chỉ là một thằng nhóc mập mạp khoảng đầu hai mươi.

Chờ sau khi biên tập Trương bàn về bản thảo với hẳn xong, tôi nắm bắt cơ hội hỏi hẳn: "Quyển tiểu thuyết 'Tử Vong Nhiều Kỳ' này thật sự do cậu viết à?"

Kim Điền Nhị nghe xong tỏ vẻ mất hứng, trừng mắt với tôi nói: "Anh nói vậy là có ý gì? Tôi có thể đứng ra bảo đảm cho anh biết, mỗi một tiểu thuyết của tôi, bất luận dài ngắn, đều là tôi từng chữ một gõ ra trên máy tính."

Tôi lại hỏi: "Vậy tại sao bộ tiểu thuyết 'Tử Vong Nhiều Kỳ' này không đăng tiếp nữa?"

Kim Điền Nhị nói: "Phần kết của bộ tiểu thuyết này, tôi căn bản đã hoàn thành rồi. Nhưng dựa vào trách nhiệm với độc giả và nguyên tắc đã tốt phải tốt hơn, tôi còn muốn mài giũa thêm, cho nên tạm thời lấy một tiểu thuyết khác đẩy lên."

Tôi nghe xong, không nói gì nữa.

Sau khi ăn uống xong, mọi người đứng dậy rời đi.

Khi ra khỏi nhà hàng, tôi nói biên tập Trương tôi còn phải đi dạo hiệu sách gần đây, không về chung xe với cô ấy nữa.

Chờ sau khi cô ấy lái xe rời đi, tôi lập tức quay lại nhà hàng, chặn Kim Điền Nhị mới từ phòng vệ sinh ra, cũng trình thẻ cảnh sát của mình cho hẳn xem, sau đó tỏ vẻ bình tình hỏi: "Kim Điền Nhị, tôi hỏi lại cậu lần nữa, tiểu thuyết 'Tử Vong Nhiều Kỳ', rốt cuộc có phải cậu viết không?"

Kim Điền Nhị hốt hoảng giật mình, lập tức lấy lại bình tĩnh, nói: "Đương nhiên là tôi viết."

Tôi túm lấy cổ tay hắn, khế siết, thằng nhóc này lập tức đau đến biến sắc.

Tôi lôi hắn sang một bên, nói: "Tiểu thuyết này của cậu có vài chi tiết đề cập tới một nghi án xảy ra 13 năm trước, người chưa từng đích thân trải qua vụ án này, căn bản không viết được. Mà 13 năm trước, cậu chẳng qua chỉ là một thằng oắt con chừng 10 tuổi mà thôi. Vừa rồi vì biên tập Trương ở bên cạnh, tôi để lại cho cậu chút mặt mũi, không truy hỏi cậu tới cùng. Bây giờ cậu còn không chịu nói thật?"

Kim Điền Nhị thật sự đau đến mức không chịu nổi, vệt vàng run run nói: "Buông tay buông tay, tôi nói tôi nói. Sau khi tôi thành danh, một năm phải ra mười mấy quyển sách, làm sao viết nổi đây? Cho nên phần lớn bản thảo đều là tìm người viết hộ. "Tử Vong Nhiều Kỳ" này cũng là một tay viết hộ tôi quen trên QQ viết giúp tôi, đề tên tôi đăng. Tôi ấn theo số lượng mỗi ngàn chữ trả trăm đồng tiền nhuận bút cho hắn, tiền nhuận bút của tôi từ tiền nhuận bút xuất bản sách, đại khái có thể lấy một ngàn chữ bốn năm trăm đồng, cho nên cũng không ít lời."

"Người viết hộ này là ai? Cậu còn liên lạc được với hắn không?"

"Liên lạc cái rắm, mẹ nó, thằng nhóc này hãm hại tôi, chỉ chuyển nửa bộ đầu bản thảo cho tôi, nói nửa bộ sau chỉnh sửa xong sẽ chuyển cho tôi. Ai ngờ nửa bộ đầu sau khi đăng lên, trên QQ không liên lạc được với hắn nữa, gửi điện tín cũng không thấy hồi âm, tôi đành phải cầm một bộ bản thảo khác đăng thay."

"Người đó tên gì? Cậu có địa chỉ liên lạc và số điện thoại của hắn không?"

"Chúng tôi đều liên lạc bằng QQ, tên mạng của hắn là Sợ Ngồi Rơi Xuống, tên thật tôi không biết. Hắn cho tôi một tài khoản ngân hàng công

thương, sau khi đăng bản thảo, tôi sẽ gửi tiền nhuận bút của hẳn vào tài khoản này."

Tôi thấy thằng nhóc này đau đến mức trán toát mồ hôi lạnh, không giống như đang nói dối, đòi hẳn đưa tài khoản "Sợ Ngồi Rơi Xuống" kia xong, thì thả hẳn đi.

Mặc dù tôi cầm tài khoản của tên viết hộ kia, nhưng nếu muốn thông qua tài khoản ngân hàng điều tra tư liệu liên quan về hẳn, không đi theo trình tự tư pháp bình thường, ngân hàng chắc chắn sẽ không phối hợp. Cũng may một học sinh trước kia mẹ tôi dạy, vừa vận làm quản lý tại chi nhánh Thanh Dương. Tôi tìm tới anh ta, cho anh ta xem thẻ cảnh sát của mình, sau khi giải thích rõ tình hình lại tán dương anh ta không ngớt, anh ta mới hơi miễn cưỡng in một bản tư liệu khách hàng cho tôi.

Tư liệu cho thấy, tư liệu đăng ký tài khoản này như sau:

Họ tên: Lục Quang Vinh. Địa chỉ: Phòng 505 số 89 phố Thái Bình huyện Thanh Dương. Điện thoại: 1394813207X. Chứng minh nhân dân số: 4XX08119XX01130638.

Lục Quang Vinh này chính là "Sợ Ngồi Rơi Xuống" kia sao?

Tôi thử bấm gọi số điện thoại di động trên đó, đã ngưng hoạt động.

Cũng may còn có địa chỉ cụ thể. Tôi quyết định tự mình đến thăm "Sợ Ngồi Rơi Xuống" này một chút.

Số 89 phố Thái Bình, là một tòa nhà cũ màu xám, tòa nhà cao bảy tầng.

Sau khi tới nơi, tôi mới biết được đó là một tòa nhà cho giáo viên ở, sống xung quanh đều là giáo viên cấp ba.

Tôi leo lên tầng 5, tìm được phòng 505, nhấn chuông cửa vài cái, cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên bước ra, chừng 40 tuổi, da trắng nõn, vớ dài quần ngắn, thướt tha mê người. Bà ấy cao thấp đánh giá tôi một lượt, hỏi: "Cậu tìm ai?"

Tôi lấy thẻ cảnh sát ra đưa cho bà ta nhìn, sau đó nói: "Tôi tìm Lục Quang Vinh."

Vẻ mặt bà ta khẽ biến, nói: "Ông ấy chết rồi."

"Chết rồi?" Tôi ngần ra, "Chết như thế nào? Bà là . . ."

"Tôi là vợ của ông ấy, tôi họ Trác. Ông ấy qua đời đã hơn nửa tháng rồi."

"Ông ấy chết như thế nào? Có thể kể cho tôi một chút tình hình của chồng bà không?"

Bà ta hơi nhíu mày, có chút bực mình nói: "Không phải cảnh sát các cậu từng đến điều tra nhiều lần rồi sao, ông ấy chết như thế nào, ngay cả cảnh sát các cậu cũng không biết, sao tôi rõ được?" Dứt lời "ầm" một tiếng, đóng cánh cửa chống trộm lại.

Tôi rất không cam lòng đi xuống lầu, nghĩ thầm nếu cái chết của Lục Quang Vinh đã kinh động cảnh sát, vậy chứng tỏ chắc chắn không phải cái chết bình thường.

Tôi lên xe mô tô, chạy tới sở cảnh sát khu vực, sau khi nghe ngóng, biết được án mạng của Lục Quang Vinh do lão Hà phó sở trưởng mang đội đi điều tra, liền trực tiếp tìm đến lão Hà, nói rõ mục đích đến với ông, tìm hiểu tình hình của Lục Quang Vinh.

Lão Hà vừa hút thuốc vừa nói cho tôi biết, Lục Quang Vinh năm nay 42 tuổi, vốn là thành viên sáng tác của nhà văn hóa, về sau hiệu ích đơn vị

không tốt, nên từ chức, về nhà viết tiểu thuyết, muốn làm tác giả tự do, nhưng vì không có danh tiếng, bản thảo căn bản không gửi đi được. Sau đó qua một người quản lý văn hóa giới thiệu, bắt đầu làm người viết hộ, thay người khác viết bản thảo, sau khi viết bản thảo xong đề tên khác cho người ta đăng lên, bản thân thì cầm một ít tiền nhuận bút. Vài năm sau, dần dần ở trong giới văn hóa viết hộ này có chút danh tiếng, người tìm hãn viết bản thảo càng ngày càng nhiều, tiền nhuận bút của hãn thu vào cũng tương đối khả quan.

Vợ của Lục Quang Vinh tên Trác Ngọc Đình, là một giáo viên toán học cấp ba. Quan hệ vợ chồng bình thường. Một buổi tối khoảng nửa tháng trước, có người phát hiện miệng mũi Lục Quang Vinh đổ máu, chết trên một cái ghế dài phía sau hòn non bộ công viên Kim Bồn Sơn. Qua kiểm nghiệm pháp y, hãn trúng độc potassium cyanide tử vong. Thời gian tử vong là khoảng 10 giờ đến 10 giờ 20 phút đêm đó, thời gian potassium cyanide đi qua thực quản tiến vào cơ thể, khoảng 9 giờ 30 đến 9 giờ 50 phút. Mà căn cứ điều tra cảnh sát, 8 giờ đến 10 giờ đêm đó, Lục Quang Vinh luôn ở cùng với cô giúp việc trong nhà Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ là sinh viên đại học, vì tình hình kinh tế trong nhà không tốt, thừa dịp nghỉ hè, muốn làm giúp việc hai tháng, kiếm chút phí sinh hoạt đại học. Trong quá trình làm giúp việc ở nhà họ Lục, đọc một ít tiểu thuyết Lục Quang Vinh viết, vô cùng sùng bái tài hoa của Lục Quang Vinh, thường xuyên qua lại, hai người liền quấn vào nhau. Bởi vì Trác Ngọc Đình thường xuyên dạy thêm cho học sinh tại nhà, hai người vụng trộm ở nhà không tiện, liền quyết định địa điểm hẹn hò ở công viên Kim Bồn Sơn cách nhà không xa. Phía sau hòn non bộ của công viên là một rừng cây, nơi đó ít người đến, vô cùng vắng lặng, hai người thường trốn trên ghế dài ở đó vụng trộm. Khi Lục Quang Vinh trúng độc bỏ mình, chính là lúc hai người đang hẹn hò.

Bởi vì trước khi Lục Quang Vinh chết, chỉ có Tiểu Mễ ở cùng hắn, cảnh sát lập tức liệt Tiểu Mễ vào danh sách đối tượng nghi ngờ trọng điểm, nhưng theo lời khai của Tiểu mễ, đêm đó Lục Quang Vinh lặng lẽ hẹn cô đến sau hòn non bộ công viên, hai người ngồi nói chuyện trước một lát, trò chuyện được một lát, Lục Quang Vinh liền nhấc áo của cô lên tháo nịt ngực của cô, đẩy ngửa cô trên ghế dài. . .Sau khi xong việc không lâu, Lục Quang Vinh đột nhiên cuộn tròn cả người đổ nhào trên ghế, miệng mũi đổ máu, vô cùng kinh dị. Tiểu Mễ cho tới giờ vẫn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, sợ đến mức bỏ lại hắn lao đảo chạy khỏi công viên. Trong lúc hai người hẹn hò, Lục Quang Vinh chỉ uống một chai nước khoáng hắn tự mua, thế nhưng cảnh sát đã kiểm nghiệm bình nước khoáng tại hiện trường kia không có thành phần độc tố nào. Tiểu Mễ nói mình cũng không đầu độc Lục Quang Vinh, mà trong lúc hai người hẹn hò, cũng không có người thứ ba tới gần họ.

Vô cùng trùng hợp chính là quá trình họ hẹn hò, vừa vặn bị một học sinh trung học rảnh rỗi trốn trong bụi cỏ dùng điện thoại di động quay lại từ đầu đến cuối. Khi quay đến lúc Tiểu Mễ hoảng hốt bỏ chạy, Lục Quang Vinh miệng phun máu chết trên ghế, cậu ta mới cảm thấy tính nghiêm trọng của tình hình lúc đó, vội vàng dùng điện thoại di động báo cảnh sát. Sau sự việc cậu học sinh này luôn lo lắng mãi, thế là giao video mình dùng điện thoại quay được cho cảnh sát. Sau khi cảnh sát xem video xong, phát hiện từ đầu tới cuối, Tiểu Mễ không hề có hành động đầu độc khả nghi, cũng không có ai tới gần họ. Nói cách khác, Lục Quang Vinh trong quá trình hẹn hò bị người ta đầu độc chết, nhưng hung thủ không phải Tiểu Mễ, hơn nữa cũng không tìm ra đối tượng tình nghi thứ hai.

Tôi hỏi: "VẬY Trác Ngọc Đình thì sao? Hung thủ có thể là bà ta không?"

Lão Hà lắc đầu nói: "Chúng tôi đã điều tra rồi, đêm xảy ra vụ án bà ấy luôn ở trong nhà dạy cho hai học sinh, căn bản chưa từng xuống lầu. Bởi vì

mãi tìm không được đầu mối, vụ án này điều tra đến đây thì mắc cạn."

Nghe lão Hà kể xong, tôi thiếu chút nữa sợ kêu thành tiếng.

Cái chết của Lục Quang Vinh, cùng cái chết của Chu Quý Hoa 13 năm trước, sao mà giống hệt nhau.

Cùng là trúng độc bỏ mình trong quá trình hẹn hò với người tình, cùng là hiện trường không tìm được vết tích hung thủ đầu độc, cùng là án chưa giải quyết khiến cảnh sát không thể nào giải quyết tiếp. . .

Cách thức gây án tương tự như thế, chẳng lẽ hai vụ án mạng trước sau cách nhau 13 năm này, cùng một hung thủ gây nên?

Tiểu Mễ sau khi Lục Quang Vinh chết liền rời khỏi Lục Gia, không làm người giúp việc ở đâu nữa.

Khi tôi tìm được cô ta, cô đang ở nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay về trường đại học.

Phải nói Tiểu Mễ cũng không phải cô gái xinh đẹp lắm, nhưng cơ thể cô bé dậy thì rất khá, trong đồ lót màu trắng, hai con thỏ nhỏ tươi mơn mớn mà đầy đặn chực chờ nhảy ra.

Sau khi tôi giải thích thân phận, mặt Tiểu Mễ lập tức xụ xuống, dùng giọng điệu không mấy hoan nghênh nói: "Lại tới thăm vấn tôi nữa? Cái gì cần nói tôi đã nói hết rồi, tôi không đầu độc Lục Quang Vinh, tôi cũng không biết ai hại chết ông ấy. Các anh có hỏi lại trăm lần, cũng sẽ không có kết quả đâu."

Tôi nở nụ cười, nói: "Không, không phải tôi đến điều tra vụ án, tôi chỉ muốn mời cô uống trà."

Cô ta hoảng hốt, liếc mắt nhìn tôi, lẳng lặng gật đầu.

Chúng tôi đến một quán trà gần đó, Tiểu Mễ gọi một ly trà sữa, tôi thì gọi một ly ép dưa hấu. Tôi nói: "Chúng ta có thể vừa uống vừa trò chuyện không?" Tiểu Mễ nói: "Anh muốn trò chuyện về cái gì?"

Tôi nói: "Cô cảm thấy Lục Quang Vinh là người thế nào?"

Tiểu Mễ uống một ngụm trà sữa nói: "Ông ta là một người rất tài hoa, chỉ tiếc sinh không đúng thời, không gặp được một Bá Nhạc tốt, cho nên đến cuối đời cũng chỉ là một người viết hộ nấp phía sau người khác."

"Còn gì nữa không?"

"Ông ta cũng là một người rất keo kiệt. Ông ta viết bài cực nhanh, dù chỉ làm người viết hộ, nhưng mỗi tháng cũng có không ít tiền nhuận bút thu vào. Nhưng mỗi khoản tiền nhuận bút đều đưa đủ hết cho vợ. Không sợ anh chê cười, tôi quen ông ta lâu như vậy, ông ta chưa từng mua cho tôi món quà gì. Có đôi khi tôi muốn dùng đồ trang điểm, ông ta liền đến phòng trang điểm của vợ ông ta, lén trộm đồ trang điểm của vợ ông ta cho tôi dùng, như nước hoa này, mặt nạ này, kem dưỡng nhũ này, dùng xong rồi, ông ta lại lặng lẽ trả lại cho vợ ông ta. Tôi chưa từng thấy người nào bủn xỉn như vậy."

Nghe cô ta nói đến ba chữ "kem dưỡng nhũ" kia, tim tôi dường như bị thứ gì đó kích thích, ánh mắt không tự chủ quét tới phần ngực nổi lên của cô ta. Mặt cô ta đột nhiên đỏ lên.

Tôi vội thu hồi ánh mắt, hỏi tiếp: "Vợ ông ta biết quan hệ giữa hai người không?"

"Tôi và Lục Quang Vinh xảy ra quan hệ đó cũng chưa đến một tháng, Lục Quang Vinh nói vợ ông ta cả ngày chỉ biết dạy cho những học sinh kia, có lẽ chưa phát hiện."

Tôi nghĩ một chút, lại hỏi: "Cô cảm thấy trước khi Lục Quang Vinh chết, hoặc sau đó, có chuyện gì dị thường xảy ra không?"

Tiểu Mễ lắc đầu nói: "Không có." Uống một ngụm trà sữa, đột nhiên nói, "À, đúng rồi, có một việc, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, ngay từ đầu tôi còn tưởng là gặp ma nữa. . ." Nói tới đây, cô ta lại ngập ngừng, mặt đỏ ửng, mắt rũ xuống, rơi vào phần ngực của mình.

Tôi biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến bộ phận kia của cơ thể cô ta, nhưng cũng cố không tỏ ra lúng túng, truy hỏi: "Là chuyện gì?"

Mặt Tiểu Mễ càng đỏ hơn, lông mi rũ xuống, dùng giọng chỉ có tôi nghe thấy nói: "Lục Quang Vinh từng nói với tôi, từ trên xuống dưới chỗ tôi xinh đẹp nhất, chính là. . .phần ngực. Mỗi lần hẹn hò, ông ta đều 'cắn' chỗ này của tôi đến tím bầm. . . Mọi ngày tôi cũng không cảm thấy có gì khác thường, nhưng lần trước khi ông ta chết đó, mặc dù tôi về đến nhà thì tắm rửa sạch sẽ rồi, nhưng ngực vẫn đau nhức lại ngứa ngáy, khó chịu hơn mấy ngày, đến bác sĩ khám, cũng không nhìn ra được nguyên nhân gì. Tôi còn tưởng rằng bị ác quỷ Lục Quang Vinh quấy lấy chứ. Cũng may chỉ mấy ngày là khỏi. . ."

Tôi không nhịn được chấn động tinh thần, nhìn chăm chăm cô ta nói: "Cô nói thật không? Sau lần hẹn hò cuối cùng của hai người, ngực cô không khỏe đến mấy ngày?"

Tiểu Mễ khẽ gật đầu, ngượng ngùng "ừ" một tiếng.

Tôi đột nhiên trở nên hưng phấn, cảm thấy mình dường như đã tiếp cận được chân tướng của sự việc.

Sau khi rời khỏi quán trà, tôi đưa Tiểu Mễ về nhà, sau đó lại đi tới phòng 505 số 89 phố Thái Bình nhà của Lục Quang Vinh.

Sau khi Trách Ngọc Đình mở cửa, không đợi bà ta nói chuyện, tôi liền từ giữa khe cửa chen vào. Bà ta có chút tức giận nói: "Tại sao lại là cậu? Cậu muốn làm gì? Cảnh sát có thể xông vào nhà dân thế này à?"

Tôi không quan tâm đến bà ta, mắt quét nhìn khắp nơi, nhìn thấy trên bàn của phòng làm việc đặt một máy tính, liền hỏi: "Đó là máy tính của chồng bà à?"

Bà ta nói: "Không phải, đó là máy tính của tôi."

Tôi hỏi: "Máy tính của chồng bà đâu?"

Bà ta nói: "Bán rồi."

"Bán rồi? Tại sao lại bán? Bán cho ai?"

"Máy tính đó đã dùng lâu năm, đã rất cũ kỹ rồi, giữ lại cũng không làm gì, cho nên khi thanh lý di vật của ông nhà tôi, thuận tay bán cho công nhân nhập cư lái xe ba gác thu mua đồ điện gia dụng trên phố rồi." Trác Ngọc Đình như khiêu chiến liếc nhìn tôi, còn nói: "Cậu yên tâm, máy tính đó cảnh sát đã khởi động kiểm tra rồi, không có tài liệu gì khả nghi trong đó, cho nên tôi mới bán đi."

Tôi nhìn chăm chăm bà ta nói: "Không biết tại sao, bà gây cho tôi ấn tượng, hình như không hề mong cảnh sát nhanh chóng phá án, sớm ngày điều tra ra hung thủ giết chồng bà bằng thuốc độc."

"Không phải tôi không hy vọng, thật sự là năng lực làm việc của các cậu làm tôi quá thất vọng. Rõ ràng là con hồ ly tinh Tiểu Mễ kia để thoát khỏi dây dưa của chồng tôi với nó mà ra tay hạ độc ông ấy, cảnh sát các cậu lại cứ một mực để cô ta thoát. Tôi còn trông cậy vào các cậu có thể điều tra ra cái gì đây?"

Tôi không quan tâm tới bà ta, dùng điện thoại di động bấm gọi cho lão Hà phó sở trưởng sở cảnh sát khu vực, hỏi ông ta khi Lục Quang Vinh chết, họ có mở máy tính của Lục Quang Vinh kiểm tra chưa.

Lão Hà nói đã kiểm tra rồi, không phát hiện đầu mối nào có giá trị, hơn nữa vì để ngừa vạ nhất, cảnh sát còn dùng ổ cứng di động sao chép lại tất cả số liệu trong máy tính Lục Quang Vinh.

Tôi vội nói: "Vậy anh mau giúp tôi kiểm tra thử, xem bên trong có một tiểu thuyết tên "Tử Vong Nhiều Kỳ" không." Hơn nữa tôi còn sợ khi Lục Quang Vinh sáng tác không đặt tên đề giống với khi đăng, cố ý nói ra mấy câu mấu chốt trong tiểu thuyết, để họ đi tìm.

Vài phút sau, Lão Hà nói từ trong số liệu máy tính của Lục Quang Vinh, không tìm được tiểu thuyết này.

Khi gọi điện cho lão Hà, tôi luôn chú ý quan sát nét mặt của Trác Ngọc Đình.

Tôi phát hiện khi tôi nói ra bốn chữ "Tử Vong Nhiều Kỳ" này, khuôn mặt luôn tỏ vẻ bình tĩnh của bà ta đột nhiên xẹt qua một nét kinh hoàng không dễ phát hiện.

Cúp điện thoại, tôi nhìn chăm chăm Trác Ngọc Đình khoảng nửa phút, mới nhàn nhạt nói: "Cô giáo Trác, tôi có thể nói ra tựa đề tiểu thuyết 'Tử Vong Nhiều Kỳ' này, có phải làm bà cảm thấy giật mình không?"

Trác Ngọc Đình không dám nhìn thẳng mặt tôi, dờ mắt nói: "Tôi giật mình gì chứ? Tôi căn bản không hiểu ý cậu."

Tôi đột ngột cao giọng nói: "Không, bà hiểu được. Tôi phải nói rằng, người hạ độc giết Lục Quang Vinh không phải Tiểu Mễ, mà là vợ ông ta -- Trác Ngọc Đình bà."

Trác Ngọc Đình chột cười rộ lên, nói: "Cậu càng nói càng chẳng ra sao. Đêm chồng tôi bị người ta hạ độc chết, cả đêm tôi đều ở nhà dạy học sinh, ngay cả cửa cũng chưa hề bước qua, học trò tôi có thể làm chứng cho tôi."

Tôi tiến đến gần một bước, nhìn sát bà ta nói: "Mặc dù khi xảy ra vụ án bà có chứng cứ vắng mặt hiện trường, nhưng cũng không thể chứng minh tuyệt đối bà trong sạch. Bà đã hòa bột potassium cyanide vào trong kem dưỡng nhũ của mình, kem dưỡng nhũ bị Lục Quang Vinh trộm đưa cho Tiểu Mễ dùng xong, potassium cyanide liền bám chặt vào vú cô ta. Lục Quang Vinh và Tiểu Mễ hẹn hò, trong lúc tình cảm mãnh liệt dạt dào dùng sức hôn môi thậm chí gặm cắn ngực cô ta, tự nhiên sẽ nuốt phải potassium cyanide vào miệng."

Trác Ngọc Đình cười lạnh nói: "Nói thật nhé, anh cảnh sát, tôi rất bội phục khả năng tưởng tượng của cậu. Tôi và chồng tôi sống với nhau tốt đẹp, mặc dù có Tiểu Mễ chen chân, nhưng tôi tin tưởng chồng tôi chỉ nhất thì bị cô ả mê hoặc, chờ con tiểu hồ ly tinh kia kết thúc nghỉ hè, sau khi rời đi, ông ta tự nhiên sẽ hồi tâm, trở về gia đình này. Tôi cần gì phải vì một lần đàn ông vô tâm chệch đường, mà phí tâm đi hạ độc giết người như thế chứ?"

Giọng tôi lạnh lùng nói: "Không, bà muốn giết ông ta, không phải vì ông ta ngoại tình, mà để báo thù 13 năm trước ông ta độc chết người tình của bà Chu Quý Hoa."

Trác Ngọc Đình giống như bị một đấm mạnh trúng ngay ngực, chấn động cả người, mặt đã thay đổi biểu cảm: "Cái gì? Cậu, cậu nói cái gì?"

Tôi đưa chắp hai tay ra sau, thong thả bước đi, không nhanh không chậm nói: "13 năm trước, bà và người tình cũ của mình Chu Quý Hoa không hẹn mà gặp, tình cũ quay về, nhanh chóng quấn lấy nhau lửa tình hừng hực. Lục Quang Vinh từ dấu hôn khó hiểu ở ngực bà đã nhận ra

chuyện bà ngoại tình, cuối cùng lẳng lặng quyết định giết chết Chu Quý Hoa, để bà trở lại bên cạnh mình. Ông ta phát hiện mỗi lần sau khi bà hẹn hò với Chu Quý Hoa, ngực đều có dấu vết bị hằn 'căn', vì vậy hòa vào cyanide trong kem dưỡng nhũ bà thường dùng. Bà thoa kem dưỡng nhũ lên ngực, cũng chẳng khác nào thoa độc dược lên ngực. Chu Quý Hoa ở khách sạn hôn lên ngực bà, tự nhiên đã hút thuốc độc vào trong miệng. Chỉ là lượng thuốc không lớn, hơn 10 phút sau hằn mới độc phát mà chết. Lục Quang Vinh cầm kính viễn vọng trốn trên núi Thanh Dương phía sau khách sạn, đã tận mắt nhìn thấy cái chết của Chu Quý Hoa. Vụ án này vì cảnh sát không tìm được đầu mối danh thép, cuối cùng thành vụ án chưa giải quyết.

"Chớp mắt, 13 năm trôi qua. Lục Quang Vinh làm ra một vụ án kín không kẽ hở, huênh hoang tự đắc hơn, nhưng cũng có chút tiếc nuối, giống như một nhà nghệ thuật vĩ đại, đã hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật có thể nói là hoàn mỹ, nhưng chỉ có thể giấu ở nhà, không thể lấy ra khoe khoang với mọi người. Sau vài chục năm ứ đọng, có lẽ tư liệu sáng tác của mình đều đã dùng hết, ông ta quyết định viết kinh nghiệm bản thân thành một tiểu thuyết trinh thám. Đương nhiên, tình tiết trong tiểu thuyết sau khi trải qua nghệ thuật xử lý của ông ta, đã rất khó nhìn ra nguyên hình của vụ án, hơn nữa lại đề tên người đăng khác, ông ta lại càng không cần bản khoản gì nữa. Nhưng chi tiết cảnh tượng cái chết Chu Quý Hoa ông ta nhìn trộm được trong kính viễn vọng, đã sâu sắc khắc vào đầu, thế nên bất tri bất giác lại thể hiện hoàn toàn chân thật trong tiểu thuyết đó.

"Mà cảnh tượng tử vong trong tiểu thuyết này lại giống với vụ án trong hồ sơ án chưa giải quyết 13 năm trước giống nhau như đúc, đã khiến tôi chú ý. . .Đương nhiên, tiểu thuyết này còn khiến cho một người khác chú ý, đó chính là bà. Bà khác với tôi, tôi chỉ nhìn thấy nửa phần tiểu thuyết được đăng trước, còn bà thì đã lén đọc hết cả quyển tiểu thuyết trong máy tính ông ta, sau khi xem xong phần giải bí ẩn, bà đã biết người chồng A trong tiểu thuyết làm thế nào giết chết người tình C của vợ mình. Dựa vào trí tuệ của bà, đương nhiên không khó đoán được tiểu thuyết này thật ra là

Lục Quang Vinh viết về câu chuyện xư xảy ra trên chính bản thân mình. Vì vậy rất cuộc cũng biết người tình mình yêu sâu sắc rồi cuộc đã chết thế nào. Tôi đã điều tra, bà và Chu Quý Hoa là bạn học đại học, thời đại học từng yêu nhau, sau này vì đủ loại nguyên nhân mà chia tay. Gặp nhau lần nữa, chuyện cũ quay về, bà yêu thật sự rất say đắm. Chu Quý Hoa chết đi, bà đau lòng rất lâu. Bây giờ sau khi đã biết rõ chân tướng, việc đầu tiên bà nghĩ đến không phải là báo cảnh sát, mà là quyết định tự tay giết chết Lục Quang Vinh, báo thù cho người tình.

"Đúng lúc này, bà phát hiện chuyện giữa Lục Quang Vinh và Tiểu Mễ, phát hiện ngực Tiểu Mễ có dấu hôn khó có thể che đậy, phát hiện chồng trộm đồ trang điểm của mình cho Tiểu Mễ sử dụng, vì vậy dùng phương thức của người trả lại cho người, hạ độc vào một chai kem dưỡng nhũ, để ngực của Tiểu Mễ trở thành 'hung khí' cho bà mưu sát chồng mình."

"Lục Quang Vinh vừa chết, bà lập tức xóa sạch bài 'Tử Vong Nhiều Kỳ' trong máy tính ông ta. Mặc dù về sau cảnh sát từng kiểm tra máy tính của Lục Quang Vinh, nhưng cũng chỉ làm làm cho có, nhìn chút tài liệu trong đó là xong việc. Nhưng bà lại sợ cảnh sát phát hiện, lại quay về kiểm tra máy tính, hiện giờ cảnh sát đầy cao thủ máy tính, muốn khôi phục tài liệu đã xóa trong máy tính cũng không phải việc khó. Cho nên bà dứt khoát bán máy tính đi.

"Potassium cyanide tiếp xúc da, chỉ cần không đụng vào vết thương, không chế tốt phân lượng, không ảnh hưởng lớn đến cơ thể người. Nhưng dù Tiểu Mễ về nhà đã tắm rửa, vẫn cảm thấy ngực có chút không khỏe. Mà cũng chính điểm này khiến tôi có manh mối mới với vụ án. Sau đó theo đầu mối này, rồi cuộc tìm được hung thủ hạ độc giết Lục Quang Vinh -- đó chính là vợ của ông ta, Trác Ngọc Đình bà!"

Trác Ngọc Đình nghe xong, biểu cảm trên mặt đột ngột thay đổi, thành linh cao giọng hét: "Cậu, cậu ngậm máu phun người, nói hươu nói vượn,

tất cả việc này đều là phỏng đoán và suy luận của cậu không có bất kỳ căn cứ nào. . . Tôi không giết người, tôi căn bản không biết cậu đang nói gì. . ."

Tôi nói: "Bà muốn chứng cứ à? Đừng tưởng rằng bà vứt chai kem dưỡng nhũ có độc kia rồi, bán máy tính của Lục Quang Vinh rồi, cảnh sát sẽ không tìm được chứng cứ bà giết người. Tôi lập tức báo cáo vụ án lên cục huyện, cục huyện sẽ lập tức thành lập một tổ chuyên án, gộp án mạng của Lục Quang Vinh và vụ án Chu Quý Hoa 13 năm trước lại điều tra. Một khi cảnh sát đã hành động, bà một mình tác chiến, mà chúng tôi, là một bộ máy chuyên chính quốc gia khổng lồ đấu với bà. Chúng tôi sẽ thông qua điều tra nhân khẩu dân nhập cư, nhanh chóng tìm được công nhân nhập cư thu mua máy tính của bà, vô luận hẳn đã bán máy tính đi đâu, cũng có thể bị chúng tôi tìm về được. Chỉ cần lấy được máy tính, tài liệu bà xóa vẫn có thể khôi phục, hơn nữa cao thủ máy tính của cảnh sát còn có thể căn cứ dấu vết thao tác bà lưu lại, điều tra được tài liệu trên máy bị xóa trước hay sau khi Lục Quang Vinh chết. Còn nữa, hiện giờ chính phủ quản lý vật phẩm hóa học nguy hiểm nghiêm khắc như thế, potassium cyanide bà sử dụng mua được như thế nào, vô luận là bỏ tiền nhờ người ta mua, hay mua trên mạng, chúng tôi có thể nhanh chóng làm rõ. . .Lời nói dối của bà, sẽ làm bằng chứng chống lại bà, chỉ lãng phí thời gian của cảnh sát thôi, căn cứ vào đầu mối chúng tôi nắm giữ trong tay, muốn làm rõ ràng cả câu chuyện, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. . ."

Phòng tuyến tâm lý của Trác Ngọc Đình đã bị lời lẽ chính nghĩa và suy luận thấu triệt của tôi đánh đổ hoàn toàn.

Bà ta thoáng sửng sốt, đột nhiên hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi bệt trên sofa, hai tay che mặt khóc: "Tại sao? Tại sao lão ta giết người, cảnh sát các cậu quản không nổi, tôi muốn vì Quý Hoa báo thù, các cậu lại biết nhanh như vậy? Ông trời ơi, thế này là sao?"

Từ nguyên nhân tôi may mắn có duyên, sau khi phá thành công vụ "Án Mạng Khách Sạn Thanh Dương" này thì càng thích đọc đám hồ sơ và

tài liệu cũ trong phòng hồ sơ này.

Càng đọc, tôi càng phát hiện có rất nhiều hồ sơ vụ án, đọc vào tràn ngập thấp thỏm, mạo hiểm lắc léo, mức độ đặc sắc này thật sự không thua gì một bộ tiểu thuyết trinh thám suy luận tuyệt diệu nhất.

Mà khiến tôi nhìn lão Phạm trưởng khoa với cặp mắt khác chính là tôi phát hiện trong hồ sơ ghi lại rất nhiều kỳ án hay, ấy thế mà đều do ông ấy phá khi làm đại đội trưởng trinh sát hình sự.

Bây giờ trích từ trong đó một vài vụ án đặc sắc, tổng hợp lại xong sẽ thết đãi các bạn đọc.

QUỶ ÁN TỘI

Nhạc Dũng

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cầu Nguyện Chí Mạng

Lão Ngụ cảnh sát hình sự gần đây có chút phiền muộn.

Lão Ngụ làm cảnh sát hơn nửa đời người, ở đại đội trinh sát hình sự cục cảnh sát huyện Thanh Dương, tuyệt đối xem như cảnh sát hình sự lão làng thâm niên. Lão Ngụ đã ngoài năm mươi, sớm sẽ nghỉ hưu, cả đời làm công tác cách mạng, đáng lẽ phải an hưởng tuổi già, không ngờ vợ đột nhiên mắc bệnh nặng, cuối cùng mặc dù đã chữa khỏi phục hồi, nhưng tiền của tích góp hơn nửa đời người của hai ông bà già cũng đã dùng gần hết. Lúc này con trai làm việc tại Bắc Kinh lại muốn mua nhà kết hôn, chìa tay về nhà đòi năm mươi vạn. Lão Ngụ trong bụng tức giận, thằng con bất hiếu này, dù có lôi cha mày ra chợ bán, cũng không được nhiều tiền đến vậy đâu!

Lão Ngụ sốt ruột phát cáu, bệnh "nhiệt miệng" cũ lại tái phát, hai bên hàm sưng chù vù.

Vừa lúc vào đông, thời tiết lạnh lẽo lạ thường.

Buổi sáng hôm ấy, lão Ngụ bọc áo rét, bùm quai hàm, vừa xong việc tại đại đội trinh sát hình sự, đã bị đại đội trưởng Phạm Trạch Thiên gọi lại. Phạm Trạch Thiên nói cho ông biết, sáng nay có người ở dưới cầu lớn Thanh Dương phát hiện một cỗ thi thể, do trong tay mình có vụ án lớn không đi được, cho nên gọi lão Ngụ mang đội qua đó xem tình hình.

Lão Ngụ ưỡn ngực, nói: "Rõ."

Cầu Thanh Dương nằm trên sông Thanh Dương phía đông đô thị, hai hướng bốn làn xe, ba năm trước thì xây dựng xong. Hơn một năm trước, cạnh cầu bị một chiếc xe vượt tải lớn đè sụp, cây cầu liền thành cầu nguy, hai đầu dựng lên bệ đá xi măng, nghiêm cấm xe cộ thông hành. Nhưng vì ham tiện lợi, thỉnh thoảng vẫn có người đi đường hoặc người đi xe đạp băng qua cầu nguy.

Khi lão Ngụy dẫn người chạy tới, trên bãi sông dưới cầu nguy đã có không ít người vây quanh.

Trên mặt đất nằm một cái xác đắm nước, người chết là một người đàn ông trung niên, khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ áo khoác bông dày.

Lão Ngụy nhìn khuôn mặt tái nhợt của người chết, cảm thấy có chút quen mắt.

Cảnh sát hình sự Tiểu Lý giật mình gọi: "Ồi, đây không phải là Vạn Trường Thành ông tổng của công ty xây dựng Trường Thành sao?"

Công ty xây dựng Trường Thành là xí nghiệp tư nhân lớn nhất nhì huyện Thanh Dương, chẳng những nhận xây rất nhiều công trình thị chính, hơn nữa còn đang mở rộng bất động sản.

Lão Ngụy đã từng thấy Vạn Trường Thành trên TV, cẩn thận nhìn lại, quả đúng là ông ta.

Lão Ngụy gọi Tiểu Lý mau chóng liên lạc với gia đình của Vạn Trường Thành, lại hỏi là ai phát hiện thi thể. Một ông già đầu đội mũ lông che tai đứng ra nói: "Là tôi."

Theo ông cụ nói, ông ấy là ngư dân trên sông Thanh Dương, hôm nay nhân lúc mặt sông chưa đóng băng, sáng sớm ông ấy đã đi thả lưới, không ngờ vừa thả lưới xuống, lại kéo lên một cỗ thi thể.

Lão Ngụy hỏi vị trí cụ thể phát hiện thi thể, ông cụ co tay vào ống tay áo, khuỷu tay hích về phía cầu lớn Thanh Dương, nói ngay dưới trụ cầu chính giữa kia.

Pháp y kiểm tra sơ bộ hiện trường, gáy người chết có vết thương vật cùn, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, phần miệng mũi có bọt khí hình nấm, phần phổi có nước đọng, có thể xác nhận là chết đuối. Thời gian tử vong khoảng từ 7 giờ đến 10 giờ tối. Thời gian tử vong cụ thể hơn, cần khám xác xong mới có thể xác nhận thêm.

Lão Ngụy hỏi: "Vết thương vật cùn ở gáy người chết là do ngoại lực va đập à?"

Pháp y nói: "Miệng vết thương hình dạng bất quy tắc, phỏng chừng là vật cùn như tảng đá hòn đá các loại, có thể là ai đó cầm đá tập kích sau lưng ông ta, đương nhiên, cũng không loại trừ do va chạm trong quá trình rơi xuống nước gây ra."

Lão Ngụy cau mày, vừa nghe vừa gật đầu.

"Ồ, trong túi của hắn hình như có gì đó." Nhân viên khám nghiệm dấu vết đột nhiên kêu một tiếng.

Lão Ngụy vội vàng đi qua, nhân viên khám nghiệm dấu vết mang găng tay trắng, từ trong túi hai bên áo bông của người chết lấy ra hai tảng đá lớn, góc cạnh rõ ràng, cầm trong tay nặng trĩu, hai tảng đá chỉ sợ thêm vào không ít trọng lượng. Người chết mặc áo khoác bông dày, bị người ta bỏ vào túi áo thêm hai tảng đá, nhất thời nhìn quả là đoán không ra.

"Đây chính là bỏ đá dìm xác đấy!" Lão Ngụy vốn đang hơi nghi ngờ người chết có thể là nhảy sông tự vẫn hoặc trượt chân rơi xuống nước, nhưng bây giờ căn bản đã có thể xác nhận là bị sát hại.

Ông ta nhìn quanh một chút.

Bây giờ là mùa nước cạn, mặt sông Thanh Dương so với mùa nước cao vào hè đã cạn hơn phân nửa, gió lạnh từ mặt sông thổi tới, làm người ta không nhìn được muốn rùng mình.

Nước sông hầu như không hề chảy, thi thể rơi xuống nước mới một đêm, hẳn là chưa bị cuốn đi quá xa, cho nên người chết rất có khả năng rơi xuống nước cách nơi phát hiện xác không xa.

Lão Ngụy chấp hai tay sau lưng, bước thong thả lên cầu nguy.

Đơn vị nhận xây cầu Thanh Dương này, chính là công ty xây dựng Trường Thành của Vạn Trường Thành.

Sau sự cố cầu sụp xảy ra, có người báo cáo do rút ruột công trình. Không biết Vạn Trường Thành đã dùng thủ thuật che mắt gì, cuối cùng lại khiến tổ chuyên gia xử lý sự cố cấp trên phải tới định tính nguyên nhân tai nạn là do xe lớn vượt tải nghiêm trọng gây ra, không liên quan đến chất lượng xây dựng cầu.

Sau khi cầu lớn trở thành cầu nguy, trải qua mưa gió bào mòn, lại không ai quản lý, lan can hai bên cũng đều bị hủy hoại, đạp xe đạp trên cầu thật ra cũng rất nguy hiểm.

Lão Ngụy đi tới chính giữa cầu, nhìn xuống phía dưới, mặt cầu cách mặt sông gần mười mét, tuy là mùa nước cạn, nước ở lòng sông chỉ sộ sâu phải đến ba bốn mét, vả lại khoảng cách hai bên bờ sông khá xa, nếu người rớt xuống, thật sự chỉ có một đường chết.

Ông cẩn thận nhìn dưới chân, quả nhiên ở mặt cầu phía trên trụ cầu chính giữa nhất phát hiện một vũng máu nhỏ, bên cạnh vết máu còn có vài dấu chân hỗn độn.

Ông gọi nhân viên khám nghiệm vết tích đến nghiêm túc khảo sát, dấu chân quá mức hỗn độn, đã không cách nào lấy ra được nữa, nhưng qua xét

nghiệm cấp tốc, có thể xác nhận vũng máu kia là của người chết Vạn Trường Thành lưu lại.

Theo phán đoán, người chết rất có khả năng bị người ta tập kích ở đây, rồi bị đẩy xuống nước. Trước khi rơi xuống nước còn bị người ta nhét vào trong túi hai tảng đá lớn, phỏng chừng hung thủ sợ thi thể này trôi lên mặt nước, bại lộ tội ác.

Không ngờ Vạn Trường Thành lại chết ngay dưới cây cầu mình xây, chẳng lẽ thật sự là ý trời đưa đây?

Chợt nghe một tràn tiếng còi xe, một chiếc Toyota màu đen đậu ở đầu cầu, bước xuống xe là một người phụ nữ trẻ tuổi, váy tơ tằm đen ngắn giày cao gót, tai đeo hai cái khuyên to khoa trương, có vẻ xinh đẹp và thời trang.

Cảnh sát hình sự Tiểu Lý vừa đi lên hỏi, mới biết cô ta tên Triệu Hủy, là bà xã của Vạn Trường Thành.

Triệu Hủy vừa thấy thi thể của Vạn Trường Thành, liền ngã ngửa ra sau hôn mê bất tỉnh.

Anh tài xế trẻ bên cạnh vội vàng đỡ cô ta, gấp gáp ấn huyết nhân trung, Triệu Hủy dần dần tỉnh lại, nhìn thi thể trên mặt đất, che mặt khóc.

Lão Ngụ biết cô ta chưa lấy lại bình tĩnh ngay được, liền gọi tài xế kia sang một bên, hỏi người chết có phải ông chủ cậu ta không.

Tài xế đỏ mắt, gật đầu nói: "Là ông chủ của chúng tôi. Tôi là tài xế lái xe riêng cho ông ấy."

Lão Ngụ hỏi: "Lần cuối cùng cậu nhìn thấy người chết là khi nào?"

Tài xế hồi tưởng lại nói: "Là giữa trưa ngày hôm qua thì phải. Khi ấy tổng giám đốc Vạn muốn đi tỉnh làm việc, nhưng động cơ xe bị hư, còn

đang sửa chữa ở xưởng, tôi muốn phải xe khác đi, tổng giám đốc Vạn nói không cần, tự ông ấy ra bến xe đón xe là được, dù sao tỉnh cũng không xa lắm, hơn nữa. . ."

Lão Ngụ cau mày hỏi: "Hơn nữa cái gì?"

Tài xế do dự một chút, nói: "Hơn nữa tổng giám đốc Vạn nói ông ấy cũng không muốn để người khác biết ông ấy đi tỉnh."

Lão Ngụ hỏi: "Biết ông ấy đi tỉnh làm gì không?"

Tài xế nói: "Không biết, ông ấy không nói, chúng tôi cũng không dám hỏi."

Lão Ngụ hỏi: "Sau khi ông ấy ra ngoài, có từng gọi điện về không?"

Tài xế nhìn thoáng qua Triệu Hủy bên kia, nói: "Tôi nghe bà chủ nói, giám đốc Vạn khoảng 7 giờ tối hôm qua từng gọi điện thoại cho cô ấy một lần, nói mình đã về, đang ở cổng bến xe. Khi ấy xe đã sửa xong, bà chủ hỏi có cần lái xe đến đón ông ấy không, giám đốc Vạn nói không cần, ông ấy tự đi bộ về nhà, coi như tản bộ. Nhà giám đốc Vạn ở trang viên Hào Cảnh cách bên kia cầu không xa, từ bến xe đến đây, nếu lái xe, phải đánh một vòng lớn quanh sông Thanh Dương, nếu đi bộ, có thể từ trên cầu Thanh Dương trực tiếp băng qua, cũng rất gần. Kết quả bà chủ đợi cả đêm, cũng không thấy ông ấy về nhà, gọi điện thoại di động cho ông ấy cũng tắt máy, đang lo lắng thì sáng nay nhận được điện thoại của cảnh sát. . ."

Lão Ngụ thấy Triệu Hủy đã ngừng khóc, liền hỏi cô ta: "Chồng cô lúc ra cửa, trong tay mang theo những gì? Có mang theo thứ gì đáng giá không?"

Triệu Hủy nói: "Trên người ông ấy mang theo một túi đeo chéo, bên trong có năm mươi vạn tiền mặt, trên người có điện thoại di động, đồng hồ. Ông ấy đeo một cái đồng hồ Rolex đính kim cương phủ kín, giá trị hơn sáu

vạn tệ. Đúng rồi, ông ấy thích sưu tầm ngọc, đeo bất cứ túi nào, cũng đều treo một cái Ngọc Quan Âm đã được khai quang trong túi, dùng để phù hộ mình đi về bình an. Khối ngọc đó cũng đáng giá hơn vạn tệ."

Lão Ngụy gật gù.

Vừa rồi ông đã hỏi lão ngư dân kia. Thi thể Vạn Trường Thành khi bị vớt lên, trên người không hề có túi đeo gì cả, cảnh sát từng tìm kiếm ở xung quanh, không phát hiện túi đeo bị vớt. Hơn nữa đồng hồ trên cổ tay và điện thoại di động bên hông Vạn Trường Thành cũng không thấy đâu nữa.

Lão Ngụy sờ quai hàm sưng tấy của mình, nghĩ thầm hiện giờ căn bản có thể nhận định, đây là một vụ án cướp của giết người ác tính, xem ra mình lại có chuyện để làm.

Trong cuộc họp phân tích tình tiết vụ án chiều nay, lão Ngụy đã hồi báo cho đại đội trưởng Phạm Trạch Thiên tình hình khảo sát hiện trường và đầu mối cảnh sát nắm giữ hiện nay. Cảnh sát xem video theo dõi chiều hôm qua tại bến xe huyện, phát hiện khi Vạn Trường Thành ra khỏi bến xe, vẫn còn túi đeo trên người.

Phạm Trạch Thiên suy tư nói: "Từ những đầu mối chúng ta nắm giữ hiện nay, tôi đồng ý với phương hướng điều tra của các anh, đây rất có thể là một vụ án cướp của giết người."

Y vỗ vai Lão Ngụy, "Vụ án này do anh phụ trách nhé. Vạn Trường Thành chẳng những là xí nghiệp tư nhân có máu mặt ở huyện Thanh Dương chúng ta, hơn nữa còn là Ủy viên Chính Hiệp, vụ án này chịu rất nhiều chú ý của dư luận, anh nhất định phải tranh thủ sớm ngày phá án."

(Ủy Viên Chính Hiệp là thành viên của Hội nghị chính trị hiệp thương Nhân dân Trung Quốc)

Lão Ngụy nói: "Dạ."

Sau khi lập tổ chuyên án, công tác điều tra lập tức triển khai.

Cảnh sát từ trong video theo dõi bến xe phát hiện, ngày 14 tháng 11 cũng tức là tối qua Vạn Trường Thành ra khỏi bến xe lúc 7 giờ 07 phút tối, từ bến xe đi bộ tới đầu cầu phía đông cầu Thanh Dương, mất khoảng hơn 10 phút, nói cách khác thời gian Vạn Trường Thành bị tập kích trên cầu khoảng 7h30 tối.

Cảnh sát đã triển khai công tác điều tra thăm hỏi cẩn thận các nhà ở hai bên đông tây cầu Thanh Dương, hy vọng có thể phát hiện ra người chứng kiến lúc xảy ra án mạng.

Mặt khác, ngoại trừ tiền mặt trong túi đeo của Vạn Trường Thành bị cướp, còn có điện thoại di động, đồng hồ và một khối ngọc.

Căn cứ kinh nghiệm trước đây, hung thủ sau khi cướp đồ, có khả năng sẽ vội vã bán đi.

Triệu Huy đã gửi ảnh miếng Ngọc Quan Âm đó cho cảnh sát, đó là một miếng ngọc tạo hình rất đặc biệt, rất dễ nhận ra. Đồng hồ đính kim cương mặt sau có khắc ba chữ mẫu "WCC", là chữ viết tắt pinyin tên của Vạn Trường Thành.

Cảnh sát thông báo tình hình này cho toàn bộ tiệm cầm đồ lớn nhỏ và thị trường đồ cũ của toàn huyện, một khi phát hiện có người cầm hai món đồ này đi bán, lập tức báo cảnh sát.

Cảnh sát bận rộn ba ngày, vẫn không hề phát hiện chút xíu đầu mối nào hữu dụng, đang tức giận thì đột nhiên nhận được điện thoại báo của một tiệm cầm đồ đường Hoàng Thúc ở phía đông, nói có một tên cầm một cái đồng hồ Rolex sau lưng có khắc ba chữ "WCC" đến thế chấp. Lão Ngụy mừng rỡ, lập tức dẫn người chạy đến.

Ông chủ tiệm cầm đồ phía sau quầy cao đứng lên nói: "Các anh tới muộn rồi, tên kia đã đi mất."

Lão Ngụ tức giận, hỏi: "Sao anh không ngăn hãm lại?"

Chủ tiệm tỏ vẻ đau khổ nói: "Người ta muốn đi, làm sao tôi giữ được?"

Lão Ngụ hỏi: "Đồng hồ đâu?"

Ông chủ nói: "Đây là tang vật của cảnh sát, tôi nào dám nhận chứ? Tôi nhìn một chút, lừa hãm nói là hàng nhái, không lấy, hãm đi rồi."

Lão Ngụ tức đến trợn trừng mắt, chủ tiệm cười giảo hoạt nói: "Nhưng mà chỗ tôi có máy theo dõi, đã quay được mặt hãm."

Lão Ngụ lập tức lấy video theo dõi xem, phát hiện đi cầm đồng hồ là một thanh niên hai lăm hai sáu tuổi, mặt đen gầy, tóc tai bù xù, mặc một cái áo lông dê cũ bẩn thỉu.

Chủ tiệm nói đối phương nói tiếng phổ thông khẩu âm Tứ Xuyên, có lẽ không phải người địa phương.

Lão Ngụ lập tức chụp lại mặt tên kia đem về cục, gọi người của phòng Hộ Tịch điều tra, để xem có hồ sơ của hãm không.

Phòng Hộ Tịch nhanh chóng gửi điện trả lời, người này từng đến cục cảnh sát làm giấy tạm trú, hãm tên Đông Lượng, người Nhã An Tứ Xuyên, 4 năm trước đến huyện Thanh Dương, theo tư liệu trên giấy tạm trú cho thấy, hãm thuê nhà tại phòng 303 số 21 đường Văn Hoa phường Thái Bình.

Phường Thái Bình nằm ở khu nội thành cũ, lão Ngụ tìm đến số 21 đường Văn Hoa, phát hiện đó là một tòa nhà cũ bốn tầng tối tăm, bên vách

tường ngoài dùng vôi viết một chữ "Phá" thật to, cửa vào tòa nhà mở rộng, không hề khóa.

Lão Ngụy dẫn người leo lên tầng 3, tìm được nhà 303, nhà đóng cửa, trong nhà truyền ra tiếng ồn ào.

Từ âm thanh phán đoán, trong nhà không chỉ có một người.

Lão Ngụy vô thức sờ bao súng bên hông, đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lý.

Tiểu Lý đột ngột tung cước đá văng cửa chính, lão Ngụy chạy vọt vào nhà, trong nhà có ba người đàn ông, hai người trẻ tuổi và một ông già, đang ngồi túm tụm đánh bài.

Lão Ngụy nhận ra một người trẻ tuổi trong đó chính là Đông Lượng từng thấy trong video theo dõi của tiệm cầm đồ, lập tức móc súng ra hét lớn: "Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!"

Ba người trong nhà đầu tiên là sừng sốt, đợi thấy rõ từ trên trời giáng xuống là một đội cảnh sát súng vác vai đạn lên nòng, không khỏi đồng loạt biến sắc mặt, bùm một tiếng, đồng loạt ôm đầu quỳ xuống đất, kêu to: "Đừng nổ súng, đừng nổ súng, chúng tôi thừa nhận, chúng tôi cướp của Vạn Trường Thành. . ."

Lão Ngụy và Tiểu Lý nhìn nhau, cảm thấy quá bất ngờ, đầu tiên là kẻ tình nghi đầu hàng nhanh như vậy, thứ hai, họ tự xưng "chúng tôi", xem ra vụ cướp của giết người này không chỉ mình Đông Lượng, mà là gây án tập thể.

Ba người bị mang về cục cảnh sát, công tác thẩm vấn lập tức triển khai.

Theo Đông Lượng khai, bọn họ là đồng hương, bốn năm trước từ quê đến thành phố Thanh Dương, luôn làm thuê cho công ty xây dựng Trường

Thành. Cầu Thanh Dương họ cũng từng tham gia xây dựng. Mãi về sau công ty xây dựng của Vạn Trường Thành nợ bốn năm tháng lương, nhưng ông chủ mãi chưa kết toán tiền lương cho họ. Mỗi lần đến năm mới, Vạn Trường Thành thưởng cho họ tiền phí đi đường, tiền lương còn lại nói là chờ sau này mới kết toán, chờ một lần đến mấy năm như vậy. Bây giờ số tiền lương Vạn Trường Thành khất nợ họ mỗi người đã vượt quá trăm vạn tệ. Cuối năm đã đến gần, ba người thương lượng rằng bằng giá nào cũng phải bắt Vạn Trường Thành thanh toán tiền lương về nhà mừng năm mới. Nhưng Vạn Trường Thành căn bản không quan tâm tới họ, thậm chí còn tìm cớ đồ lưu manh đến hăm dọa họ. Ba bọn họ vừa căm tức, vừa không biết làm sao.

Mấy ngày trước, cũng tức là đêm ngày 14 tháng 11, ba bọn họ đi bộ gần cầu Thanh Dương, tình cờ nhìn thấy Vạn Trường Thành đeo một cái túi, một mình đi trên đường. Trong lòng ba người họ bất bình, chợt nổi ác ý: Nếu đã không lấy được tiền lương, vậy thì cướp của hắn, vô luận thế nào cũng phải vét được chút lộ phí về nhà chứ? Chờ khi Vạn Trường Thành đi tới cầu nguy, ba bọn họ thấy bốn bề vắng lặng, liền bám sát theo sau, tiện tay nhặt một tảng đá, đập vào gáy hắn. Vạn Trường Thành "hự" một tiếng, bị đánh ngã xỉu trên đất. Ba bọn họ sợ bị người ta nhìn thấy, trong lòng run sợ cướp lấy túi hắn, lột đồng hồ hắn, giật điện thoại di động trên thắt lưng da của hắn, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Lão Ngụy mặt bình tĩnh hỏi: "Các cậu thật sự chỉ đánh Vạn Trường Thành ngã xỉu?"

Đông Lượng gật đầu nói: "Dạ đúng."

Lão Ngụy nhìn chòng chọc hắn hỏi: "Các cậu không xem tin tức à?"

Đông Lượng cười khở nói: "Phòng cho thuê không có TV, cũng không có báo, chúng tôi chưa bao giờ xem tin tức."

Lão Ngụy Nói: "Vậy để tôi nói cho cậu biết, Vạn Trường Thành đã chết, ngay buổi tối các cậu cướp bóc ông ta, ngay chỗ đó, đã bị người ta giết chết."

Đông Lượng hoảng hốt, nói: "Không thể nào, chúng tôi xuống tay không hề nặng, thật sự chỉ đánh ông ta gãy xiu, tôi sợ làm ra tai nạn chết người, còn cố ý nhìn thử, khi chúng tôi rời đi, ông ta còn hít thở thông thuận, vết đánh trên đầu nứt thịt chảy chút máu, nhưng mà đã ngừng nhanh lắm. Chúng tôi chỉ đi làm thuê, không muốn giết người, chỉ muốn lấy lại tiền mồ hôi nước mắt của mình thôi."

Lão Ngụy hỏi: "Các cậu dùng cục đá nào gây án?"

Đông Lượng nói: "Khi ấy đã ném xuống sông Thanh Dương rồi."

Lão Ngụy nói: "Chúng tôi tìm được trong phòng trọ của cậu điện thoại di động và đồng hồ của Vạn Trường Thành, còn có túi đeo của ông ta, năm mươi vạn tệ tiền mặt trong túi đâu?"

Đông Lượng trợn tròn hai mắt nói: "Cái gì, năm mươi vạn tiền mặt? Không có, trong đó ngoại trừ một khối ngọc quan âm cũ, cũng chỉ có mấy ngàn đồng, ba chúng tôi khi ấy đã chia nhau rồi. Cái đồng hồ kia thoạt nhìn có giá lắm, ai ngờ tôi đến tiệm cầm đồ, người ta nói là hàng nhái."

Lão Ngụy nhíu mày nói: "Xem ra cậu vẫn chưa thành thật nhỉ, lúc Vạn Trường Thành ra khỏi nhà, trong túi rõ ràng mang theo năm mươi vạn tệ tiền mặt, bây giờ đều bị các cậu cướp, cậu còn không thừa nhận?"

Đông Lượng mặt mày đau khổ nói: "A Sir, em đã vào đây rồi, còn có thể không thành thật sao? Trong túi đó quả thật không có năm mươi vạn, khi ông ta ra ngoài mang theo năm mươi vạn, có lẽ trước khi về đã dùng hết rồi thì sao? Còn nữa, chúng tôi nếu có năm mươi vạn, đã sớm về quê ăn năm mới rồi, còn ở đây chờ các anh tới bắt làm gì?"

Lão Ngụy nghĩ thấy cũng đúng, nếu họ thật sự cướp năm mươi vạn, hoặc giết người, còn có thể ở phòng trọ diêm nhiên đánh bài thế thì không phải tinh thần thép bình thường đâu. Huống hồ hiện giờ tách ba người ra thăm vấn, khẩu cung cũng không chệnh lệch, nhìn qua không giống thông đồng bịa đặt lời cung, cũng không giống nói dối. Nếu khẩu cung của họ là thật, vậy năm mươi vạn tặc trên người Vạn Trường Thành, rất có thể đã mang sang tỉnh khác dùng hết. Thế thì hung thủ giết chết Vạn Trường Thành, còn có người khác.

Đông Lượng họ sau khi cướp bóc bỏ đi, trong màn đêm trên cầu nguy chỉ còn lại Vạn Trường Thành đã hôn mê. Lúc này hung thủ thật sự bước ra, thừa dịp Vạn Trường Thành chưa tỉnh, liền nhét hai tảng đá lớn vào trong túi áo bông của ông ta, đẩy ông ta xuống sông Thanh Dương, đá rơi chìm xác giết người.

Nếu cướp của và giết người tách ra thành hai vụ án, vậy hung thủ là ai đây?

Để làm rõ hành tung của người bị hại Vạn Trường Thành ngày xảy ra vụ án, lão Ngụy đã tự mình đến tỉnh một chuyến, nhưng sau khi trở về báo cáo cho Phạm Trạch Thiên nói không có thu hoạch gì.

Vụ án rơi vào cục diện bế tắc.

Đúng lúc này, Tiểu Lý từ chỗ tài xế của Vạn Trường Thành lấy được một đầu mối quan trọng, xế chiều hôm xảy ra vụ án, từng có người hỏi thăm hẳn hành tung của Vạn Trường Thành.

Người này tên Hoàng Tam Cường, vì mắc bệnh chốc đầu, cho nên người quen gã đều gọi gã là Tam Chốc Đầu.

Tam Chốc Đầu vài năm trước vì cầm vũ khí đánh người, từng ngồi tù ba năm, sau khi ra tù mãi không có việc làm chính thức, liền lăn lộn giang hồ. Vạn Trường Thành vì đối phó với dân công muốn đòi tiền mãi, hoặc

muốn khai phá bất động sản thì hăm dọa những "hộ bị cưỡng chế" từ chối giải tỏa, từng nhờ gã ra mặt "hỗ trợ". Hai người coi như quen biết.

Theo tài xế báo cáo, khoảng hơn hai giờ chiều ngày xảy ra vụ án, gã vô tình gặp được Tam Chốc Đầu lái xe mô tô đến xưởng sửa chữa ô tô. Tam Chốc Đầu dừng xe chào hỏi vài câu với hắn, cũng hỏi: "Giám đốc Vạn đi đâu rồi? Vừa nãy qua công ty tìm ông ấy, mọi người nói không có ở đó."

Tài xế thuận miệng nói ông ấy đi tỉnh làm việc rồi.

Tam Chốc Đầu hỏi: "Anh là tài xế riêng của ông ấy, sao không đi?"

Tài xế nói: "Xe hư rồi, tôi ở lại sửa xe. Giám đốc Vạn bắt xe đi tỉnh một mình."

Tam Chốc Đầu suy tư "ừm" một tiếng, xe mô tô âm ầm nổ máy đi.

Tài xế khi ấy không để tâm lắm, về sau Vạn Trường Thành chết oan chết uổng, hắn càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, cho nên mới kể tình hình này cho cảnh sát.

Lão Ngụy phân tích nói: "Nói vậy, chuyện Vạn Trường Thành đi lên tỉnh một mình, trừ ông ta vợ ông ta và tài xế ra, cũng chỉ có Tam Chốc Đầu biết."

Tiểu Lý gật đầu nói: "Đúng, cho nên tôi mới cho rằng người này rất khả nghi."

Lão Ngụy gật đầu nói: "Bất kể thế nào, gọi Hoàng Tam Cường này đến trước, thăm dò lời khai của gã."

Hoàng Tam Cường khoảng chừng 30 tuổi, quả nhiên bị bệnh chốc đầu, trên mặt có một vết chém thật dài, thoạt nhìn làm người ta sợ hết hồn.

Đây không phải lần đầu gã vào cục cảnh sát, tùy tiện cầu thả, cũng không hề khiếp đảm.

Lão Ngụ hỏi: "Hoàng Tam Cường, biết tại sao chúng tôi mời cậu đến không?"

Hoàng Tam Cường lắc lư đầu nói: "Biết, là vì vụ án mạng của Vạn Trường Thành chứ gì."

Lão Ngụ hỏi: "Từ 7 giờ chiều đến 9 giờ tối ngày 14 tháng này, cậu ở đâu?"

Hoàng Tam Cường cười nói: "Đây là hỏi chứng cứ vắng mặt của tôi vào lúc xảy ra vụ án à? Đừng lãng phí thời gian nữa, đúng vậy, thời gian này tôi đúng là ở gần cầu Thanh Dương, hơn nữa tôi thật sự cũng muốn giết Vạn Trường Thành, nhưng ông ta thật sự không phải tôi giết."

Theo lời khai Hoàng Tam Cường, gã thật sự có ý định giết Vạn Trường Thành.

Xế chiều hôm đó nghe tài xế Vạn Trường Thành nói Vạn Trường Thành ra ngoài một mình, gã đã cảm thấy cơ hội tới rồi.

Gã gọi điện cho Vạn Trường Thành, thăm dò biết được đối phương sẽ đi bộ qua cầu Thanh Dương về nhà, vì vậy liền lái xe mô tô ẩn nấp trong một ngã rẽ cách cửa trang viên Hào Cảnh không xa mà ông ta đi về chắc chắn phải đi ngang qua, chuẩn bị chờ khi Vạn Trường Thành đi đến sẽ động thủ ngay. Thế nhưng chờ đến 7h30 tối, mãi không thấy Vạn Trường Thành hiện thân, lại gọi điện thoại di động ông ta, cũng đã tắt máy.

Gã không cam lòng, lái xe mô tô tìm kiếm dọc đường, khoảng 7h40, gã lái xe mô tô qua cầu Ngụ, cũng không nhìn thấy Vạn Trường Thành, lại đi đến bến xe, cũng không nhìn thấy ông ta.

Gã tướng Vạn Trường Thành lừa gã, mắng một câu "con mẹ nó", đành phải hậm hực đi về.

Mãi đến ngày thứ hai xem tin tức TV, mới biết được đêm đó Vạn Trường Thành chết đuối ở sông Thanh Dương.

Lão Ngụy thấy mắt gã đảo qua đảo lại, nói chuyện như đã chuẩn bị sẵn trước lời thoại, liền biết ở đây có chỗ kỳ quặc, đập bàn tức giận nói: "Tam Chốc Đầu, cậu thành thật chút cho tôi. Nếu chúng tôi đã mời cậu đến, chắc chắn đã nắm giữ chứng cứ cậu làm chuyện xấu. Cho tới giờ cậu còn không thành thật khai ra là tự mình chuốc lấy khổ rồi."

Ông đưa mắt ra hiệu với Tiểu Lý, Tiểu Lý tâm linh tương thông, xắn tay áo hùng hổ đi lên trước, giả bộ muốn "giáo huấn" gã.

"Làm gì, các anh dám tra tấn bức cung tôi hả?" Hoàng Tam Cường hảo hán phải biết thức thời, vội vàng gọi, "Được rồi được rồi, tôi nói tôi nói, tôi thừa nhận, Vạn Trường Thành là tôi giết. Tôi lái xe mô tô qua cây cầu nguy đó, vừa vặn gặp phải Vạn Trường Thành, sát tâm nổi lên, đẩy ông ta xuống cầu."

Lão Ngụy hỏi: "Khi cậu nhìn thấy ông ta, có phải ông ta đang hôn mê trên cầu không?"

Hoàng Tam Cường nói: "Đúng đúng đúng, ông ấy khi đó đang hôn mê bất tỉnh, tôi vốn tưởng rằng ông ta chết rồi, vậy tôi đỡ phải ra tay. Ai ngờ vừa xuống xe nhìn, ông ta chỉ hôn mê thôi, hít thở thông thuận, có lẽ không chết được, cho nên tôi cần rằng đẩy ông ta xuống cầu."

Lão Ngụy hỏi: "Tại sao cậu lại nhét hai cục đá vào túi áo khoác bông của ông ta?"

"Đá?" Hoàng Tam Cường ngần ra, "Cái gọi là bỏ đá dim xác đó, ông hiểu không? Để hai tảng đá vào túi ông ta, thêm trọng lượng cho ông ta, thi

thể sẽ không dễ bị phát hiện."

Lão Ngụy dựa người vào lưng ghế, thở phào một cái.

Đến đây, vụ án mạng Vạn Trường Thành căn bản đã điều tra rõ.

Ba người Đông Lượng đánh ngất Vạn Trường Thành trước, sau khi cướp của bỏ đi, tưởng rằng không bao lâu sau Vạn Trường Thành sẽ tự tỉnh dậy. Ai ngờ họ rời đi không lâu, trên cầu chỉ còn lại Vạn Trường Thành hôn mê nằm dưới đất, vừa vịn Hoàng Tam Cường lòng mang sát khí chạy tới, dễ dàng vút Vạn Trường Thành đã không còn sức phản kháng vào sông Thanh Dương lạnh lẽo, bỏ đá chìm xác.

Lão Ngụy hỏi: "Theo chúng tôi điều tra, cậu và Vạn Trường Thành không oán không thù, tại sao cậu phải giết ông ta?"

Hoàng Tam Cường nói: "Lấy tiền của người, thay người tiêu tai."

Lão Ngụy sững sốt: "Ý cậu nói cậu bị người ta sai khiến? Người đó là ai?"

Hoàng Tam Cường nói: "Cái này tôi không thể nói cho các ông biết được." Gã nhìn Tiểu Lý đang vung nắm tay bên cạnh nói, "Nghề này của chúng tôi có đạo nghĩa của chúng tôi, tôi thừa nhận tôi đã giết người, vụ án của Vạn Trường Thành là tôi làm. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra chủ nhân sau lưng tôi là ai. Cho dù bây giờ anh đánh chết tôi, tôi cũng vẫn nói vậy thôi."

Lão Ngụy cười cười nói: "Cậu yên tâm, anh ta chỉ hù dọa cậu thôi, tra tấn bức cung chỉ có cảnh sát bất lực mới làm, chúng tôi sẽ không làm đâu. Kẻ giết đây phía sau cậu là ai, chúng tôi sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng thôi. Cậu chuẩn bị ăn đạn đi."

Đừng thấy Hoàng Tam Cường ở bên ngoài hoành hành bá đạo, nhưng ở nhà, gã lại là một đứa con hiếu thảo không hơn không kém.

Mẹ gã vì mấy năm đó gã ngồi tù mà mệt nhọc quá độ, mắc một loại bệnh khá hiếm gặp, nghe nói chỉ có bệnh viện lớn Bắc Kinh mới có thể chữa khỏi, hơn nữa phí phẫu thuật ít nhất cũng phải hơn hai mươi vạn.

Trên phố từng có tin đồn, Hoàng Tam Cường vì kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ, còn từng âm thầm bày kế cướp ngân hàng, nhưng không thành công.

Thế mà gần đây, mẹ gã đột nhiên đi máy bay đến Bắc Kinh, tiến hành phẫu thuật thành công ở một bệnh viện lớn, ba mươi vạn tiền phí phẫu thuật đã trả cho bệnh viện. . .

Nghe Tiểu Lý báo cáo xong, Lão Ngụy kinh ngạc ra trò.

Xem ra thằng nhóc Hoàng Tam Cường này không nói dối, gã thật sự lấy tiền của người thay người tiêu tai

Ba mươi vạn tệ phí phẫu thuật của mẹ gã, hiển nhiên chính là thù lao gã thay người khác giết chết Vạn Trường Thành.

Thế nhưng rốt cuộc là ai cầm ba mươi vạn mua mạng Vạn Trường Thành đây?

Là kẻ thù không đội trời chung của ông ta, hay là đối thủ cạnh tranh người chết ta sống trên thương trường?

Lão Ngụy suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi Tiểu Lý: "Cậu nói xem Vạn Trường Thành chết, kẻ được lợi lớn nhất là ai?"

Tiểu Lý buột miệng nói: "Đương nhiên là bà vợ trẻ của ông ta rồi."

Lão Ngụy lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu.

Trong đầu Tiểu Lý xẹt qua ý tưởng, nói: "Là anh tài xế đẹp trai của ông ta."

Lão Ngụ gật đầu.

Tiểu Lý nói: "Tôi cũng nhìn ra được quan hệ của cô vợ Triệu Hủy và tài xế của ông ta không bình thường, ý anh nói là kẻ giết dây Hoàng Tam Cường giết người chính là họ?"

Lão Ngụ không nói gì.

Tiểu Lý nói: "Tôi cảm thấy khả năng không cao, nếu như quả thật là họ, họ phải hy vọng Hoàng Tam Cường giấu càng sâu càng tốt, vào lúc cảnh sát căn bản không hề chú ý tới Hoàng Tam Cường, tuyệt đối sẽ không tự lật tẩy mà đẩy gã ra."

Lão Ngụ gật đầu nói: "Có lý."

Chiều nay, lãnh đạo cục huyện giao cho lão Ngụ một phong thư, nói rằng từ Ủy Ban Kỷ Luật chuyển tới một báo cáo có liên quan đến vụ án mạng của Vạn Trường Thành.

Lão Ngụ vừa nhìn, thư được in ra, nội dung chủ yếu là, một vị phó thị trưởng họ Thái ở chính phủ huyện cấu kết cùng doanh nghiệp Vạn Trường Thành, trong lúc đấu thầu rất nhiều công trình thị chính, tồn tại các hành vi vi phạm pháp luật như nhận hối lộ đút lót. . . Cầu Thanh Dương sở dĩ xây thành công trình bê đẩu cũng vì nguyên nhân này. Sau khi tai nạn cầu sụp xảy ra, phó thị trưởng Thái và Vạn Trường Thành gỡ các thủ đoạn lừa gạt như làm giả giấy phép phải sạch liên quan. Gần đây phó thị trưởng Thái muốn lên sở tỉnh nhận chức, không ngờ Ủy ban kỷ luật tỉnh nhận được báo cáo, đang muốn triển khai điều tra sự kiện cầu Thanh Dương sụp một lần nữa, nghe nói Vạn Trường Thành lần này mang theo năm mươi vạn tệ tiền mặt lên tỉnh là có liên quan đến chuyện này. Phó thị trưởng Thái không muốn vì sự kiện này ảnh hưởng đến con đường thăng tiến của mình, vì giết

người diệt khẩu, cho nên âm thầm ra giá ba mươi vạn mua mạng Vạn Trường Thành.

Lão Ngụ cho rằng đây là một đầu mối quan trọng, lập tức triển khai điều tra từ đó.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện, vị phó thị trưởng Thái này thật ra từ hơn hai tháng trước đã được Ủy ban kỷ luật tỉnh "Song Quy", luôn bị bí mật khống chế. Trong phòng hãn ngoại trừ giấy và bút để hãn khai ra hành vi phạm tội, không có điện thoại, không có máy tính internet, không khác gì ngồi tù, cho nên tuyệt đối không thể sai khiến người khác giết người diệt khẩu.

Đầu mối cứ thế gián đoạn.

Lão Ngụ rất tức giận, trong cuộc họp phân tích tình tiết vụ án, ông hỏi Tiểu Lý: "Nhìn từ tình hình trước mắt, cậu cảm thấy chúng ta nên bắt tay từ phương hướng nào mới tốt?"

Tiểu Lý suy nghĩ một chút nói: "Vạn Trường Thành trắng đen ăn tất, bình thường kẻ thù không ít, đối thủ cạnh tranh trên thương trường càng nhiều, phải lần lượt sắp xếp điều tra, khó khăn khá lớn. Tôi cho rằng chúng ta cần phải xuống tay từ Hoàng Tam Cường."

Lão Ngụ nói: "Nhưng mà người này cực kỳ nghĩa khí, chết cũng không chịu thú nhận kẻ giết đây là ai."

Tiểu Lý nói: "Gã không phải đứa con hiếu thảo sao? Có lẽ chúng ta có thể mở lỗ hổng từ mẹ gã."

Lão Ngụ nói: "Nói vậy đó cũng là một cách."

Hai ngày sau, Lão Ngụ mang theo Tiểu Lý lên máy bay đến Bắc Kinh, ở một bệnh viện lớn tìm được mẹ của Hoàng Tam Cường đang nằm

viện sau phẫu thuật.

Lão Ngụy sợ bà cụ chịu không nổi đả kích, không nói cho bà biết chuyện Hoàng Tam Cường giết người, chỉ mang một ít trái cây, mặc thường phục đi vào phòng bệnh, nói mình là bạn tốt của Hoàng Tam Cường, bởi vì gần đây vào kinh làm việc, được Hoàng Tam Cường nhờ đến thăm bà trước.

Bà cụ hết sức vui mừng.

Trong quá trình trò chuyện, lão Ngụy giả vờ lơ đãng hỏi về chuyện phẫu thuật của bà cụ, bà cụ đau lòng nói: "Lần này phẫu thuật mất gần ba mươi vạn tệ, đều là Tam Cường mượn của bạn bè cả."

Lão Ngụy hỏi bà cụ có biết người cho Hoàng Tam Cường vay tiền là ai không.

Bà cụ lắc đầu nói không biết, tiền do gã mượn trước khi lên kinh một ngày, cũng chính là ngày 15 tháng 11, là bạn gã tự mình đưa đến nhà.

Lão Ngụy hỏi bà có quen người bạn kia của gã không, họ khi ấy đã nói những gì.

Bà cụ vẫn lắc đầu, nói họ đóng cửa nói chuyện trong phòng, bà không nghe được. Người đó bà cũng không nhận ra.

Suy nghĩ một chút, còn nói: "Nhưng mà có chút quen mắt, tôi luôn cảm thấy hình như đã gặp ở đâu đó."

Lão Ngụy vội vàng nói: "Bác nhớ kỹ lại xem."

Bà cụ suy nghĩ một lát, nói: "Xem trí nhớ tôi này, tôi nhớ ra rồi, trước kia khi tôi nhặt bình nước khoáng ở thôn Trung Hòa từng gặp cậu ta, cậu ta hình như sống ở đó."

Lão Ngụy hỏi: "Hắn khoảng bao nhiêu tuổi, dáng vẻ thế nào?"

Bà cụ nói: "Khoảng bốn mươi tuổi thì phải, mang mắt kính, lịch sự, thoát nhìn như một thầy giáo."

Lão Ngụy biết, thôn Trung Hòa là một thôn trong nội thành của huyện Thanh Dương, hiện nay đang đối mặt với việc giải tỏa xây lại, thôn không lớn, tìm một người hắn sẽ không khó.

Ông đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lý, Tiểu Lý lập tức ra ngoài hành lang, gọi điện thoại cho phòng Hộ Tịch trong cục, bảo họ gửi tất cả tư liệu chứng minh thư dân cư sống ở thôn Trung Hòa giới tính nam từ 35 đến 35 tuổi vào email làm việc của mình.

Hơn 10 phút sau, phòng Hộ Tịch gửi tư liệu sang.

Theo đồng nghiệp của phòng Hộ Tịch sàng lọc, cả thôn Trung Hòa tổng cộng 150 hộ gia đình, nam giới khớp với điều kiện tra tìm tổng cộng 82 người.

Tiểu Lý mở ảnh những người này trong máy tính xách tay, lần lượt cho bà cụ xem.

Bà cụ híp mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng chỉ vào một nam giới gầy gò mang kính cận nói: "Chính là cậu ta."

Lão Ngụy nhìn thử, người nọ tên là Cao Minh, sống ở số 102 thôn Trung Hòa.

Trở lại huyện Thanh Dương, Lão Ngụy lập tức gọi Cao Minh đến.

Cao Minh, năm nay 42 tuổi, hộ gia đình cũ thôn Trung Hòa, giáo viên vật lý cấp ba.

Lão Ngụy bắt đầu hỏi: "Ngày 15 tháng 11, có người nhìn thấy cậu tự tay giao ba mươi vạn tệ cho Hoàng Tam Cường, có chuyện này không?"

Cao Minh nói: "Đúng vậy, nhưng tiền không phải của tôi, là mỗi 150 hộ gia đình thôn Trung Hòa chúng tôi trích ra hai ngàn tệ gom góp."

Lão Ngụy có chút bất ngờ, hỏi: "Thôn Trung Hòa các cậu tại sao phải đưa tiền cho hắn?"

Cao Minh nói: "Bởi vì chúng tôi muốn mời cậu ta giúp chúng tôi giải quyết Vạn Trường Thành."

Hóa ra Vạn Trường Thành muốn hủy thôn Trung Hòa khai phá bất động sản, nhưng thu xếp bồi thường giải tỏa cho mỗi hộ giải tỏa chỉ có một mét vuông đất, còn chưa được một nửa giá nhà xung quanh đó. Một khi giải tỏa, thôn dân thôn Trung Hòa không cách nào mua được nhà mới, sẽ không còn nhà để về, cho nên toàn thể thôn dân đều không đồng ý giải tỏa. Để uy hiếp, Vạn Trường Thành đã mời Hoàng Tam Cường mang người vào thôn vây phân thả rã phá cửa kính, thậm chí tới cửa chém giết, thôn dân họ ôm nỗi căm phẫn, rồi lại không thể làm gì hơn. Sau đó người trong thôn họp lại thương lượng, Vạn Trường Thành có thể tìm xã hội đen giở trò, chúng ta cũng có thể chứ, ông ta đen, chúng ta còn đen hơn ông ta. Cho nên lần sau khi Hoàng Tam Cường tới cửa uy hiếp các thôn dân lời ngon tiếng ngọt mời gã vào nhà thương lượng, bày tỏ nguyện ý ra giá cao hơn, mời gã giáo huấn ngược lại Vạn Trường Thành. Hoàng Tam Cường hỏi họ nguyện ý trả bao nhiêu tiền, các thôn dân nói mười vạn, Hoàng Tam Cường suy nghĩ một lát nói: "Các người giáo huấn giáo huấn Vạn Trường Thành một lần cũng vô ích, phía trên ông ta còn người, vẫn phải phá hủy nhà của các người, hơn nữa tôi cũng sẽ bị liên lụy." Thôn dân hỏi: "Vậy làm sao đây?" Hoàng Tam Cường khẽ cắn môi nói: "Không ác không phải trượng phu, dứt khoát không làm thì thôi đã làm phải làm cho xong, tôi giúp các người giải quyết triệt để Vạn Trường Thành luôn. Các người cho tôi ba mươi vạn, tôi giúp các người giải quyết triệt để mối lo về sau, cam đoan Vạn Trường

Thành không bao giờ phá hủy nhà cửa của các người nữa. Hơn nữa các người tổng cộng có hơn một trăm hộ gia đình, chia trung bình ra mỗi hộ hai ngàn tộ, sẽ làm việc này hoàn toàn công bằng, cứ sao không làm chứ?" Hoàng Tam Cường lại vỗ ngực cam đoan nói: "Cướp cũng có đạo đức, các người yên tâm, cho dù tôi bị tóm bị xử bản, cũng tuyệt đối không khai ra các người. Nếu tôi tiết lộ các người, các người có thể lấy tiền về." Mặc dù không nói rõ, nhưng thôn dân cũng lờ mờ đoán được "giải quyết triệt để Vạn Trường Thành" mà gã nói là có ý gì, tất cả mọi người im lặng ai cũng không tỏ vẻ dị nghị. Ngày 15 tháng 11, thôn dân nhìn thấy tin tức Vạn Trường Thành đã bị giết chết, trong lòng biết chắc chắn là Hoàng Tam Cường làm, vì vậy tất cả mọi người tuân thủ lời hứa, trả ba mươi vạn tộ, phái Cao Minh làm đại diện, giao cho Hoàng Tam Cường.

Lão Ngụy năm mơ cũng không ngờ, hung phạm giết dây sai khiến Hoàng Tam Cường sát hại Vạn Trường Thành không chỉ là một người, mà là cả một thôn.

Vụ án mặc dù đã phá, nhiệt miệng của Lão Ngụy vẫn không khá lên, cả ngày bụm quai hàm, hiếm khi thấy ông ít nói, dáng vẻ nặng nề tâm sự.

Trời mây thấp âm u, gió lạnh thổi vù vù, đợt tuyết lớn đầu tiên của mùa đông cuối cùng đã bắt đầu bay phát phới.

Lão Ngụy thở ra một làn khói trắng, băng qua đại viện của cục cảnh sát, đi về hướng phòng làm việc của đại đội trưởng đội trinh sát hình sự Phạm Trạch Thiên.

Trong tay ông cầm hồ sơ vụ án mạng Vạn Trường Thành, xin Phạm Trạch Thiên ký tên kết thúc vụ án.

Thật ra vụ án đã phá xong mấy ngày trước, ông muốn tìm Phạm Trạch Thiên ký tên, nhưng vị đại đội trưởng này luôn bận rộn, chỉ có thể nghe được tiếng trong điện thoại, không thể thấy người đâu.

Hôm nay vất vả lắm mới thấy y quay về phòng làm việc, vội vàng cầm hồ sơ vội chạy thẳng đến.

Phạm Trạch Thiên nhận hồ sơ xem một lượt nói: "Xin lỗi, Lão Ngụy, tôi không thể ký được, bởi vì vụ án còn chưa phá."

Lão Ngụy sửng sốt: "Còn chưa phá?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Đúng, tôi đã đọc tất cả tư liệu của vụ án này, cảm thấy công tác điều tra của chúng ta có lỗ hổng, thậm chí đã xuất hiện sai lệch rất lớn. Chúng ta nói từ Hoàng Tam Cường giết người nhé. Ngay ngã rẽ trước trang viên Hào Cảnh chỗ Vạn Trường Thành ở không xa, có một máy quay theo dõi giao thông, quay được chiều tối ngày 14 tháng 11, thời gian Hoàng Tam Cường lái xe mô tô dọc đường tìm kiếm Vạn Trường Thành, là 7h34' tối, sau đó 7h48' tối, gã lái xe mô tô xuất hiện trong video theo dõi trị an của bến xe, trong thời gian chỉ có 14 phút. Từ ngã rẽ đó đến bến xe, anh biết đó, đường gần nhất, chỉ có băng qua cây cầu Thanh Dương này. Tôi đã mời đồng nghiệp của khoa kỹ thuật kiểm tra và tính toán lần nữa, đường đó, bởi vì tình hình giao thông không tốt, lái xe mô tô nhanh nhất cũng mất 13 phút, Hoàng Tam Cường dùng 14 phút đi hết, đã xem như tốc độ cực nhanh rồi. Nếu gã thật sự là hung thủ sát hại Vạn Trường Thành, nếu đúng như gã nói, lái xe mô tô băng qua cầu nguy phát hiện Vạn Trường Thành hôn mê nằm trên đất, sau đó dừng xe mô tô tiếng lên xem, thử hơi thở ông ta, xác nhận ông ta chưa chết, sau đó lại tìm đá thích hợp nhét vào túi ông ta, rồi đẩy ông ta xuống xong, qua những hành động này, tôi tính toán ra, ít nhất phải trì hoãn từ năm tới tám phút."

Lão Ngụy dần hiểu được ý của y, hỏi: "Ý của anh là, nếu Hoàng Tam Cường giết người, vậy gã đi hết đoạn đường này, thời gian đi đường thêm thời gian gây án nữa, ít nhất cần 18 đến 21 phút, mà trên thực tế gã chỉ dùng 14 phút, cho nên gã căn bản không có thời gian giết người."

Phạm Trạch Thiên gật đầu nói: "Đúng, từ thời gian video theo dõi ghi lại, gã căn bản không có thời gian giết người trên cầu. Cá nhân tôi khá có khuynh hướng tán thành khẩu cung đầu tiên của Hoàng Tam Cường, gã muốn giết Vạn Trường Thành, nhưng không tìm được mục tiêu. Gã lái xe mô tô băng qua cầu Thanh Dương, dọc đường cũng không nhìn thấy Vạn Trường Thành, qua cầu, gã tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm, cho nên hình ảnh của gã mới xuất hiện trong video theo dõi của bến xe."

Lão Ngụy thấy suy luận của mình bị phủ định, mặt có chút què độ, lạnh mặt hỏi: "Nếu Hoàng Tam Cường không giết người, vậy tại sao gã phải thừa nhận mình là hung thủ giết người chứ?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Thật ra rất đơn giản, nếu gã không thừa nhận là gã đã giết chết Vạn Trường Thành, gã không thể lấy được ba mươi vạn tiền cứu mạng mẹ mình, cho dù lấy được, cũng sẽ bị các thôn dân biết được chân tướng đòi lại. Gã mặc dù là tên lưu manh, nhưng gã cũng là một đứa con hiếu thảo, gã vì xoay tiền cho mẹ chữa bệnh, tình nguyện cho mình ngồi tù, thậm chí bị xử bắn."

"Nếu gã không giết người, vậy Vạn Trường Thành chết như thế nào đây?"

"Qua tính toán, Hoàng Tam Cường lái xe mô tô băng qua cầu Thanh Dương khoảng 7h40 tối, lúc này gã không hề nhìn thấy Vạn Trường Thành, chứng tỏ Vạn Trường Thành lúc này đã rơi xuống nước. Mà ba dân công Đông Lượng khi đánh ngất xiu Vạn Trường Thành cướp bóc xong bỏ đi, khoảng 7h25 đến 7h30. Từ khi ba người Đông Lượng rời đi, tới lúc Hoàng Tam Cường đến, giữa lúc đó khoảng 15 phút. Qua điều tra thăm vấn, căn bản có thể xác nhận, trong lúc này không có người lên cầu, đương nhiên cũng sẽ không có ai đẩy Vạn Trường Thành xuống sông Thanh Dương. Vậy ông ta làm sao rơi xuống sông được? Giải thích hợp lý nhất, chỉ có thể là tự mình sẩy chân té xuống. Suy luận cá nhân của tôi là sau khi kẻ cướp của ông ta rời đi, ông ta nhanh chóng tỉnh lại, trong lúc ý thức lơ mơ lật

người, lan can phòng hộ của cầu nguy đã sớm bị phá hỏng, ông ta lật người, nhanh chóng lăn đến mép cầu, không hề có gì ngăn cản mà rơi tòm xuống."

Lão Ngụy vẻ mặt đau khổ nghiêng răng, không biết là răng đau, hay vì mình phá án bị đội trưởng dễ dàng phủ định mà cảm thấy căm tức.

Ông lớn tiếng hỏi: "Tảng đá trong túi của Vạn Trường Thành giải thích thế nào? Đây không phải là chứng cứ tốt nhất cho việc cho người bỏ đá chìm xác sao?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Không sai, lúc đầu vụ án này sở dĩ định tính ông ta bị giết, nguyên nhân chủ yếu là vì phát hiện hai tảng đá trong túi người chết. Người nhảy xuống nước tự vẫn sẽ không nhét vào túi mình hai tảng đá, người trượt chân té xuống nước lại càng không có hành vi trái lẽ thường này. Muốn giải thích rõ vấn đề này, thì phải bắt đầu từ việc Vạn Trường Thành một mình lên tỉnh lý làm việc gì. Vạn Trường Thành thích sưu tầm ngọc, trừ việc đó ra còn có một sở thích, đó chính là cược đá. Ngày đó tỉnh vừa vận có một đại hội cược đá, theo tôi điều tra, hai tảng đá đó, thật ra là Vạn Trường Thành bỏ năm mươi vạn đánh cược, ông ta cho rằng bên trong tảng đá có giấu mỹ ngọc, giá trị không dưới năm mươi vạn tệ. Ông ta sợ bỏ trong túi xách bị người đánh cắp, cho nên giấu trong túi áo khoác của mình."

Lão Ngụy cau mày nói: "Vậy à? Tôi cũng từng lên tỉnh điều tra, sao không điều tra ra được?"

Phạm Trạch Thiên nhìn chằm chằm ông nói: "Không, anh đã điều tra rồi, anh đã sớm biết trong túi ông ta không phải hai tảng đá bình thường, cho nên ngày thứ hai anh từ tỉnh về, lập tức chạy đến khoa vật chứng, dùng hai khối đá màu sắc và hình dạng khá giống nhau, đánh tráo với hai tảng đá kia. Thật ra tất cả vật chứng có trong hồ sơ tại hiện trường gây án đều đã bị chụp hình lại, nhưng hai tảng đá tầm thường đã thu vào khoa vật chứng, có

ai mà lại lấy ra căn thận so sánh với ảnh chụp ban đầu nữa chứ? Khoa vật chứng có máy theo dõi, nhưng khi anh tráo tảng đá luôn đưa lưng về phía màn hình, cho nên tuyệt đối không bị ai nhìn thấy. Thật ra lúc này anh đã biết Vạn Trường Thành không phải chết vì bị giết, mà trong lúc mơ màng sẩy chân ngã xuống nước, nhưng để lấy hai tảng đá giá trị không rẻ kia làm của riêng, anh phải xử lý vụ án này thành án giết người, trùng hợp lúc này Hoàng Tam Cường tự nhận tội, đúng như ý nguyện trong lòng anh. Nhưng Hoàng Tam Cường mặc dù thừa nhận giết người, nhưng không nguyện nói ra kẻ mua hãn giết người phía sau là ai. Công tác phá án của cảnh sát tiến vào ngõ cụt, đột nhiên nhận được một bức thư báo cáo từ Ủy ban kỷ luật gửi tới, khiến cảnh sát tập trung nghi ngờ về hướng phó thị trưởng Thái. Qua phân tích khoa kỹ thuật, bức thư này là dùng mực máy tính của cục chúng ta, nếu muốn tôi nói cụ thể hơn, chính là mực trong máy in ở phòng làm việc của anh. Thật ra tờ báo cáo đó là anh viết."

Sắc mặt Lão Ngụy đã thay đổi, vô thức lùi một bước, hỏi: "Mực cười, tại sao tôi phải viết bức thư như vậy?"

Phạm Thiên Trạch nói: "Vì anh muốn vụ án này sớm ngày phá giải, sớm ngày kết thúc, vì anh sợ kéo dài tiếp nữa sẽ đêm dài lắm mộng. Việc xấu giữa phó thị trưởng Thái và Vạn Trường Thành, ở thành phố Thanh Dương chúng ta đã sớm không còn là bí mật, theo anh suy đoán, sai khiến Hoàng Tam Cường giết người, rất có khả năng là vị phó thị trưởng nóng lòng thăng tiến rồi lại dính vào xì căng đan này. Nhưng trong tay anh không có bất kỳ chứng cứ nào chỉ hướng ông ta, không dám tùy tiện điều tra ông ta, cho nên tự mình viết một bức thư báo cáo, kéo phương hướng điều tra của cảnh sát về phía vị tham quan này. Nhưng người định không bằng trời định, trên quan trường có nhiều quy tắc ngầm anh không biết lắm, mặc dù không công bố ra ngoài, nhưng trên thực tế phó thị trưởng Thái đã sớm bị Ủy ban kỷ luật tỉnh 'Song Quy', ông ta đã bị giam lỏng, căn bản không có cơ hội sai khiến người khác đi giết người nữa. Quý kế của anh không thực hiện được, đầu mối của thôn Trung Hòa vừa vãn hiện ra vào lúc này. Anh

rốt cuộc đã tìm được người giật dây sai khiến Hoàng Tam Cường giết người. Nhìn bề ngoài vụ án này quả thật đã được anh phá giải. Anh vội vã tìm tôi ký tên như vậy, chính là hy vọng vụ án này sớm kết thúc một chút. Tại sao tôi ba lần bảy lượt không chịu ký tên, là vì tôi nảy sinh nghi ngờ với vụ án này, mấy ngày nay tôi luôn âm thầm tăng thêm điều tra."

Lão Ngụy giống như bị người ta một quyền đánh trúng chỗ răng đau, khuôn mặt vắn vẹo, biểu cảm thống khổ, đặt mông ngồi trên sofa.

Phạm Trạch Thiên đứng lên, đi tới trước mặt ông ta thâm thúy nói: "Lão Ngụy, giống như Vạn Trường Thành mất mạng bởi cầu Ngụy mình xây, thật ra trong đời mỗi người chúng ta đều có rất nhiều cầu Ngụy, một lần sơ sẩy sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Tôi biết tình hình kinh tế nhà anh không ổn, vợ ngã bệnh, thật vất vả trông cậy con trai tốt nghiệp đại học, vốn dĩ trông nhờ nó có thể phụng dưỡng cha mẹ, ai ngờ trái lại còn chìa tay đòi tiền anh mua nhà. Chẳng phải đó cũng là một đoạn cầu ngụy trong đời anh đó sao? Anh trả hai tầng đá kia về khoa vật chứng, một lần nữa điều tra rõ ràng lại vụ án này, tôi sẽ không kể chuyện này cho bất kỳ ai. Kết thúc vụ án này rồi, anh xin nghỉ hưu dưỡng già đi."

Lão Ngụy ngẩng đầu nhìn y, vành mắt hoe đỏ.

QUỶ ÁN TỘI

Nhạc Dũng

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chuyên Phát Nhanh Sinh Tử

Đây là một tòa nhà ngang được xây dựng vào 30 năm trước, cao năm tầng, một hành lang nổi thẳng từ bắc đến nam, một bên của hành lang là dãy nhà ở bảy tám phòng chen chúc chật chội.

Tòa nhà này vài năm trước đã bị người mua lại, cải tạo thêm chút liền thành một tòa nhà chuyên cho người ngoài thuê.

Sáng nay, người làm công A Linh ở tại phòng 302 lầu 3 cầm trong tay một quyển sách, đến gõ cửa nhà cách vách, gõ hồi lâu không ai mở cửa, dùng tay đẩy nhẹ một chút, cửa bị khóa.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ, luồn tay vào cửa sổ bên cạnh còn chưa khóa chặt, nhấc một góc rèm cửa lên, kề sát vào nhìn, chỉ thấy sàn nhà trong phòng có một phụ nữ đang nằm, ngực cắm một con dao, máu chảy đầy đất. . .

A Linh hét chói lói, đánh thức toàn bộ khách thuê không nhiều lắm trong tòa nhà.

Vài chiếc xe cảnh sát hú còi chạy tới, mang đội chạy tới hiện trường chính là đại đội trưởng đại đội trinh sát hình sự Phạm Trạch Thiên.

Án mạng xảy ra ở phòng 301 gần cầu thang lầu ba, gọi điện báo cảnh sát chính là A Linh hàng xóm của người chết, đồng thời A Linh cũng gọi điện thoại cho chủ nhà Hà Hồng Tường.

Hà Hồng Tường ở gần đó tới trước cảnh sát một bước.

Thế nhưng phòng 301 sau khi được cho thuê, khách thuê đã tự đổi khóa cửa, chủ nhà có chìa khóa cũng không mở cửa được.

Phạm Trạch Thiên đành phải gọi người phá cửa vào.

Đây là căn hộ một phòng gồm một phòng một sảnh, một nữ giới trẻ tuổi nằm ngửa mặt trên sàn phòng khách, ngực cắm một con dao, máu chảy ra đã sớm khô lại. Một góc phòng khách đặt bàn học, trên bàn học chất một ít sách, còn có một máy tính xách tay đang mở, đang hiển thị màn hình chờ.

Chủ nhà Hà Hồng Tường tiến đến nhìn mặt người chết, cực kỳ chắc chắn nói: "Đúng rồi, cô ấy chính là khách thuê căn nhà này."

Hắn từ trong túi xách lấy ra bản sao giấy chứng minh của người chết dùng khi thuê nhà ba năm trước cho cảnh sát xem.

Phạm Trạch Thiên nhìn, người chết tên Hoắc Vũ Giai, người ngoài huyện, năm nay 27 tuổi.

Phạm Trạch Thiên một mặt gọi trợ thủ Tiểu Lý nghĩ cách liên lạc với gia đình người chết, một mặt hỏi chủ nhà tình hình của người chết, nhưng Hà Hồng Tường nói mình ngoại trừ tới cửa thu tiền thuê, chưa hề tiếp xúc nhiều với người chết, cung cấp không được bao nhiêu thông tin.

Phạm Trạch Thiên ngược lại hỏi người báo án A Linh.

A Linh nói mình làm trưởng ca ở một quán rượu gần nhà, bình thường đi sớm về trễ, cũng không tiếp xúc nhiều với người chết, chỉ biết người chết là một tác giả mạng, cả ngày nhìn máy tính gõ chữ, có khi một tuần cũng hiếm khi thấy cô ấy xuống lầu.

Phạm Trạch Thiên nhíu mày hỏi: "Một tuần không xuống lầu? Cô ta sống thế nào?"

A Linh nói: "Cô ấy là trạch nữ thâm niên, bất luận là ăn uống, hay mặc dùng, toàn bộ đều giải quyết trên taobao, ngay cả mì ăn liền một ngày ba bữa, cũng là mua trên mạng, cho nên thường thường có thể thấy nhân viên giao hàng đến gõ cửa nhà cô ấy."(Trạch nữ là từ chỉ những cô gái suốt ngày ở nhà, không thích ra ngoài)

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Vậy cô phát hiện cô ta chết như thế nào?"

A Linh nói: "Bình thường sau giờ làm, tôi thích đọc sách, trùng hợp nhà cô ấy có không ít sách, cho nên thỉnh thoảng tôi sẽ tìm cô ấy mượn sách đọc. Mấy hôm trước tìm cô ấy mượn một quyển tiểu thuyết tên 《 Hồ Sơ Trinh Sát Hình Sự 》, đã đọc hết rồi, vốn định sáng nay trước khi đi làm trả lại cho cô ấy, ai ngờ gõ cửa rất lâu không ai phản ứng, tôi tưởng rằng cô ấy ngủ say quá, lại muốn bỏ sách vào tủ cửa sổ, ai ngờ vừa vén màn lên liền thấy. . ."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Cô ấy có bạn trai không?"

A Linh lắc đầu nói: "Có lẽ không, lần trước trò chuyện tôi từng hỏi cô ấy, cô ấy nói trước khi mình chưa trở thành đại thần trên mạng, tuyệt không yêu đương."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Bình thường có những ai đến tìm cô ấy?"

A Linh nói: "Tôi không rõ lắm, vì ban ngày tôi đều đi làm, trong ấn tượng ngoại trừ nhân viên chuyển phát thường xuất hiện trước cửa nhà cô ấy, cũng chỉ có chủ nhà mỗi tháng đến thu tiền thuê, trừ những lần đó ra, quả thật chưa từng nhìn thấy ai tìm cô ấy."

Lúc này Lão Tào pháp y báo cáo nói, người chết bị dao đâm thủng tim mất quá nhiều máu mà chết, thời gian tử vong khoảng từ 12 giờ trưa đến 2 giờ chiều ngày hôm qua.

Nhân viên kiểm tra dấu vết báo cáo nói trên hung khí không có dấu tay của hung thủ, hiện trường cũng không có dấu vết hung thủ lưu lại, xem ra sau khi hung thủ gây án đã dọn dẹp hiện trường.

Trong phòng không có dấu vết bị lục lọi, ví tiền, điện thoại di động của người chết và dây chuyền bạch kim đều ở trên người, căn bản có thể loại trừ khả năng giết người cướp của.

Máy tính trên bàn, sau khi mở màn hình chờ, desktop là một văn bản đang mở, hẳn là một bản thảo người chết đang sáng tác, thao tác tay cuối cùng là vào 12h22 giữa trưa hôm qua.

Khách thuê trong tòa nhà này cũng không nhiều, tầng ba chỉ có ba khách thuê, ngoại trừ A Linh và người chết Hoắc Vũ Giai, còn có một đôi vợ chồng trung niên thuê ở phòng 308 đầu bên kia hành lang.

Đàn ông nhà này là một tài xế xe vận tải nhỏ, mỗi ngày ra ngoài lái xe, phụ nữ tên Trương Thấm, là một bà nội trợ.

Trương Thấm đã cung cấp cho cảnh sát một đầu mối, nói giữa trưa ngày hôm qua, mình ra ngoài đổ rác, nhìn thấy một nhân viên giao hàng đang gõ cửa phòng 301, vì Hoắc Vũ Giai thường đặt hàng chuyển phát, bà ấy cũng không để ý lắm. Phạm Trạch Thiên hỏi, khi ấy khoảng mấy giờ? Trương Thấm suy nghĩ một chút nói: "Khi ấy tôi đang đợi chồng tan làm về nhà ăn cơm, nhìn đồng hồ một chút, khoảng chừng 12h20 đó."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Vậy nhân viên chuyển phát là nam đúng không? Còn nữa, làm sao cô biết hẳn là nhân viên chuyển phát?"

Trương Thấm nói: "Là nam, mặc đồng phục màu lam nhân viên chuyển phát thường mặc, đội mũ lưỡi trai, cầm trong tay một bưu kiện chuyển phát, vừa nhìn là biết ngay đang đưa hàng rồi. Nhưng mà trên quần áo viết tên công ty chuyển phát gì thì tôi không nhìn kỹ."

Bà ấy còn muốn nói gì đó, nhìn thấy chủ nhà Hà Hồng Tường đi tới, muốn nói lại thôi, tìm cớ đi ra.

Phạm Trạch Thiên gọi nữ cảnh sát Văn Lệ nhanh chóng kiểm chứng với công ty chuyển phát.

Công ty chuyển phát trong huyện, tính cả EMS, tổng cộng có năm cái, Văn Lệ lần lượt gọi điện thoại kiểm chứng, đều nói ngày hôm qua không gửi chuyển phát cho Hoắc Vũ Giai phòng 301 tòa nhà này, hơn nữa người của công ty chuyển phát nói, nhân viên họ thường sẽ không đội mũ lưỡi trai tới nhà gửi hàng, vì có một vài khách hàng lớn tuổi cảnh giác cao sẽ không mở cửa cho người lạ đội mũ lưỡi trai tới gõ cửa.

Phạm Trạch Thiên suy tư nói: "Nói vậy, là có người giả mạo nhân viên chuyển phát gõ cửa nhà Hoắc Vũ Giai, hơn nữa thời gian chính là hơn 12h trưa ngày hôm qua, xem ra nhân viên chuyển phát giả này là tình nghi gây án quan trọng."

Văn Lệ gật đầu, suy đoán: "Người chết giữa trưa hôm qua đang gõ máy tính, đột nhiên có người gõ cửa tìm cô ấy, cô ấy sau khi lưu lại văn bản đứng dậy mở cửa, lại không ngờ chờ cô ấy ngoài cửa chính là tử thần vậy gọi."

Phạm Trạch Thiên đột nhiên nghĩ ra gì đó, gọi Trương Thẩm vào, hỏi bà ta: "Tôi thấy vừa rồi hình như cô định nói gì đó, nhìn thấy chủ nhà tới, lại không nói nữa. Có phải cô cảm thấy vụ án này có liên quan đến chủ nhà không?"

Trương Thẩm lắc đầu nói: "Không có, không có."

Phạm Trạch Thiên nói: "Cô phải biết rằng, giấu giếm cảnh sát đầu mỗi phá án, đó gọi là biết mà không báo, cũng là phạm pháp đấy."

Trương Thấm lúc này mới nói: "Thật ra tôi cũng nghe một khách thuê đã chuyển đi ở tầng ba trước kia, cô ấy nói Hoắc Vũ Giai kia cả ngày ngồi ở nhà chơi máy tính, không có thu nhập kinh tế nào, mỗi lần chủ nhà đến thu tiền, cô ấy đều không có tiền, liền lên giường chơi với chủ nhà. Mỗi lần chơi là thay cho một tháng tiền thuê nhà. Ban đầu tôi còn không tin, về sau có một lần chủ nhà đến thu tiền, vừa vào phòng 301 liền ầm một tiếng khóa chặt cửa, tôi đi ngang qua cửa sổ nhà cô ấy, quả nhiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng động khó lọt tai. . ."

Phạm Trạch Thiên nói: "Ừm, có chuyện như thế à? Cô nghi ngờ cái chết của Hoắc Vũ Giai có liên quan tới Hà Hồng Tường?"

Trương Thấm nhìn trái ngó phải một cái, thấy Hà Hồng Tường không ở gần đó, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Cái tên Hà Hồng Tường này, mặc dù háo sắc, nhưng lá gan rất nhỏ, anh cho hăn mượn gan hăn cũng không dám giết người, tôi nói là vợ của hăn."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Vợ hăn làm sao?"

Trương Thấm nói: "Vợ hăn là một con cọp cái có tiếng, có một lần cô ta về nhà phát hiện Hà Hồng Tường cùng một em gái tình lẻ gian dúi, gọi thêm hai anh em nhà mẹ đẻ cắt đứt một chân cô gái kia, cuối cùng bồi thường tiền cho qua việc."

Phạm Trạch Thiên nói: "Cô nghi ngờ vợ hăn biết Hà Hồng Tường gian dúi, cho nên gọi người giết chết Hoắc Vũ Giai?"

Trương Thấm vội vàng xua tay nói: "Đây là anh nói, tôi không nói nha. Anh vừa nói biết mà không báo cũng có tội, tôi không nói thì thôi đã nói thì phải nói cho hết. Vợ hăn có phải hung thủ hay không, chỉ có thể dựa vào cảnh sát các anh điều tra, con dân chúng tôi nói cũng đâu được gì."

Phạm Trạch Thiên không nhịn được cười, ông nói tình hình này cho Văn Lệ, bảo cô đặt trọng điểm điều tra vợ của Hà Hồng Tường.

Buổi chiều, Văn Lệ trở lại cục, báo cáo với Phạm Trạch Thiên, cô đã điều tra tường tận vợ của Hà Hồng Tường, người phụ nữ này tháng trước ra nước ngoài du lịch, ở Malaysia chơi hơn nửa tháng, không ngờ vui quá hóa buồn, vừa trở về nước thì gặp tai nạn xe, đến nay đã nằm viện hơn một tháng, vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê. Hai anh em của cô ta, ba tháng trước đi làm thuê ở Hạ Môn, vẫn chưa trở về. Cho nên khả năng người phụ nữ này cùng anh em cô ta liên thủ gây án cần bản được loại bỏ.

Phạm Thiên Trạch vừa nghe vừa nhíu mày, đầu mối duy nhất của vụ án này đến đây thì đứt đoạn.

Cảnh sát lại đánh trống khua chiêng điều tra ba ngày, vẫn chưa có mảy may tiến triển.

Đang lúc vụ án rơi vào cục diện bế tắc, cảnh sát hình sự Tiểu Lý thông qua thăm hỏi hàng xóm của người chết A Linh, lại ngoài ý muốn nhận được một đầu mối hữu dụng.

A Linh nói cho cảnh sát, không lâu trước, Hoắc Vũ Giai từng nhận được một đồng phân của shop online trên taobao gửi đến cho cô ta.

Nguyên nhân là Hoắc Vũ Giai mua quần áo trên shop online này, cảm thấy không hài lòng, cho người ta một bình luận kém.

Chủ shop gọi điện nói cô sửa lại bình luận cho thỏa đáng, Hoắc Vũ Giai không chịu, cuối cùng chọc giận chủ shop, cho nên gửi cô ta một đồng phân cho hả giận.

Phạm Trạch Thiên nói: "Chuyện này tôi từng xem trên tin tức TV, không ngờ lại có thật."

Tiểu Lý nói: "Nghe nói Hoắc Vũ Giai sau khi nhận bưu kiện phân kia nổi giận đùng đùng, lập tức dùng tài khoản phụ của mình đặt ít vật phẩm

trang sức nhỏ giá vài tệ ở shop online này, sau khi nhận hàng lập tức cho thêm hai bình luận kém nữa."

Phạm Trạch Thiên khó hiểu nói: "Bình luận kém thật sự đáng sợ vậy sao?"

Nữ cảnh sát Văn Lệ bên cạnh không khỏi nở nụ cười, nói: "Phạm đội, anh chưa mua hàng trên taobao, nên không biết quy tắc chơi trên đó. Người lên taobao mua đồ, nếu nhìn thấy nhiều bình luận kém ở shop anh, sẽ nảy sinh nghi ngờ với danh dự của anh, đương nhiên cũng sẽ không mua đồ của anh nữa. Bình luận kém sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ tỉ lệ bình luận tốt của shop online, hơn nữa nếu nhiều bình luận xấu, chủ shop cũng thăng cấp chậm, có thể nói sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến việc làm ăn của chủ shop. Liên tục mấy bình luận xấu, cũng đủ để phá hoại cả một shop online."

Phạm Trạch Thiên nói: "Hóa ra còn có nguy cơ sâu như vậy à. Tôi thấy đây cũng là một đầu mối, mau chóng đưa máy tính của Hoắc Vũ Giai cho phòng kỹ thuật, điều tra xem shop online nào gửi phân cho Hoắc Vũ Giai."

Hoắc Vũ Giai cài ghi nhớ mật mã và tự động đăng nhập cho trang taobao trong máy tính, cảnh sát rất nhanh đã vào được tài khoản taobao của cô ta, qua tìm kiếm cẩn thận, phát hiện cô ta liên tục ba lần bình luận kém cho một cửa hàng đồ trang sức tên "Thủy Y Y", chủ cửa hàng là nam, tên Trần Đĩnh, nhìn địa chỉ giao hàng, shop online này ngay ở thành phố Khang Thành tỉnh bên.

Từ Khang Thành đến thành phố Thanh Dương của Phạm Trạch Thiên gần 300km, chẳng lẽ thật sự là chủ shop taobao này vượt tỉnh giết người?

Phạm Trạch Thiên lập tức gửi fax hợp tác điều tra cho cảnh sát Khang Thành, xin cảnh sát địa phương điều tra tình hình chủ shop online "Thủy Y

Y" Trần Đĩnh, hơn nữa còn điều tra rõ ràng hành tung của Trần Đĩnh ngày 5 tháng 7, cũng tức là ngày Hoắc Vũ Giai bị giết.

Giữa trưa ngày thứ hai, cảnh sát Khang Thành truyền lại tin tức, nói Trần Đĩnh năm nay 34 tuổi, đã ly dị, từng ngồi tù hai năm vì tội cố ý gây thương tích, ba năm trước mãn hạn tù phóng thích, sau khi ra tù thì mở shop online "Thủy Y Y" này. Qua điều tra, ngày 5 tháng 7 Trần Đĩnh từng đến Quảng Châu nhập hàng. Vì từ Khang Thành đến Quảng Châu không có tuyến xe lửa, hẳn ngồi ô tô đường dài, 9 giờ sáng xuất phát từ Khang Thành, 8h30 tối thì đến Quảng Châu. Ngày 6 và ngày 7 tháng 7, trong hai ngày này đi xem hàng ở chợ quần áo Bạch Mã Quảng Châu, ngày 8 tháng 7 mang hàng từ Quảng Châu ngồi xe quay về.

Phạm Trạch Thiên lấy bản đồ ra nhìn một chút, phát hiện từ Khang Thành đến Quảng Châu, vô luận là đi đường cao tốc hay đi quốc lộ, tất cả con đường đều phải qua thành phố Thanh Dương.

Trong lòng Phạm Trạch Thiên chợt động, vẽ ra lộ tuyến từ Khang Thành đến Quảng Châu trên bản đồ, hơn nữa đánh một vòng tròn ở chỗ đi qua thành phố Thanh Dương.

Văn Lệ khó hiểu hỏi: "Phạm đội, chẳng lẽ anh nghi ngờ Trần Đĩnh này trên đường đến Quảng Châu mua hàng, thuận đường giết Hoắc Vũ Giai?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Ngày hẳn mua hàng là 5 tháng 7, ngày Hoắc Vũ Giai bị giết cũng là 5 tháng 7, tôi tính toán độ dài thời gian xe khách đi qua thành phố Thanh Dương, đại khái là vào khoảng 12h trưa, thời gian tử vong của Hoắc Vũ Giai cũng là lúc này. Chẳng lẽ cô cho rằng đây cũng chỉ là trùng hợp sao?"

Văn Lệ nói: "Không biết có phải trùng hợp hay không, nhưng năng lực Trần Đĩnh có lớn mấy, cũng không có khả năng khiến chiếc xe khách đường dài chở đầy người này dừng ở quốc lộ nào đó của thành phố Thanh

Dương, chờ sau khi hẳn xuống xe giết người rồi lên lại xe, tiếp tục chạy về phía Quảng Châu chứ?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Không điều tra thì không có quyền lên tiếng, chúng ta đến Khang Thành một chuyến, xem thử tên Trần Đĩnh này có phải ngồi trên ô tô cả ngày thật không."

Trần Đĩnh, thân cao 1m75, mặt tròn, da đen, thoạt nhìn làm người ta có một loại cảm giác khỏe mạnh chất phác.

Nhưng Phạm Trạch Thiên mang theo Văn Lệ và Tiểu Lý chạy tới Khang Thành, dưới sự hướng dẫn của cảnh sát địa phương, khi nhìn thấy vị chủ shop taobao này, ấn tượng đầu tiên hiện lên trong đầu lại là người đàn ông này có thể mở shop online kinh doanh trang sức phụ nữ, chứng tỏ tâm tư hẳn tinh tế, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy.

"Người đàn bà kia quả thật đã bình luận kém cho tôi, tôi nhất thời tức giận, quả thật cũng từng gửi cho cô ta một đồng phân, nhưng mà tôi không giết người." Phạm Trạch Thiên bắt đầu nói rõ mục đích đến, Trần Đĩnh có vẻ hơi kích động, nói, "Ngày 5 tháng 7 này, cả ngày tôi đều ở trên xe khách đường dài đến Quảng Châu, dựa vào lời cảnh sát các anh, căn bản không có khả năng có thời gian gây án."

Trần Đĩnh nói cho cảnh sát, vì xu hướng thời trang mới của Quảng Châu, đặt trên mạng rất dễ bán, cho nên quần áo trong shop online của gã căn bản đều nhập hàng từ Quảng Châu. 9h sáng ngày 5 tháng 7, gã ngồi xe khách đường dài đi từ Khang Thành đến Quảng Châu. Đó là một chiếc xe giường nằm, trên xe có hai tầng ghế nằm trên dưới, gã ngủ tầng trên ở phía sau. Khoảng 12h trưa, xe khách dừng lại ăn cơm tại thành phố Thanh Dương, khoảng 6h30 chiều ăn cơm tại huyện Phật Cường Quảng Đông, khoảng 8h30 tối đến Quảng Châu. Vừa xuống xe, gã tìm khách sạn ngủ lại.

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Xe của các anh khi ăn cơm tại thành phố Thanh Dương đã dừng lại bao lâu? Ăn ở chỗ nào?"

Trần Đĩnh nói: "Cụ thể là nhà hàng nào tôi không để ý, chỉ biết là một nhà hàng ven đường quốc lộ, ghế ở nhà hàng không đủ, rất nhiều người đều mua một phần cơm rồi ngồi xõm ven đường giải quyết, thời gian dừng xe khoảng 15-20 phút thì phải."

Phạm Trạch Thiên nói: "Xe khách sau khi rời khỏi thành phố Thanh Dương, trong xe có từng xảy ra chuyện gì thú vị không? Cậu chọn hai chuyện kể tôi nghe thử xem."

Trần Đĩnh nói: "Trên xe có thể xảy ra chuyện lý thú nào được chứ? Tất cả mọi người mệt mỏi buồn ngủ, vì đêm trước tôi lên shop online trực cả đêm, cho nên rất mệt, vừa lên xe đã ngủ. Đúng rồi, xe khách rời khỏi thành phố Thanh Dương không lâu, trên xe có một đứa bé đau bụng muốn thải, tài xế nói chưa tới giờ đi nhà xí cho nên không chịu dừng xe mở cửa, đứa bé kia liền ngồi xõm ở lối đi thải một đống, thiếu chút nữa làm mọi người cả xe thối xiu. À, còn một việc, đại khái là trước khi xuống xe ăn cơm chiều khoảng một tiếng, đoạn giữa thùng xe có một nam thanh niên tóc dài lén sờ soạng mông cô gái trẻ ngồi bên cạnh hắn, kết quả cô gái kia rất dữ dằn, một cước đạp hắn từ trên ghế nằm xuống, ầm ỹ một trận lớn, mọi người cả xe bị đánh thức hết. . ."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Thời tiết hôm đó thế nào?"

Trần Đĩnh nói: "Thời tiết không tồi, trời luôn trong." Gã liếc mắt nhìn Phạm Trạch Thiên, còn nói: "Tôi ngồi xe khách đường dài theo hợp đồng tư nhân, xe này không ra vào trạm, bình thường đều đậu ven đường kéo khách trước bến xe Khang Thành, cả thành phố Khang Thành này chỉ một chuyến cách ngày đi Quảng Châu này. Tôi đi Quảng Châu nhập hàng, đều ngồi xe này, tài xế và người soát vé trên đó cũng quen tôi, nếu anh không tin, có thể đi hỏi thử."

Sáng ngày thứ hai, Phạm Trạch Thiên đi tới bến xe Khang Thành, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe buýt đậu trước cửa bến xe chạy từ Khang Thành đến Quảng Châu, một nữ soát vé đang lớn tiếng gọi khách.

Phạm Trạch Thiên đi qua đó, đưa cô ta thẻ cảnh sát của mình, sau đó lấy ra ảnh Trần Đĩnh hỏi cô ta có biết người này không, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, lại hỏi cô ta ngày 5 tháng 7 người này có từng ngồi xe của họ không?

Nữ soát vé suy nghĩ một chút nói: "Có, ngày đó anh ta còn giúp tôi mời chào hai người khách, cho nên tôi nhớ rất rõ."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Ngày đó anh ta luôn ở trên xe à?"

Nữ soát vé nói: "Đương nhiên, chẳng lẽ chúng tôi lại bỏ rơi khách giữa đường à?"

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Cô còn nhớ hôm đó anh ta ngủ ở chỗ nào không?"

Nữ soát vé nói: "Hình như là tầng trên dãy sau cùng, ghế cửa sổ trong cùng gần sau xe."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Khi ấy trên xe có ngồi đầy người không?"

Nữ soát vé nói: "Không đâu, bây giờ là mùa ế ẩm, sao ngồi đầy được? Chuyến xe kia hình như có hai phần ba khách ngồi, trên xe ít nhất còn có mười mấy chỗ trống, nhưng mà có người thích ngồi dãy sau cùng, thích yên tĩnh, thế thì cũng hết cách. À, đúng rồi, chuyến xe hôm nay có một thằng cha tên Chu Lô Hội, hình như ngày đó anh ta cũng ngồi chuyến xe đi Quảng Châu đó, còn ngủ phía dưới người mà anh tìm, anh có thể đi hỏi anh ta thử."

Phạm Trạch Thiên lên xe tìm Chu Lô Hội, cho hắn xem ảnh của Trần Đình, sau đó nói rõ mục đích đến.

Chu Lô Hội nói cho y biết, ngày 5 tháng 7 mình quả thật từng ngồi chung xe với người kia, người này ngủ tầng trên bên trái hắn. Lúc dừng xe ăn cơm ở thành phố Thanh Dương, hai người xuống xe cuối cùng.

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Lúc ăn cơm, anh luôn ở cùng anh ta à?"

Chu Lô Hội nói: "Thế thì không có, tất cả mọi người ngồi xồm lung tung ven đường vùi đầu ăn, ai mà chú ý đến ai chứ. Nhưng mà hình như anh ta ăn rất nhanh, chờ khi tôi lên xe, anh ta đã phủ mền nằm trên xe rồi. Hình như anh ta trốn trong mền đeo tai nghe nhạc, chỉ lộ nửa cái đầu đen tuyền ra ngoài."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Sau đó anh có nói chuyện với anh ta không?"

Thấy Chu Lô Hội lắc đầu, y lại hỏi: "Anh thấy anh ta lần nữa là khi nào?"

Chu Lô Hội nói: "Có lẽ là buổi tối lúc dừng xe ăn cơm tại Phạt Cương, khi ấy tôi đi nhà xí, vừa vặn đụng phải anh ta từ trong WC chui ra chào tôi."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Nghe nói ngày đó trong xe có người sờ soạng mông một cô gái?"

Chu Lô Hội không khỏi cười rộ lên, nói: "Đúng vậy, cô bé kia quả thật không đơn giản, một cước đã đá người ta xuống ghế, mọi người trên xe bị ồn ào tỉnh dậy, tỉnh lại tôi mới phát hiện ngoài cửa sổ đổ mưa rất to."

Phạm Trạch Thiên ngẩn ra, hỏi: "Không phải nói hôm đó trời luôn trong à?"

Chu Lô Hội nói: "Vốn là trời trong, nhưng không biết tại sao, khi ấy xe băng qua dưới một ngọn núi, đột nhiên đổ xuống một trận mưa to, nhưng tạnh rất nhanh."

Phạm Trạch Thiên trầm ngâm gật đầu, sau khi bước xuống xe, Văn Lệ hỏi: "Phạm đội, xem ra ngày đó Trần Đĩnh quả thật luôn ở trên xe, chứng cứ vắng mặt của anh ta đã thành lập."

Phạm Trạch Thiên nói: "Chưa chắc đâu."

Văn Lệ mở to mắt nói: "Đừng nói là anh cho rằng trong hơn mười phút ăn trưa anh ta chạy đi giết người nhé?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Bây giờ còn rất khó nói, trong lòng tôi đã có một ít suy nghĩ, nhưng mà còn phải đi theo chiếc xe này một chuyến, chứng thực chút suy nghĩ của mình. Cô và Tiểu Lý trở về thành phố Thanh Dương trước, tôi muốn đích thân ngồi chuyến xe này xem tình hình thế nào."

Phạm Trạch Thiên vừa mua vé lên xe, chiếc xe kia đã khởi động.

Trong xe âm âm, có người đang đánh bài, có người tùm vào nhau uống bia, còn có trẻ con chạy nhảy trên lối đi, cũng có người đang nhắm mắt ngủ.

Khoảng 12 giờ trưa, xe khách đi tới thành phố Thanh Dương, tài xế gọi toàn bộ hành khách xuống xe ăn cơm.

Đó là một quán cơm nhỏ tên Quán Ăn Duyệt Lai, chủ quán tươi cười đón chào tài xế, vô cùng nhiệt tình, có lẽ đây là "Nhà ăn riêng" tài xế đã chọn, hoa hồng chắc chắn cũng rất hậu hĩnh.

Các hành khách tùm năm tùm ba ngồi xồm ven đường cơm nước xong, khi lên xe, Phạm Trạch Thiên nhìn đồng hồ một chút, là 12h18.

Xe khách sau khi lái khỏi thành phố Thanh Dương, các hành khách ban ngày ngồi xe đều mệt mỏi, cả đám buồn ngủ, trong xe nhanh chóng yên tĩnh lại.

Khoảng ba giờ sau, đi qua một nhà vệ sinh công cộng, tài xế đánh thức mọi người xuống xe đi vệ sinh, khoảng mười phút sau, xe khách một lần nữa xuất phát.

Lại qua ba tiếng nữa, khoảng 6h30 tối, xe khách dừng lại ăn cơm chiều tại huyện Phật Cường Quảng Đông.

20 phút sau hành khách lên xe, 8h30 tối, xe khách rốt cuộc đã đến thành phố Quảng Châu.

Sau khi xuống xe, Phạm Trạch Thiên hỏi tài xế, xe này có phải mỗi bữa cơm trưa và bữa tối đều chọn hai quán ăn này không?

Tài xế nói: "Đúng vậy, bình thường khoảng 12 giờ trưa ăn cơm tại thành phố Thanh Dương, cơm tối là ăn ở quán tại huyện Phật Cường này vào 6h30 tối, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cơm trưa và cơm tối đều ăn tại hai quán này cùng thời gian này."

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Từ Khang Thành đến Quảng Châu, không phải có đường cao tốc sao? Tại sao chúng ta không đi đường cao tốc?"

Tài xế cười khố nói: "Đi đường cao tốc thu phí quá mắc, đường quốc lộ bên này đã hủy thu phí, đi một chuyến đường quốc lộ sẽ tiết kiệm không ít tiền đâu."

Ngày thứ hai, Phạm Trạch Thiên vừa về tới thành phố Thanh Dương, liền giao cho Tiểu Lý và Văn Lệ hai nhiệm vụ.

Thứ nhất, tính toán ra từ quán ăn Duyệt Lai bên quốc lộ đến chỗ ở của người chết, nhanh nhất phải mất bao nhiêu thời gian? Tốt nhất là đi hai

chuyến thực địa.

Thứ hai, truyền ảnh của Trần Đình cho công ty xe taxi, mời họ phân phát cho từng tài xế xem thử, xem người trên ảnh này vào ngày 5 tháng 7 có từng bắt taxi đi đường cao tốc, địa chỉ bắt đầu cụ thể là từ thành phố Thanh Dương đến huyện Phật Cường của tỉnh bên cạnh.

Buổi chiều, Tiểu Lý trở về đầu tiên báo cáo, bên quốc lộ chỗ quán ăn Duyệt Lai, địa điểm khá hẻo lánh, không có xe buýt, taxi cũng rất ít đi qua, nếu muốn bắt xe, ít nhất phải đứng trên đường chờ hơn nửa giờ, nhưng khu này ven đường xe ôm lui tới đặc biệt nhiều, ngoắc vào được. Nếu ngồi xe ôm, từ quán ăn Duyệt Lai đến chỗ ở của Hoắc Vũ Giai, cãng khoảng 20 đến 25 phút.

Mà tin tức Văn Lệ mang về lại không mấy lạc quan.

Nhóm tài xế công ty xe taxi sau khi xem qua ảnh đều nói ngày 5 tháng 7 mặt trời vừa lặn không chở một vị khách như vậy. Chạy đường dài ít nhất mấy tiếng, nếu thật có khách như vậy, họ nhất định nhớ kỹ. Hơn nữa người phụ trách công ty xe taxi còn nói, căn cứ quy định liên quan, xe taxi có thể chạy đường dài, nhưng không thể ra khỏi tỉnh, nếu không chính là vận chuyển phi pháp, cho nên dù thật sự có khách muốn gọi xe ra ngoài tỉnh, đến huyện Phật Cường Quảng Đông, cũng không có xe taxi nào dám chở hẳn, trừ phi. . .

Phạm Trạch Thiên hỏi: "Trừ phi cái gì?"

Văn Lệ nói: "Trừ phi Trần Đình thuê xe dù. Người phụ trách này nói cho tôi biết, trên diễn đàn Thanh Dương, có một chuyên mục 'Tin Xe', một vài tài xế xe dù bản địa đều đăng bài lên đây quảng cáo làm ăn, chỉ cần khách đồng ý trả tiền, chỗ nào họ cũng dám chạy."

Phạm Trạch Thiên lập tức tỉnh táo tinh thần, vội nói: "Mau lên mạng điều tra cho tôi."

Văn Lê mở máy tính, tiến vào diễn đàn Thanh Dương, quả nhiên nhìn thấy phía trên có chuyên mục "Tin Xe", vừa mở ra nhìn, tất cả trong đó đều là thông tin một ít xe riêng cho thuê, tùy tiện nhấn vào một cái, chỉ thấy trong bài viết: Bảy chiếc xe thương vụ lộng lẫy, phục vụ xe tải cung ứng, giá phải chăng, nếu như cần, xin điện thoại hoặc liên lạc QQ. Phía dưới viết phương thức liên lạc của chủ xe.

Phạm Trạch Thiên gọi Văn Lê tổng hợp lại tất cả thông tin taxi thời gian gần đây trên diễn đàn này, sau đó lần lượt tìm tài xế xác minh, xem có người này chiều ngày 5 tháng 7 đi taxi đến huyện Phật Cường Quảng Đông không.

Văn Lê dẫn người bạn rợn suốt hai đêm, rốt cuộc đã tìm được đầu mối.

Một tài xế tên là A Bưu nói mình hình như ngày 5 tháng 7 từng chở vị khách trên ảnh.

Vị khách kia vào ngày 3 tháng 7 hẹn trước với hãn trên mạng, nói rõ đi đường cao tốc, từ thành phố Thanh Dương đến huyện Phật Cường Quảng Đông, bảo hãn 12h45 trưa ngày 5 tháng 7 chờ gã ở cửa công ty cung cấp nước uống. Sợ tài xế sai hẹn, đối phương còn trả trước ba trăm tệ tiền đặt cọc.

Ngày 5 tháng 7, A Bưu đúng giờ đến địa điểm ước định chờ, khoảng 12h50 trưa, một người đàn ông trung niên đội mũ lưỡi trai lên xe của hãn.

A Bưu biết gã chính là người thuê taxi, cho nên không hỏi nhiều, liền lái xe chạy thẳng đến đường cao tốc.

Từ thành phố Thanh Dương đến huyện Phật Cường, toàn bộ hành trình khoảng 480km, dọc đường khách không ngừng thúc giục hãn tăng tốc, A Bưu chạy xe đến 120km/h, tổng cộng chạy mất 4 tiếng, tới huyện Phật Cường Quảng Đông đã là 5h chiều.

Vị khách kia sáng khoái trả xong tiền xe, liền rời đi.

Bởi vì khách khi ấy luôn ngồi phía sau, lại đội mũ lưỡi trai, A Bưu cảm thấy rất giống Trần Đĩnh trên ảnh, nhưng không dám chắc chắn 100% là gã.

Phạm Trạch Thiên lập tức hưng phấn, nói: "Rất tốt, nhanh chóng gọi điện thoại cho cảnh sát Khang Thành, nhờ họ khống chế Trần Đĩnh trước, chúng ta sẽ đi Khang Thành bắt người ngay bây giờ."

Tại cục cảnh sát thành phố Khang Thành, Phạm Trạch Thiên, Văn Lệ và Tiểu Lý ba người cùng gặp Trình Đĩnh đã tra tay vào còng.

Phạm Trạch Thiên hỏi Trần Đĩnh: "Biết tại sao phải bắt cậu không?"

Đối phương vẫn mang vẻ mặt vô tội, nói: "Tôi đâu phạm tội gì, làm sao tôi biết được."

Phạm Trạch Thiên không nhịn được cười, nói: "Cho tới bây giờ, thằng nhóc cậu còn không thành thật à? Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết, bởi vì cậu giết người, cậu đã giết cô gái Hoắc Vũ Giai cho bình luận kém shop online của cậu trên taobao."

Trần Đĩnh kêu to: "Anh là cảnh sát thì hay lắm à, có thể tùy tiện đổ oan người tốt à? Tôi đã sớm nói với các anh rồi, ngày đó tôi luôn ngồi trên xe ô tô đường dài đến Quảng Châu, căn bản không có khả năng xuống xe giết người."

Phạm Trạch Thiên nói: "Vậy được rồi, cậu đã chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy để tôi nói trước quá trình gây án của cậu đi."

Bởi vì Trần Đĩnh thường xuyên đi chuyển xe này đến Quảng Châu, cho nên đều rất quen thuộc với lộ tuyến xe đi và thời gian địa điểm dừng xe

ăn cơm, đi nhà xí, đây chính là nền tảng của phương pháp gây án gã thiết kế ra.

Ngày 5 tháng 7 đó, gã ngồi xe khách đường dài từ Khang Bình lái đến Quảng Châu, buổi sáng tất cả bình thường.

12 giờ trưa, xe khách dừng xe ăn cơm tại thành phố Thanh Dương, Trần Đĩnh lướt qua lướt lại trước mặt mọi người một chút, sau đó lặng lẽ trốn đi, ở ven đường gọi một chiếc xe ôm, đi thẳng đến chỗ ở của Hoắc Vũ Giai.

Về phần lộ trình từ quán ăn của trạm dừng ăn cơm đến chỗ ở Hoắc Vũ Giai và thời gian cần thiết, gã đương nhiên đã sớm xem bản đồ tính toán ra.

12h22, gã tới cửa nhà thuê của Hoắc Vũ Giai, giả mạo nhân viên chuyển phát gõ cửa nhà cô ta, sau đó vào nhà dùng dao đâm chết, sau khi dọn dẹp hiện trường, gã khóa cửa nhà lại, đi bộ qua hai ngã tư, đến công ty cấp nước uống Thanh Dương, ngồi lên chiếc xe dù đã sớm thuê trên đường cao tốc chạy một mạch như điên, vào 5h chiều đến huyện Phật Cường Quảng Đông.

Từ thành phố Thanh Dương đến huyện Phật Cường, mất khoảng 480km, xe buýt đi đường quốc lộ, tốc độ cao nhất là 80km/h, hoàn tất lộ trình cần khoảng 6 tiếng, còn Trần Đĩnh thuê xe ô tô đi đường cao tốc, vận tốc 120km/h, đi hết lộ trình này chỉ cần 4 giờ.

Cho nên gã có ít nhất hai tiếng để gây án và bố trí sự vụ liên quan.

Trần Đĩnh tìm được quán ăn ven đường xe khách đường dài đậu lại dùng cơm chiều ở Phật Cường, tới trước xe khách rồi trốn vào WC, 6h30 chiều xe khách đúng giờ đậu ở quán này ăn cơm, gã từ trong WC chui ra, điềm nhiên như không hội hợp cùng hành khách trên xe.

Đương nhiên, buổi chiều ấy Trần Đĩnh nằm trên xe khách ngủ vùi là giả, gã nhét hành lý vào mền, lộ nửa bộ tóc giả ra ngoài mền ngủ trang, nếu không ai cố ý vạch mền ra xem xét, sẽ không phát hiện được bí mật này.

Trần Đĩnh nghe xong suy luận của Phạm Trạch Thiên, giống như bị ai điểm trúng huyết chí mạng, mặt lúc trắng lúc xanh, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra từng giọt, nhìn chằm chằm Phạm Trạch Thiên giật mình nói: "Ông, ông làm sao biết được. . ."

Gã nhanh chóng ý thức được mình lỡ miệng, lập tức sửa giọng, "Ông, ông nói hươu nói vượn, nếu chiều đó tôi không trên xe khách, làm sao biết mọi chuyện xảy ra trong xe chiều đó?"

Phạm Trạch Thiên nói: "Việc này thật ra rất dễ dàng, cậu chỉ cần lạng lẽ đặt một máy DV trong mền, thu lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong xe, khi về xem video lại một lượt, chẳng phải sẽ biết cả sao? Kể từ đó, chứng cứ vắng mặt của cậu có thể nói là sẽ hoàn mỹ không sót mẻ. Lần đầu tiên tôi tới Khang Thành tìm cậu, suýt chút nữa bị cậu lừa, cậu biết điểm nào khiến tôi nghi ngờ không?"

(DV = Digital Video, máy quay kỹ thuật số)

Đối mặt với vị thám tử suy luận như Shinichi này, Trần Đĩnh đã sớm mất đi niềm tin chống cự, thành thật nói: "Tôi tự hỏi đã làm đến kín không kẽ hở, thật sự không nghĩ ra có chỗ sơ hở nào."

Phạm Trạch Thiên nói: "Là do thời tiết. Do góc độ đặt máy DV của cậu, chỉ có thể quay được hình ảnh trong xe, nhưng không nhìn thấy tình hình ngoài cửa sổ xe, hơn nữa cậu lái xe trên đường cao tốc đến Phật Cường, quả thật dọc đường trời đều trong. Nhưng cậu không biết, xe khách đi đoạn đường núi, thời tiết trong núi thay đổi phức tạp, ngày đó vừa vặn đổ một trận mưa to, hơn nữa chính là sau khi xảy ra sự kiện cô gái bị sờ mông

làm cả xe tỉnh giấc thì trời đổ mưa to, người trên xe ai cũng biết khi ấy trời mưa to, mà cậu lại hoàn toàn không biết. Chính vì điểm này khiến tôi nảy sinh nghi ngờ. Khi đó tôi nghĩ ngay ra, dưới tình huống nào có thể nhìn thấy hoàn cảnh trong xe, nhưng không cách nào nhìn thấy mưa to ngoài cửa sổ xe chứ?"

Trần Đĩnh khâm phục nói: "Cho nên ông rất tự nhiên liên tưởng đến máy DV?"

Phạm Trạch Thiên gật đầu nói: "Đúng, ngoại trừ chỗ đã được cố định, không thể tự chuyển đổi góc độ ống kính, tôi thật sự không nghĩ ra lý do khác."

Trần Đĩnh mặt mày tái nhợt, xụi lơ trên ghế, nói: "Hôm nay thua trong tay vị thần thám như ông, Trần Đĩnh tôi tâm phục khẩu phục. Tôi vất vả cực nhọc kinh doanh shop online lâu như vậy, bây giờ đang thời điểm mấu chốt 'xét hạng', con ả đáng ghét kia liên tục cho tôi ba bình luận kém chí mạng, hơn nữa từ chối sửa đổi, chẳng những khiến danh dự shop tôi bị hao tổn, buôn bán rớt xuống ngàn trượng, càng đáng chết hơn, ả còn uy hiếp tôi nói sau này sẽ còn dùng tài khoản khác cho tôi bình luận xấu nữa. Gặp con ả điên như vậy, nếu không diệt trừ ả, shop online của tôi không thể kinh doanh nữa, vừa vặn khi tôi gọi điện cho ả vô tình nghe ra ả là một người sống một mình, cho nên tôi liền . . ."

Phạm Trạch Thiên nhắc gã lên khỏi ghế nói: "Vậy bây giờ xin mời cậu đi theo chúng tôi đến cục cảnh sát thành phố Thanh Dương một chuyến nhé."

QUỶ ÁN TỘI

Nhạc Dũng

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lữ Đồ Mê Hung

Âu Dương Vĩ rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo đã là 12h khuya. Đêm hè gió mát thổi vào mặt, đầu óc bị men say chệnh choáng đã khá tỉnh táo lại. Tiểu Mạch khoác cánh tay gã, đi về khách sạn.

Đêm khuya trầm lắng, con đường của trấn nhỏ đã không nhìn thấy người qua lại. Ngọn đèn giống như một ảo thuật gia, chốc chốc kéo dài bóng của hai người họ, chốc chốc lại biến ngắn. Dọc đường đi, Tiểu Mạch mím môi, im lặng không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ lung lăm.

Góc ngoặt trên đường là một ngã tư đường, chính giữa lối đi có một bồn hoa nhỏ, hoa tử vi bên trong đã nở từng bùng.

Tiểu Mạch ngửi thấy mùi hoa tươi mát đó, không tự chủ dừng bước nói: "Chúng ta qua kia ngòi chút đi."

Âu Dương Vĩ gật đầu, cùng cô ngồi xuống bệ xi măng bên bồn hoa.

Tiểu Mạch kề sát vào gã, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trong vắt, nói: "Nhìn xem, sao trời đẹp quá!"

Âu Dương Vĩ và Tiểu Mạch, là đến trấn nhỏ tên trại Thiên Đường này du lịch, đồng hành cùng họ còn có Lão Thái, Lâm Nguyệt và Chu Đống, đều là đồng nghiệp của phòng tài vụ công ty họ.

Không lâu nữa, cục thuế sẽ đến công ty họ kiểm toán, đồng nghiệp phòng tài vụ họ đồng tâm hiệp lực, giúp công ty giải trừ một khoản nguy cơ vào vô hình, đồng thời chọn dùng cách thức thanh toán chuyển dời, giúp

công ty thành công trốn thuế gần vạn tệ. Công ty có đi cũng có lại, cho năm người phòng tài vụ nghỉ xả hơi một tuần có lương, cũng cho họ chi phí du lịch ngoài tỉnh. Lão Thái nói: "Nghe nói trại Thiên Đường rất hay, chúng ta vào đó chơi nhé." Hãn là trưởng phòng tài vụ, là sếp của họ, bọn Âu Dương Vĩ đương nhiên nghe ông ta như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Vì vậy nhóm năm người, ngồi xe lửa đi tới trại Thiên Đường của thành phố Thanh Dương.

Tới trấn nhỏ du lịch này, mới phát hiện đến có chút không đúng lúc.

Vì đang mùa du lịch thịnh vượng, khách sạn nhà trọ trên trấn đều đã kín người hết chỗ, thật vất vả mới tìm được hai phòng hai giường còn trống ở khách sạn Thiên Đường, lão Thái và Chu Đồng ở một phòng, Âu Dương Vĩ và bạn gái Tiểu Mạch ở chung một phòng, còn lại mỗi kế toán Lâm Nguyệt vẫn chưa có chỗ ở.

Được hướng dẫn viên du lịch nơi này giới thiệu, cuối cùng ở một "Nhà Nghỉ Khách Balo" trên đường khác tìm được một căn phòng trống, cuối cùng để vị Lâm đại mỹ nữ này có nơi nương náu.

Cũng may Nhà Nghỉ Khách Balo mà Lâm Nguyệt ở cách khách sạn Thiên Đường bọn Âu Dương Vĩ dừng chân chỉ có mười phút, cũng không xa lắm, coi như thuận tiện.

Những ngày du sơn ngoạn thủy vô ưu vô lự trôi qua rất nhanh, chớp mắt họ đã ở trấn nhỏ phương nam phong tình này năm ngày, ngày mai sẽ khởi hành trở về.

Hôm nay vừa đúng sinh nhật Lâm Nguyệt, mọi người nhất trí quyết định thừa dịp buổi tối tuyệt vời cuối cùng tại trại Thiên Đường này, tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho Lâm đại mỹ nữ, địa điểm quyết định ở phòng Lâm Nguyệt. Xa nhà ra ngoài, thoải mái không gò bó, tối hôm đó, tất cả

mọi người chơi đùa rất điên cuồng, vừa ca hát vừa nhảy múa, ồn ào náo nhiệt, uống bia rồi cạn rượu, chờ tiệc kết thúc đã là nửa đêm.

Khi từ biệt Lâm Nguyệt, rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo, tất cả mọi người đều thấm hơi men. Lão Thái nháy mắt mấy cái với Âu Dương Vĩ, kéo Chu Đồng về khách sạn trước, chỉ để lại Âu Dương Vĩ và Tiểu Mạch đang chậm bước trên đường đêm, hưởng thụ thế giới hai người hiếm có này.

Ngồi bên bồn hoa trên đường chẳng biết bao lâu, gió đêm thổi tới, ý say dâng lên, Âu Dương Vĩ đang mệt rã rời, Tiểu Mạch lấy điện thoại di động ra xem giờ: "Ôi chao, gần 1 giờ rồi, chúng ta về nghỉ ngơi mau lên, mai còn phải đi xe lửa về đây."

Không chú ý một chút đã ngồi trên bồn xi măng này một giờ liền rồi?

Âu Dương Vĩ vẫn có chút mơ màng, đưa tay vói vào túi xách, muốn lấy điện thoại di động ra xác nhận thời gian, lại phát hiện điện thoại di động không có trong túi, trong lòng giật nảy, lúc này mới nhớ lại vừa rồi khi uống rượu tiện tay đặt điện thoại di động trên sofa phòng Lâm Nguyệt, quên mang về.

Tiểu Mạch nói: "VẬY mau về lấy đi, nếu để mất thì phiền lắm."

Nhà Nghỉ Khách Balolà một tòa nhà cũ bốn tầng, chuyên cung cấp thức ăn nơi ở rẻ tiền cho khách balo các nơi du lịch đến trại Thiên Đường, điều kiện nghỉ ngơi đương nhiên kém khách sạn.

Hai người họ khi đến đây lần nữa, đèn phòng quản lý bên cạnh cầu thang đã tắt, cả tòa nhà được bao phủ trong bóng tối.

Tiểu Mạch đứng dưới lầu nói: "Anh lên lấy nhanh đi, em ở đây chờ anh."

Lâm Nguyệt ở phòng 303 lầu 3.

Âu Dương Vĩ lên tầng 3, gõ cửa phòng 303, trong phòng không có chút tiếng động.

Xem ra Lâm đại mỹ nữ đã ngủ.

Âu Dương Vĩ vô thức xoay nắm cửa, ngoài dự đoán, cánh cửa vẫn chưa hề khóa, vừa vặn đã mở ra.

Gã do dự một chút, vẫn là đẩy cửa đi vào.

Trong phòng không có đèn, tối om, một máy điều hòa cũ treo trên tường vù vù chạy.

"Chị Lâm Nguyệt!" Gã khẽ kêu một tiếng, không ai trả lời.

Đứng ở cửa chừng 1 phút, ánh mắt gã mới dần thích nghi với bóng tối trong phòng, lờ mờ nhìn thấy Lâm Nguyệt mặc áo đầm màu trắng nằm nghiêng trên sofa, cả người đầy mùi rượu, đã sớm ngủ say.

Âu Dương Vĩ biết cô ta hôm nay uống không ít rượu trắng, chắc hẳn đã say lắm rồi, cả cửa cũng không hề khóa để thế mà ngủ.

Trên điện thoại di động của gã có dán phản quang, đang phát ra ánh sáng trong góc sofa bên chân Lâm Nguyệt.

Âu Dương Vĩ không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, rón rén đi qua đó, cầm lấy điện thoại di động của mình, xoay người đi.

Trước khi ra cửa, muốn giúp cô khóa cửa phòng lại.

Thế nhưng đây là một loại khóa cửa kiểu xưa, cần phải có chìa khóa mới có thể đóng cửa được. Âu Dương Vĩ đành thôi, đóng cửa lại rồi đi về.

Đến dưới lầu, gã thở phào một hơi, nói tình hình trong phòng cho Tiểu Mạch nghe.

Tiểu Mạch bĩu môi, nói: "Đáng đời, uống không giỏi, ai bảo cô ta uống nhiều thế làm gì."

Trở lại khách sạn Thiên Đường, đã là 1h30 sáng.

Tiểu Mạch vào phòng tắm rửa xong, khi đi ra nói: "Em đã hứng đầy bồn nước nóng lớn cho anh, anh mau đi tắm đi."

Cô biết Âu Dương Vĩ có bệnh trĩ, bác sĩ nói kiên trì tắm bồn ngâm móng nửa giờ, có thể ngăn ngừa bệnh trĩ tái phát. Cho nên mỗi ngày sau khi cô tắm xong đều hứng đầy một bồn nước nóng lớn cho Âu Dương Vĩ, để hãm ngâm hơn nửa giờ.

Trong lòng Âu Dương Vĩ nghĩ, không biết sau khi kết hôn, cô ấy còn săn sóc mình như vậy hay không. Có lẽ duyên phận đưa đẩy, một năm trước Âu Dương Vĩ mới tốt nghiệp đại học vào công ty, liền chạm mắt với vị mỹ nữ kia, hẹn hò hơn nửa năm, liền sống thử.

Họ đã chuẩn bị tháng sau kết hôn, thiệp mời cũng đã gửi.

Âu Dương Vĩ cởi giày da ở cửa phòng tắm, ngâm mình vào trong bồn ngập nước nóng, lập tức cảm giác uể oải khắp người trôi đi.

Trong phòng bên ngoài, Tiểu Mạch đang xem chương trình Hàn Quốc lúc nửa đêm, có lẽ tiếng nước Âu Dương Vĩ tắm quá lớn, cô mở âm thanh TV rất to.

Âu Dương Vĩ nằm trong bồn tắm, vừa ngâm mình, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi. Có lẽ quá thích thú, không ngờ ngủ quên mất. Ngủ gật tỉnh lại nhìn điện thoại di động, vừa qua nửa giờ.

Gã vôi vàng phủ thêm khăn tắm, từ trong bồn tắm lớn đứng dậy. Mở cửa phòng tắm, mới phát hiện khách sạn này phục vụ quá kém, đôi dép trong phòng đã hỏng từ sớm cũng không ai đến thay.

Âu Dương Vĩ đành phải khom lưng lấy giày da ở cửa sang, coi nó như dép kéo lột xệt dưới chân.

Trong phòng, trên TV cảnh sinh ly tử biệt đang diễn đến cao trào, Tiểu Mạch tay cầm điều khiển nghiêng đầu trên giường, đã sớm ngủ mất.

Nhìn cặp đùi trắng nõn vươn dưới áo ngủ màu phấn hồng của cô, đáy lòng Âu Dương Vĩ chợt dâng lên một đám lửa, vứt khăn tắm trên người, nhanh như hổ đói vồ mồi đặt cô lên giường nệm Simmons. . .

Sáng ngày thứ hai, khi Âu Dương Vĩ và Tiểu Mạch đi tới nhà ăn bên cạnh khách sạn Thiên Đường, lão Thái và Chu Đồng đã ở trên chiếc bàn thường ăn sáng chờ họ.

Mọi người ngồi một lát, mắt thấy thời gian hẹn cùng ăn bữa sáng sắp tới, Lâm Nguyệt lại chưa thấy đâu.

Lão Thái liền có vẻ không vui lắm, cau mày nói: "Tiểu Lâm này sao vậy kìa, cô ấy không biết chúng ta ăn sáng xong còn phải ra bến xe lửa sao?"

Lão Thái năm nay đã gần bốn mươi, là trưởng phòng tài vụ, cũng là nhân viên có lý lịch già dặn nhất trong phòng, gọi ai cũng đều thêm một chữ tiểu trước họ đối phương, có ý cậy mình nhiều tuổi.

Nghe trưởng phòng phê bình Lâm Nguyệt, Chu Đồng hơi nhấp nhỏ.

Chu Đồng năm nay 25 tuổi, là thủ kho của phòng tài vụ. Hắn luôn theo đuổi Lâm Nguyệt, mặc dù từng bị Lâm Nguyệt từ chối thẳng mặt,

nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào sẵn đón Lâm Nguyệt.

Hắn lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Lâm Nguyệt, nhưng không ai nghe máy.

Chu Đồng nói: "Có thể tối qua uống quá nhiều, ngủ quên. Các anh gọi thức ăn trước, tôi đi gọi cô ấy thử." Không đợi chủ nhiệm gật đầu, hắn đã bỏ chạy ra ngoài.

Lão Thái cũng không khách khí, gọi bữa sáng, bắt đầu ăn trước.

Mới vừa ăn không lâu, điện thoại di động trong túi xách Âu Dương Vĩ lại đột ngột vang lên, vừa nhấn nút nghe, liền nghe Chu Đồng ở đầu kia điện thoại vội vàng nói: "Lâm, Lâm Nguyệt xảy ra chuyện rồi, anh mau bảo trưởng phòng qua xem sao!"

Âu Dương Vĩ nói với trưởng phòng, trưởng phòng nhin không được đổi sắc mặt, đẩy chén đĩa một cái, mang theo Âu Dương Vĩ và Tiểu Mạch đi thẳng đến Nhà Nghỉ Khách Balo.

Chạy vọt vào phòng 303 Lâm Nguyệt ở, họ đều sợ ngây người.

Chỉ thấy Lâm Nguyệt nằm nghiêng trên sofa, ngực cắm một con dao gọt hoa quả, trên sofa và sàn nhà có vài vũng máu đọng.

Âu Dương Vĩ run rẩy đi qua dò hơi thở cô ta, đã sớm tắt thở, lại sờ cơ thể cô ta, lạnh như băng, cứng đờ, xem ra chết đã lâu.

Lão Thái lão đảo tựa cạnh cửa, rống lên một tiếng với Tiểu Mạch: "Còn chần chừ gì nữa, báo cảnh sát đi!"

Tiểu Mạch như bừng tỉnh mộng, vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm gọi 110.

Chẳng mấy chốc, hai chiếc xe cảnh sát hú còi chạy đến dưới lầu Nhà Nghỉ Khách Balo. Một đội cảnh sát từ cầu thang ùa lên, tới trước phòng quan sát bên trong, sau đó đeo găng tay trắng, lấy ra các loại thiết bị, chụp ảnh, kiểm tra dấu vết, khám nghiệm tử thi, thoáng cái đã bắt đầu cẩn thận vội vàng làm việc.

Dẫn đầu là một cảnh sát mặt đen hơn bốn mươi tuổi, y tự giới thiệu với đám Âu Dương Vĩ nói y họ Phạm, tên Phạm Trạch Thiên, là đại đội trưởng đại đội trinh sát hình sự thành phố Thanh Dương.

Đội trưởng Phạm chấp tay sau lưng dạo một vòng quanh hiện trường, vừa phái người đi tìm nhân viên quản lý, vừa gọi bốn người Âu Dương Vĩ và Lão Thái, Tiểu Mạch, Chu Đồng ra ngoài hành lang, tìm hiểu tình hình từ họ.

Họ giới thiệu thân phận của mình, mục đích đến trại Thiên Đường và hoàn cảnh phát hiện Lâm Nguyệt bị hại, tường tận tỉ mỉ.

Đội trưởng Phạm rất nghiêm túc lắng nghe, lấy ra một điều thuốc ngậm trong miệng nhưng không hề châm lửa.

Pháp y báo cáo lại nói, qua khám nghiệm xác sơ bộ, người chết đã cứng cơ kéo dài đến chi trên, tụ máu dùng ngón tay đè ép cũng không mất đi, phỏng chừng đã tử vong từ 5 đến 8 tiếng.

Đội trưởng Phạm nhìn đồng hồ nói: "Bây giờ là 8 giờ, nói cách khác thời gian tử vong là vào giữa 12h đến 3h sáng, đúng không?"

Pháp y gật đầu nói: "Đúng, nhưng thời gian tử vong cụ thể, cần thêm một bước kiểm tra rồi mới xác nhận."

Vừa đúng lúc này, một cảnh sát tìm nhân viên quản lý nhà nghỉ tới, đó là một ông già gầy đét đã hơn năm mươi tuổi mang kính lão.

Đội trưởng Phạm hỏi ông già 12 giờ tối hôm qua, có nghe được tiếng động dị thường nào trong nhà nghỉ không?

Ông già liếc mắt nhìn đám Âu Dương Vĩ và Lão Thái, tức giận nói: "Động tĩnh thì nghe được một ít đấy, nhưng mà đều là chuyện xảy ra trước 12 giờ đêm, đám người bọn họ ở lâu ba vừa hát vừa gõ, có thể không có động tĩnh sao? Nhưng mà 12 giờ đêm sau khi họ rời đi, tôi cũng tắt đèn ngủ, không hề nghe thấy tiếng vang gì khả nghi nữa."

Đội trưởng Phạm sau khi nghe xong, cau chặt mày, ngâm điếu thuốc hút mạnh vài cái, mới phát hiện chưa châm lửa.

Lúc này có nhân viên khám nghiệm dấu vết đi tới, thu thập dấu tay và dấu chân của Âu Dương Vĩ cùng Lão Thái, Tiểu Mạch, Chu Đồng, để so sánh.

Không lâu sau, một cảnh sát chạy vọt vào báo cáo đội trưởng Phạm, con dao thái giết chết Lâm Nguyệt, là ở trong phòng người chết, trước đó từng được rất nhiều cầm gọt trái cây, cho nên dấu tay trên cán dao rất lộn xộn, thu thập không được dấu tay đầu đủ rõ ràng hữu dụng.

Đội trưởng Phạm hỏi: "Vậy dấu chân thì sao?"

Nhân viên khám nghiệm dấu vết liếc mắt nhìn đám Âu Dương Vĩ và Lão Thái, nói: "Hiện trường án mạng, ngoại trừ dấu chân người chết lưu lại, còn có bốn loại dấu chân khác, qua đối chiếu sơ bộ, đều là bốn người họ lưu lại. Trừ những dấu đó ra, không còn dấu vết ai khác tiến vào."

Đội trưởng Phạm rút cuộc đã châm điếu thuốc, phun ra một vòng khói, ánh mắt sắc bén lần lượt đảo qua mặt bốn người Âu Dương Vĩ, cuối cùng nói: "Nói cách khác, hung thủ giết người này, rất có khả năng ngay trong chính bốn người các vị."

Bốn người Âu Dương Vĩ nghe thì sửng sốt, nhìn ngó nhau, bầu không khí hiện trường thoáng cái trở nên vi diệu.

Đội trưởng Phạm vung tay lên, ra lệnh cho thủ hạ: "Đi, tìm bốn căn phòng, để bốn người họ ngồi tách ra, tôi muốn thẩm vấn từng người. Mặt khác, thu chứng minh thư của họ lại, lên mạng xác minh thân phận của họ."

Âu Dương Vĩ và lão Thái còn muốn biện bạch, đã sớm bị mấy cảnh sát đẩy tách ra.

Bốn người họ lần lượt bị bắt vào bốn căn phòng, giấy chứng nhận và điện thoại di động đều giao cho cảnh sát, muốn trao đổi thông tin cho nhau cũng không được nữa.

Âu Dương Vĩ một mình trong căn phòng nhỏ, đứng quay mặt với tường, tâm trạng thấp thỏm không yên. Một là vẫn không thể tin được một mỹ nữ xinh đẹp như Lâm Nguyệt, làm sao trong một đêm lại thành vong hồn dưới dao hương tiêu ngọc vẫn rồi? Hai là ngờ vực ngập lòng: Chẳng lẽ hung thủ giết chết Lâm Nguyệt, thật sự ngay trong bốn người họ? Tối qua, sau khi gã rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo, luôn ở bên Tiểu Mạch, có thể nói nửa bước không rời, gã tự biết, gã và Tiểu Mạch tuyệt đối không thể là hung thủ. Vậy tình nghi lớn nhất, đương nhiên chính là Lão Thái và Chu Đồng.

Chẳng lẽ hung thủ chính là một trong hai bọn họ, hoặc là hai người hợp tác gây án?

Trong lúc gã đang thấp thỏm bất an, cửa phòng đột nhiên mở ra, đội trưởng Phạm chấp tay sau lưng đi tới.

Âu Dương Vĩ nhin không được hỏi: "Anh thật sự nghi ngờ hung thủ giết người, ngay trong bốn chúng tôi?"

Đội trưởng Phạm nói: "Từ chứng cứ cảnh sát nắm giữ hiện nay, khả năng này rất lớn."

Âu Dương Vĩ nói: "Tối qua sau khi rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo, tôi luôn ở bên bạn gái Tiểu Mạch của tôi, cho nên hai chúng tôi tuyệt đối không thể là hung thủ. Tôi cảm thấy lão Thái và Chu Đồng đáng nghi nhất. . ."

"Không." Đội trưởng Phạm cắt ngang lời Âu Dương Vĩ, nhìn chăm chăm hăn nói: "Phán đoán của tôi vừa vặn trái ngược với cậu, tôi cho rằng người đáng nghi nhất không phải lão Thái cũng không phải Chu Đồng, mà là cậu."

Âu Dương Vĩ ngẩn ra: "Tôi? Tại sao?"

Đội trưởng Phạm nói: "Người chết nằm trên sofa bên đui có một vũng máu, trên vết máu có một dấu giày da từng giẫm lên. Nhân viên kiểm nghiệm dấu vết nói cho tôi biết, đó chính là dấu chân của cậu."

Âu Dương Vĩ vội nói: "Vừa rồi tôi từng tiến lên kiểm tra thi thể của Lâm Nguyệt, có lẽ chính là khi đó không cẩn thận giẫm lên đấy."

Đội trưởng Phạm lắc đầu nói: "Không, rất hiển nhiên, dấu chân kia là giẫm lên trước khi máu khô lại."

Nghe đội trưởng Phạm nói xong, phản ứng đầu tiên của Âu Dương Vĩ chính là: Không, tuyệt đối không có khả năng này! Hiện trường án mạng, khi vết máu chưa khô, làm sao để lại dấu chân mình được?

Hăn nhíu mày suy nghĩ, chợt vỗ đui nói: "Đúng rồi, tối qua party kết thúc, sau khi chúng tôi rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo, tôi từng quay lại phòng của Lâm Nguyệt." Nói rồi đem chuyện đêm qua quay lại phòng Lâm Nguyệt lấy điện thoại di động, kể cho cảnh sát.

Đội trưởng Phạm vừa nghe, mặt liền sầm xuống, nhìn chăm chăm gã hỏi: "Cậu nói thật chứ?"

Âu Dương Vĩ nói: "Mạng người quan trọng, lúc này tôi dám nói dối sao?"

Đội trưởng Phạm hỏi: "Vậy vừa rồi khi tôi hỏi tình hình từ cậu, tại sao cậu không nói?"

Âu Dương Vĩ gãi ót nói: "Vừa rồi căng thẳng quá, quên mất việc này."

Đội trưởng Phạm lấy ra một quyển sổ, vừa ghi chép lại vừa nói: "Tình huống cậu báo cáo, rất quan trọng với chúng tôi. Nhưng chúng tôi cần xác nhận với cậu ba sự kiện. Thứ nhất, cậu chắc chắn tối qua lần thứ hai khi cậu tiến vào phòng Lâm Nguyệt, là 1 giờ sáng, có đúng không? Thứ hai, khi ấy cửa phòng Lâm Nguyệt mặc dù đóng, nhưng vẫn chưa khóa, có đúng không? Thứ ba, trong bóng tối cậu quả thật nhìn thấy Lâm Nguyệt không hề nhúc nhích nằm trên sofa, có đúng không?"

Âu Dương Vĩ gật đầu nói: "Đúng thế, ba điểm này, tôi đều có thể khẳng định. Hơn nữa tôi nghi ngờ. . ."

Đội trưởng Phạm hỏi: "Cậu nghi ngờ cái gì?"

Âu Dương Vĩ nói: "Tôi nghi ngờ lần thứ hai tôi tiến vào phòng Lâm Nguyệt, cô ấy đã bị giết rồi. Mau tươi theo sofa chảy thẳng xuống đất, vừa vặn bị tôi đến gần sofa lấy điện thoại giẫm lên, cho nên để lại dấu chân. Nhưng vì lúc ấy trong phòng tối om, tôi vẫn chưa cảm thấy gì khác thường, còn tưởng rằng Lâm Nguyệt uống rượu kém, nằm trên sofa ngủ chứ."

Ánh mắt đội trưởng Phạm sắc bén, nhìn chăm chăm gã nói: "Cậu dựa vào cái gì bảo tôi tin cậu, lần thứ hai khi cậu tiến vào phòng Lâm Nguyệt, cô ta đã chết, chứ không phải cậu cố ý để rơi điện thoại di động ở phòng cô ta, lấy cớ khi quay lại lấy điện thoại, thuận tiện giết chết cô ta?"

Âu Dương Vĩ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kêu to: "Anh đừng có mà ngậm máu phun người! Thứ nhất, tôi và Lâm Nguyệt không oán không thù, không yêu không hận, giết cô ta làm gì? Thứ hai, lúc ấy từ khi tôi tiến vào phòng Lâm Nguyệt đến khi đóng cửa đi ra, trước sau chưa đến hai ba phút. Tối om, anh có thể giết người trong thời gian ngắn ngủi vậy sao?"

Đội trưởng Phạm nhìn gã một cái, không trả lời, quay đầu đi ra.

Không lâu sau, y lại trở vào phòng, mày đã hơi giãn ra, nói: "Chúng tôi đã xác nhận với Tiểu mạch, khi ấy anh vào phòng Lâm Nguyệt tìm điện thoại, từ khi lên lầu đến xuống lầu, trước sau chưa tới 3 phút. Mà căn cứ đầu mối chúng tôi nắm được từ hiện trường suy đoán, tối qua hung thủ sau khi giết chết Lâm Nguyệt, do máu phun ra dạng bắn tia, trên người hung thủ chắc chắn có dính máu. Hung thủ không có khả năng mặc quần áo dính máu đi ra ngoài, cho nên sau khi xong chuyện hẳn sẽ mang quần áo đến thay, sẽ đứng trong phòng bỏ áo khoác ra, hơn nữa còn ở trong nhà vệ sinh dùng nước rửa tay tẩy sạch tay, thêm vào thời gian hành hung giết người trước đó, nhanh nhất cũng phải đến mười phút. Cho nên cậu không có khả năng là hung thủ. Chỉ có thể nói, khi cậu vào phòng Lâm Nguyệt, cô ta đã bị hại, máu tươi chảy trên sàn nhà, vừa vịn bị cậu giẫm lên."

Âu Dương Vĩ không khỏi giơ ngón cái lên với y: "Đội trưởng Phạm, ngài quả đúng là hiểu tận chân tơ kẽ tóc."

Đội trưởng Phạm nói: "Căn cứ chúng ta điều tra vừa rồi, lầu bốn có vị khách balo tối qua điều hòa hỏng, nửa đêm thức dậy hóng gió, phát hiện đèn phòng 303 tầng ba vẫn sáng, sau phòng có cô gái mặc đồ trắng ngồi trên ban công, đang uống rượu một mình. Chúng tôi đưa hẳn xuống lầu nhìn thi thể Lâm Nguyệt, hẳn nói tối qua chính là nhìn thấy cô ta."

"Nói vậy, 12h đêm qua sau khi chúng tôi rời đi, Lâm Nguyệt cảm thấy vẫn chưa đã, lại bưng ly rượu lên ban công uống một mình, đúng không?"

"Hắn là vậy. Tôi từng hỏi vị khách balo kia, hắn nhớ lại khi ấy chừng 12h30. Nói cách khác 12h30 đêm qua, Lâm Nguyệt còn sống. Mà 1h sáng khi cậu trở lại, cô ta đã chết."

Âu Dương Vĩ nói: "Như vậy có thể kết luận, cô ta bị hại trong nửa giờ từ 12h đến 1h gần ngủ này, có đúng không?"

Đội trưởng Phạm nói: "Đúng. Căn cứ theo đầu mối vị khách balo này và cậu cung cấp, chúng tôi căn bản có thể xác định thời gian tử vong của Lâm Nguyệt, là vào 12h30 đến 1h sáng."

Âu Dương Vĩ nói: "Trong khoảng thời gian này, tôi và Tiểu Mạch đang ngồi bên bồn hoa trên đường ngắm sao."

Đội trưởng Phạm nói: "Nếu cậu và bạn gái cậu nói thật, vậy hai người có thể được loại trừ nghi vấn."

Âu Dương Vĩ nghe xong, lúc này mới thở phào.

Đội trưởng Phạm vỗ tay sau lưng đi thông thả trong phòng vài bước, suy tư nói: "Vậy bây giờ, cũng chỉ còn lại lão Thái trưởng phòng của các cậu và thanh niên Chu Đồng."

Y đột ngột quay đầu nhìn thẳng Âu Dương Vĩ, "Cậu cảm thấy họ thế nào?"

Âu Dương Vĩ suy nghĩ một chút, do dự nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi cho rằng khả năng tình nghi của Chu Đồng cao hơn. Hắn luôn theo đuổi Lâm Nguyệt, lại bị Lâm Nguyệt nhiều lần từ chối trước mặt mọi người, hơn nữa tối qua lại uống nhiều rượu. . ."

"Ý cậu nói là, đêm qua sau khi Chu Đồng say rượu loạn tính, ra về rồi quay lại làm phiền Lâm Nguyệt, sau khi bị Lâm Nguyệt cự tuyệt thẹn quá hóa giận, tiện tay cầm lấy con dao trong phòng sát hại cô ta?"

Âu Dương Vĩ gật đầu: "Đương nhiên, đây chỉ là nghi ngờ của tôi."

Đội trưởng Phạm vỗ vai gã nói: "Cám ơn đầu mỗi cậu cung cấp, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng. Cậu có thể tìm đồng nghiệp của cậu, các cậu có thể đi, nhưng trước khi vụ án còn chưa điều tra rõ, chưa được cảnh sát cho phép, các cậu không thể rời khỏi trại Thiên Đường, tốt nhất là ở lại trong khách sạn, nếu có gì cần, chúng tôi sẽ tìm các cậu bất cứ lúc nào."

Ở cầu thang, Âu Dương Vĩ gặp được Lão Thái, Chu Đồng và Tiểu Mạch.

Vành mắt Chu Đồng đo đỏ, xem ra đã khóc vì cái chết của Lâm Nguyệt.

Lão Thái gọi điện thoại cho công ty, nói bên này xảy ra sự cố, cũng xin phép công ty nghỉ vài ngày.

Mọi người ai cũng không nói gì, lẳng lặng trở về khách sạn Thiên Đường.

Giữa trưa, mọi người vừa ăn cơm trưa xong, đột nhiên có hai cảnh sát tới, mang Chu Đồng đi.

Âu Dương Vĩ và Lão Thái, Tiểu Mạch đều cảm thấy trong lòng có một tảng đá rơi xuống đất: Hung thủ giết chết Lâm Nguyệt, rốt cuộc đã bắt được rồi!

Chưa đến gần tối, một chiếc xe cảnh sát chở Chu Đồng trở về, hai cảnh sát trên xe còn khách khí giơ tay chào tạm biệt hẳn.

Lần này, cả ba người Âu Dương Vĩ đều chẳng hiểu ra sao nữa.

Chu Đồng là một người không giấu được chuyện trong lòng, vừa thấy mọi người, liền bắt đầu mắng: "Con mẹ nó, cảnh sát ấy vậy mà nghi ngờ tôi

giết Lâm Nguyệt. Ông đây yêu cô ấy còn không kịp, sao lại hại cô ấy?"

Hóa ra xế chiều hôm nay, cảnh sát 'mời' hấn đi, chính vì nghi ngờ hấn là hung thủ sát hại Lâm Nguyệt. Nhưng Chu Đồng nói cho cảnh sát, mình vừa không có động cơ gây án, vừa không có thời gian gây án.

Thứ nhất, hấn yêu Lâm Nguyệt, mặc dù không theo đuổi được cô ta, nhưng tuyệt đối sẽ không vì yêu sinh hận, hạ độc thủ với cô.

Thứ hai, khi xảy ra vụ án hấn có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Đêm hôm qua sau khi party kết thúc, trên đường quay về khách sạn, gia đình hấn có việc gấp gọi điện thoại di động tìm hấn, vừa vặn điện thoại di động của hấn hết pin, hấn dùng điện thoại công cộng bên cạnh khách sạn gọi điện về nhà.

Mẹ hấn trong điện thoại linh tinh lang tang nói cả buổi trời.

Cú điện thoại này gọi một mạch từ 12h20 mãi đến hơn 1h, khoảng hơn 40 phút.

Hấn khi ấy còn chán mẹ mình phiền toái, không ngờ cú điện thoại này lại thành chứng cứ đanh thép nhất chứng minh hấn không phải hung thủ giết người.

Cảnh sát qua nhiều cách điều tra, sau khi xác nhận lời hấn nói là thật, lập tức đưa hấn trở về.

"Đúng thế đúng thế." Khi Chu Đồng kể cho mọi người nghe những gì mình trải qua, Lão Thái ở bên cạnh vội vàng phụ họa nói, "Khi ấy hai ta ở cùng nhau, cậu ấy gọi điện thoại nói chuyện rất lâu, tôi hút hơn nửa bao thuốc lá cậu ta còn chưa cúp điện thoại, tôi cũng không chờ nổi nữa, còn thúc giục cậu ta hai lần đấy. Đúng không, Chu Đồng?"

Chu Đồng liếc mắt nhìn ông ta một cái, rất miễn cưỡng gật đầu.

Nếu hai người họ cũng có thể chứng minh cho nhau khi xảy ra vụ án không có ở hiện trường, thế thì cả bốn người, khi xảy ra vụ án đều có chứng cứ vững mặt đầy đủ, nói cách khác, trong vụ án mạng này, tình nghi của bốn người bọn Âu Dương Vĩ đều đã loại trừ.

Chẳng lẽ ngay từ đầu cảnh sát đã phán đoán sai, hung thủ giết người căn bản không nằm trong số bốn người họ?

Sáng sớm ngày thứ hai, đội trưởng Phạm đến khách sạn tìm Âu Dương Vĩ, gọi gã xuống lầu vào trong xe cảnh sát.

Y lấy ra một chiếc điện thoại di động tinh xảo đưa cho Âu Dương Vĩ xem, Âu Dương Vĩ nhận ra đó là điện thoại Nokia của Lâm Nguyệt.

Y hỏi Âu Dương Vĩ biết số QQ của Lâm Nguyệt không, Âu Dương Vĩ bảo biết, họ đều có QQ làm việc của mình, đều dùng tên thật, thuận tiện cho việc liên lạc giữa các đồng nghiệp.

Đội trưởng Phạm nói cho gã biết, cảnh sát phát hiện trong điện thoại di động của Lâm Nguyệt từng đăng ký hai số QQ, một cái trong đó chính là QQ làm việc mà gã nói, đăng ký tên thật của Lâm Nguyệt. Còn cái kia, là QQ cô ta dùng ngoài công việc, đăng ký nickname là "Thiên Thần Tình Yêu".

"Thiên Thần Tình Yêu?" Âu Dương Vĩ không khỏi nhíu mày, "Tôi chưa từng nghe nói cô ấy dùng nickname này."

"Cậu đương nhiên không biết, đây là số QQ ngoài công việc của cô ta, kết bạn trong đó đều là ngoài công ty, các nước khác nhau, chỉ cần cô ta không nói, trên thế giới này sẽ không có ai biết 'Thiên Thần Tình Yêu' chính là Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt chính là 'Thiên Thần Tình Yêu'. Chính vì đây là một nickname ảo, Lâm Nguyệt có thể dùng nó để nói những gì mình muốn mà không sợ bị ai biết, cho nên nó thường có thể phản ánh một ít tình hình thật sự."

Âu Dương Vĩ nhất thời không hiểu, hỏi y có ý gì.

Đội trưởng Phạm nói cho gã biết, cảnh sát mạng đã phá giải mật khẩu của Lâm Nguyệt, sau khi vào QQ của cô, phát hiện trong chữ ký QQ Thiên Thần Tình Yêu dường như đã tiết lộ một vài thông tin hữu dụng với cảnh sát.

Âu Dương Vĩ vừa cúi đầu nhìn, liền thấy chữ ký QQ của Thiên Thần Tình Yêu trong điện thoại di động Lâm Nguyệt viết: Đồng nghiệp cùng phòng, cảm mến yêu đương. Yêu khổ ba năm, nói chia tay liền chia tay? Tôi không cam lòng, chết cũng không cam lòng!!!

Ba dấu chấm than phía sau, như ba thanh kiếm nhọn, cắm thẳng vào lòng người.

Đội trưởng Phạm nhìn theo hắn nói: "Cậu và Lâm Nguyệt là đồng nghiệp cùng phòng, có biết cô ta đang yêu đương với ai không?"

Âu Dương Vĩ lắc đầu nói: "Tôi không hề biết cô ấy đang yêu đương với ai, thậm chí cũng không biết cô ấy đang yêu. Trong ấn tượng của tôi, Lâm Nguyệt là một người ngoài nóng trong lạnh, nhìn bề ngoài, cô ấy như một đại tỷ tỷ, với ai cũng rất tốt bụng, nhưng dưới bề ngoài nhiệt tình, bao bọc bên trong lại là một trái tim lạnh giá khép kín. Nếu ai muốn theo đuổi cô ấy, chắc chắn sẽ mũi dính đầy tro, Chu Đồng chẳng phải cũng gãy cánh mà về trước cô ấy sao? Tôi luôn tưởng rằng cô ấy không có bạn trai chứ, không ngờ lại yêu đương ba năm với anh chàng nào trong phòng chúng tôi, công tác bảo mật này làm thật sự quá tốt."

Đội trưởng Phạm đột nhiên nở nụ cười, nói: "Sao, bạn trai bí mật của cô ta, chẳng lẽ không phải cậu à?"

Âu Dương Vĩ cũng cười rộ lên: "Sao có thể chứ?"

Đội trưởng Phạm nói: "Suy luận của tôi kỳ thật rất đơn giản, phòng làm việc các cậu chỉ có ba người đàn ông, cô ta rõ ràng từng cự tuyệt Chu Đồng, sẽ càng không thích được Lão Thái luôn ở trên mây, còn lại có khả năng nhất để chọn làm bạn trai của cô ta, cũng chỉ có anh chàng đẹp trai trẻ tuổi cậu."

Âu Dương Vĩ cười ha hả, nói: "Cám ơn đội trưởng Phạm khích lệ, nhưng mà bạn trai bí mật của cô ta không phải tôi. Tôi vừa mới tốt nghiệp đại học, đến công ty làm việc cũng mới gần năm, sao lại yêu đương với cô ta ba năm được? Hơn nữa, nếu tôi thật sự quen cô ấy, chúng tôi một người trẻ trung chưa gả một người độc thân chưa lập gia đình, sao không quang minh chính đại mà tiến hành, căn bản không cần phải giấu giếm làm gì, càng chẳng cần phải 'yêu khố' à."

Khi Âu Dương Vĩ nói đến hai chữ "Yêu Khố" này, trong lòng gã và đội trưởng Phạm đều giật mình, không hẹn mà cùng vỗ đùi: "Chẳng lẽ là ông ta?"

Lâm Nguyệt nếu như yêu Âu Dương Vĩ hoặc Chu Đồng, song phương đều là thành phần tri thức đơn thân, công ty cũng không quy định đồng nghiệp chung phòng không thể yêu nhau, cho nên không cần thiết phải tiến hành bí mật giấu giếm tai mắt mọi người, càng không cần dùng hai chữ "yêu khố" này.

Nếu cô ta yêu đương bí mật với người đó, không thể cho ai khác biết, vậy rất có khả năng, tình cảm của họ không thể phơi bày ra ánh sáng.

Nam nữ hoan ái, có gì không thể phơi bày chứ?

Trừ phi nữ có chồng, nam có vợ.

Vì vậy, phù hợp với điều kiện Lâm Nguyệt bí mật yêu khố này, cũng chỉ có Lão Thái.

Lão Thái đã kết hôn, có vợ có con, nếu Lâm Nguyệt yêu ông ta, tình yêu giữa họ, đương nhiên cũng chỉ có tiến hành bí mật, cũng chỉ có thể "yêu khờ" không thể phơi bày. . .

Vợ không chịu ly hôn, tình nhân áp sát từng bước, Lão Thái không muốn xông xáo dư luận thân bại danh liệt, thậm chí là vứt bỏ chén cơm của mình, đành phải tàn nhẫn vung dao giết người tình. . .

Đội trưởng Phạm nhanh chóng quyết định, nói với mấy cảnh sát trong xe: "Đi, lên lầu cùng Lão Thái xuống cho tôi!"

Mấy cảnh sát hình sự vừa nghe vụ án có manh mối, đều hưng phấn hẳn, mọi người nhanh chóng xông lên lầu.

Chẳng bao lâu sau, đã cùng Lão Thái kéo xuống.

Đội trưởng Phạm không hề vòng vo, bắt đầu hỏi: "Lão Thái, tại sao anh muốn giết Lâm Nguyệt?"

Lão Thái sửng sốt: "Anh nói gì? Ai giết người?"

Đội trưởng Phạm thấy ông ta còn muốn gian dối thì trừng mắt, hỏi: "Ngày hôm trước, cũng chính là đêm Lâm Nguyệt bị giết, từ 12h30 đến 1h sáng, anh ở đâu?"

Lão Thái ấp úng nói: "Lần trước lúc anh hỏi tôi, chẳng phải tôi đã nói cả rồi sao, tối hôm trước, sau khi tôi rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo, luôn ở cùng Chu Đồng. Thời gian khi Lâm Nguyệt bị giết, Chu Đồng đang ở buồng điện thoại công cộng bên cạnh khách sạn gọi điện thoại về nhà, tôi liền ngồi xổm ngoài buồng điện thoại, vừa hút thuốc vừa chờ hẳn. Tôi hút cả nửa bao thuốc lá rồi, hẳn mới nói chuyện điện thoại xong. Không tin anh hỏi Chu Đồng đi?"

Đội trưởng Phạm thấy khi hắn nói những lời này mắt luôn nhìn nơi khác, không dám nhìn thẳng mặt mình, trong lòng càng nảy sinh nghi ngờ, bắt đầu lừa hắn: "Dóc tổ, người vệ sinh đường phụ trách quét dọn khách sạn Thiên Đường này, là vợ của một cảnh sát trong sở chúng tôi, tôi vừa gọi điện hỏi cô ấy, sáng hôm qua khi cô ấy quét con đường này, xung quanh buồng điện thoại công cộng kia sạch sẽ, căn bản không có một đồng tàn thuốc lớn anh hút. Anh nói anh ngồi đó hút hơn nửa bao thuốc, lừa quỷ à!"

Lão Thái biến sắc, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra.

Ánh mắt đội trưởng Phạm như mũi dùi nhìn thẳng hắn: "Nói mau, khoảng thời gian đó, rốt cuộc anh đã đi đâu làm gì? Có phải anh giết Lâm Nguyệt không?"

"Tôi nói tôi nói. . ." Lão Thái vẻ mặt khóc tang, đặt mông ngồi trên ghế xe cảnh sát.

Âu Dương Vĩ ngửa đầu ra sau, nghĩ thầm người này, rốt cuộc đã nhận tội.

Ai ngờ Lão Thái lại nói: "Tôi, tôi thật là bị oan uổng, Lâm Nguyệt thật sự không phải tôi giết. Đêm hôm đó, sau khi kết thúc party rời khỏi Nhà Nghỉ Khách Balo, tôi và Chu Đồng trở về một đoạn, liền chia tay với cậu ta, đi làm chuyện riêng. Tôi cam đoan, tôi tuyệt đối không giết Lâm Nguyệt. Sáng ngày thứ hai, Lâm Nguyệt bị giết, tôi sợ cảnh sát nghi ngờ mình, liền nói mình luôn ở cùng Chu Đồng, hơn nữa âm thầm hứa hẹn với cậu ta, chỉ cần cậu ta không vạch trần tôi, sau khi trở về, tôi nhất định sẽ tiến cử cậu ta lên làm phó trưởng phòng tài vụ công ty."

Đội trưởng Phạm giận dữ hỏi: "Vậy rốt cuộc anh đi đâu?"

"Cái này, này. . ." Lão Thái run rẩy hỏi, "Nhất định phải nói sao?"

Đội trưởng Phạm nói: "Anh không nói, chẳng khác nào thừa nhận mình là hung thủ giết người."

Lão Thái liếc mắt nhìn Âu Dương Vĩ một cái, khuôn mặt già nua đỏ còn hơn cả gan heo, hận không thể tìm một cái lỗ nhảy vào.

Hắn nói: "Đêm đó, sau khi tôi chia tay Chu Đồng, thì đến câu lạc bộ đêm Thiên Đường. Tôi đi tới đệ nhất Văn Thượng của trại Thiên Đường, ở đó chơi gái, có một em Tứ Xuyên, dáng rất ngon. Ngày đó tôi muốn thừa dịp buổi tối cuối cùng ở trại Thiên Đường chơi đùa với cô ta chút, cho nên liền. . .Không tin các anh có thể đến câu lạc bộ đêm Thiên Đường điều tra, cô gái đó số 68, nghệ danh Thanh Thanh. . .Tôi và Lâm Nguyệt ngoại trừ là đồng nghiệp, không còn quan hệ nào khác nữa, tôi cũng không có bất cứ liên quan nào đến cái chết của cô ấy. Thật đó! Việc này các anh ngàn vạn lần đừng nói cho công ty chúng tôi, bằng không chức trưởng phòng của tôi đây sẽ kết thúc. . ."

"Mẹ nó, sao anh không nói sớm, hại chúng tôi lãng phí nhiều thời gian với anh như vậy!"

Đội trưởng Phạm vừa bực mình vừa buồn cười, hận không thể đá một cước lên mũi hắn.

Sau đó qua cảnh sát điều tra xác nhận, Lão Thái nói thật.

Cứ như vậy, đầu mỗi từ Lão Thái tra tìm đầu mỗi cái chết Lâm Nguyệt đã bị chặt đứt.

Tình nghi từ bốn người Âu Dương Vĩ, đã bị cảnh sát lần lượt loại bỏ.

Từ đó về sau mặc dù cảnh sát điều tra mọi cách, tình tiết vụ án vẫn không có tiến triển lớn.

Vài ngày sau, người nhà Lâm Nguyệt chạy tới trại Thiên Đường.

Bọn Âu Dương Vĩ giúp đỡ cha mẹ Lâm Nguyệt xử lý xong hậu sự cho Lâm Nguyệt, chào tạm biệt đội trưởng Phạm, ngồi xe lên tỉnh, bắt tàu hỏa cao tốc về.

Vụ án mạng Lâm Nguyệt cũng thành một vụ án chưa giải quyết.

Sau khi trở lại công ty làm việc, Âu Dương Vĩ, Tiểu Mạch, Lão Thái và Chu Đồng, tâm trạng bốn người đã lâu vẫn chưa thể bình tĩnh.

Nguyên nhân trong đó, không hề vì cái chết của Lâm Nguyệt, mà do trên xe lửa quay về, Tiểu Mạch đã nói một câu.

Khi ấy vì cảnh sát đã loại trừ hiềm nghi của bốn người họ, tâm trạng của mọi người đều đã dễ chịu hơn chút.

Cuối cùng là ai đã giết Lâm Nguyệt đây?

Vấn đề này, thành chủ đề thảo luận của họ trên xe lửa.

Nhưng nghĩ tới nghĩ cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là ai có khả năng hạ độc thủ với cô gái mặt mũi xinh đẹp, đối xử với mọi người nhiệt tình như Lâm Nguyệt.

Đúng lúc này, Tiểu Mạch đột nhiên nói một câu: "Lâm Nguyệt đúng là đại công thần giúp công ty chúng ta lần này thành công trốn thuế ngàn vạn tệ đó!"

Họ đương nhiên hiểu được ý của cô ta.

Lâm Nguyệt là sinh viên xuất sắc xuất thân từ đào tạo chính quy chuyên ngành kế toán duy nhất trong năm người phòng tài vụ công ty, với mảng trốn thuế xí nghiệp và trốn lậu thuế này vô cùng quen thuộc.

Công ty lần này ứng phó cục thuế kiểm tra, chính là một tay cô ta hành động.

Công ty sở dĩ có thể thuận lợi lên trốn hơn ngàn vạn tệ thuế mà không bị cục thuế phát hiện, chủ yếu nhất là vì có cố gắng của cô ta.

Tiểu Mạch tiếp tục nói một câu nữa: "Ôi chao, các anh nói thử xem có thể là vì cô ấy biết quá nhiều bí mật tài chính của công ty, cho nên bị công ty --" Nói đến đây, cô dùng tay làm dao, giả vờ cắt cổ mình một cái.

Trong lòng Âu Dương Vĩ và Lão Thái, Chu Đồng chấn động, thật lâu không nói thành lời.

Loại chuyện qua cầu rút ván giết người diệt khẩu này, trong phim truyền hình thường xuyên chiếu lắm, chẳng lẽ trong cuộc sống đời thực họ cũng gặp giống vậy?

Nếu như vậy, tình cảnh của họ có phải cũng đang rất nguy ngập không?

Mọi người không nói gì, nhưng trong lòng lại đề lên một tảng đá lớn.

Thế nên sau khi quay về công ty, vẫn mãi không thoát được bóng ma tâm lý này.

Tuần lễ trôi qua, công ty đã phá vỡ kế toán mới làm việc thế chỗ Lâm Nguyệt, cuộc sống của bốn người Âu Dương Vĩ cùng Tiểu Mạch, Lão Thái, Chu Đồng cũng không thay đổi bao nhiêu, bọn họ lúc này mới dần yên lòng.

Ngày kết hôn của Âu Dương Vĩ và Tiểu Mạch đã gần kề, họ cũng bắt đầu trang trí nhà mới và lu bu công tác cử hành hôn lễ.

Tối hôm ấy, vì Tiểu Mạch có việc phải ở lại tăng ca, Âu Dương Vĩ tan tầm về nhà trước.

Bận rộn cả ngày, cả người mồ hôi bắn tui, hơn nữa bệnh trĩ lại phát tác, cho nên chuyện đầu tiên hẳn làm khi vào nhà, chính là muốn ngâm bồn nước nóng cho đã. Lúc trước Tiểu Mạch ở nhà, đều là cô ta giúp anh chuẩn bị nước nóng lấy khăn mặt quần áo, anh vừa vào phòng tắm, nhưng đêm nay cô ta lại không có nhà, Âu Dương Vĩ đành phải tự mình ra tay.

Thong thả sung sướng ngâm xong nước nóng, khi ra khỏi phòng tắm Âu Dương Vĩ mới phát hiện đã quên lấy dép, đành phải lau khô hai chân xỏ hờ vào giày da cởi ở cửa.

Ngay khoảnh khắc hai mũi chân thuận lợi xỏ vào giày da, hẳn chợt ngẩn ngơ.

Âu Dương Vĩ là một người khá cẩn thận, bình thường cho dù vào cửa hay lên giường cởi giày, đều tự tay quay ngược giày lại, mũi hướng ra ngoài, như vậy ra ngoài hoặc xuống giường, có thể mang giày rất thuận tiện.

Thế nhưng lúc này đây, ngay khoảnh khắc mũi chân hẳn thuận thể tiến vào giày da, hẳn chợt nhớ tới đêm hôm bọn họ ở trại Thiên Đường, Lâm Nguyệt bị giết, hẳn từ phòng tắm ngâm mình xong đi ra, bởi vì không tìm được dép, cũng phải xỏ giày da.

Nhưng lần đó, Âu Dương Vĩ đến nay vẫn nhớ kỹ rõ ràng, hẳn dùng mũi chân thử trước, không tìm được miệng giày, mãi đến khi hẳn khom lưng xoay giày da qua, mới thuận lợi mang vào.

Nói cách khác, khi hẳn đi vào, giày da được mình đặt rất kỹ, mũi giày hướng ra ngoài, mà khi hẳn ra, giày da lại bị xoay ngược lại, mũi giày hướng vào phòng tắm.

Điều này chứng tỏ, khi hẳn tắm, có người đã động vào giày hẳn.

Mà đôi giày kia, chính là đôi giày giẫm lên vết máu để lại dấu chân tại hiện trường Lâm Nguyệt bị giết.

Âu Dương Vĩ suy nghĩ một chút, khúc mắc khóa trong lòng rốt cuộc sáng tỏ thông suốt.

Nhưng trái tim lại dần rơi vào trong kẽ nứt.

Hơn 11 giờ đêm, Tiểu Mạch tăng ca xong trở về, thấy Âu Dương Vĩ vẫn đang ngồi ở phòng khách chờ cô, liền cười chui vào trong lòng hắn: "Sao, em chưa về, anh ngủ không được hả!"

Âu Dương Vĩ đẩy cô ra, thở dài nói: "Tiểu Mạch, chúng ta chia tay thôi."

Tiểu Mạch sửng sốt, nghi ngờ mình đã nghe lầm: "Anh nói gì? Tại sao?"

Âu Dương Vĩ liếc nhìn cô, nói: "Bởi vì tôi không muốn kết hôn cùng hung thủ giết người hai tay dính máu."

Tiểu Mạch trừng to hai mắt nhìn: "Anh nói gì? Ai là hung thủ giết người? Sao em nghe không hiểu gì cả?"

Âu Dương Vĩ đột nhiên tăng giọng nói: "Không, cô nghe hiểu cả, cô hiểu hơn bất kỳ ai khác, bởi vì cô chính là hung thủ giết chết Lâm Nguyệt."

Tiểu Mạch nhìn hắn khoảng 1 phút, đột nhiên phì một tiếng nở nụ cười, đưa tay sờ trán hắn: "Không có sốt mà, sao miệng nói toàn lời mê sảng thế? Khi Lâm Nguyệt bị hại, em luôn ở bên anh, có thể nói nửa bước không rời, sao em giết người được?"

Âu Dương Vĩ nói: "Không sai, khoảng thời gian cảnh sát nhận định Lâm Nguyệt bị giết, cô quả thực ở cùng tôi, một bước cũng chưa hề rời đi.

Nhưng vấn đề là, Lâm Nguyệt căn bản không bị giết vào khoảng thời gian cảnh sát suy đoán. Cảnh sát sở dĩ nhận định Lâm Nguyệt bị hại trước 1h sáng, chứng cứ trực tiếp nhất chính là dấu chân máu khi tôi vào phòng Lâm Nguyệt lấy điện thoại di động đã giẫm phải. Mà trên thực tế, lúc ấy khi tôi đi vào, Lâm Nguyệt còn sống, chỉ là say rượu nằm trên sofa ngủ. Dấu chân máu kia, căn bản không phải giẫm lên lúc ấy."

"Vậy giẫm lên lúc nào chứ?"

"Là lúc tôi quay về khách sạn ngâm nước nóng. Ngay trong nửa giờ tôi ngâm nước nóng, có người mang giày của tôi, chạy đến Nhà Nghỉ Khách Balo, trước hết thừa dịp Lâm Nguyệt uống rượu ngủ say, giết chết cô ta, rồi ấn giày của tôi lên vết máu. Vì vậy tôi đến gần sofa phòng Lâm Nguyệt lấy điện thoại di động, là vào khoảng 1h sáng, sau đó không hề đi qua Nhà Nghỉ Khách Balo nữa, cho nên cảnh sát liền nhận định, dấu chân máu này là lưu lại khi đó. Mà cảnh sát chính là căn cứ vào dấu chân máu này, nhận định khi tôi đi vào lấy điện thoại di động, Lâm Nguyệt đã chết. Nhưng dấu chân máu này, khiến thời gian Lâm Nguyệt bị giết vốn là sau 1h sáng, đẩy lên thành trước 1h sáng. Mà trước 1h sáng, hung thủ vừa vặn có chứng cứ vắng mặt hiện trường hoàn toàn chu đáo. Kẻ mang giày của tôi đi giết người, không phải ai khác, chính là cô. Cô biết mỗi lần tôi ngâm bồn ít nhất phải nửa giờ, chúng tôi khi ấy ở khách sạn Thiên Đường cách Nhà Nghỉ Khách Balo Lâm Nguyệt ở, cũng chỉ khoảng 10 phút đi bộ, nếu đi nhanh, nhiều nhất 15 phút là có thể trở về. Còn 15 phút còn lại, đã đủ cho cô giết chết một cô ta gái đang say rượu ngủ mê man. Cô mở tiếng TV rất lớn, để cho tôi trong phòng tắm không nghe được tiếng động cô ra ngoài. Cô giết chết Lâm Nguyệt xong, chạy về khách sạn, nằm trên giường, giả vờ ngủ quên khi xem TV, hiển nhiên không hề khiến tôi nghi ngờ chút nào -- nếu không phải đôi giày kia -- "

"Đôi giày kia làm sao?"

"Mỗi lần tôi cởi giày, đều sẽ tự tay xoay mũi giày lại, để mũi giày hướng ra ngoài, tiện cho lúc mang giày ra ngoài. Mà cô khi trả giày tôi lại chỗ cũ, đã quên điếm này, kết quả khi tôi đi ra mang giày, mũi giày hướng về phía mình, phải tự tay xoay ngược mũi giày lại mới thuận lợi mang giày. Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy có chút mất tự nhiên, vẫn chưa suy nghĩ nhiều, mãi đến đêm nay khi tôi quên lấy dép nên xỏ giày da, mới đột ngột tỉnh ngộ."

Sắc mặt Tiểu Mạch tái nhợt, cười lạnh nói: "Suy luận của anh nghe dường như có chút đạo lý. Thế nhưng tôi và Lâm Nguyệt không oán không thù, thì tại sao phải giết cô ấy chứ?"

"Cô và Lâm Nguyệt mặc dù không oán không thù, nhưng có yêu có hận." Âu Dương Vĩ thở dài một tiếng nói, "Tôi đã đọc chữ ký QQ của Lâm Nguyệt, cô ta nói cô ta cùng một đồng nghiệp làm chung phòng yêu khổ ba năm, đây là một cuộc tình bí mật không thể công khai. Ngay từ đầu, tôi tưởng rằng người cô ta nói đến là Lão Thái. Nhưng trên thực tế người cô ta yêu, lại không phải Lão Thái, càng không phải tôi và Chu Đồng, mà là cô. Cô là một kẻ đồng tính luyến ái."

Câu nói sau cùng, tựa như một cây kim bạc vô tình đâm vào tim Tiểu Mạch, cô ta đột ngột co quắp toàn thân, bụm mặt ghen ngào: "Không sai, cô ta, cô ta là ma quỷ! Hơn ba năm trước, tôi vừa đến công ty, nhất thời không tìm được chỗ ở, cô ta đã bảo tôi đến ở cùng cô ta, còn nhiệt tình cho tôi ngủ chung giường, cho đến nửa đêm cô ta cởi sạch đồ lót của tôi không ngừng hôn lên người tôi, tôi mới biết cô ta là một nữ đồng tính. Mà khiến bản thân tôi cũng cảm thấy khó tin chính là tôi ấy vậy mà không hề cảm thấy chán ghét hành động thân mật tục tĩu này của cô ta. Cứ thế, dưới sự xui khiến và chăm sóc huấn luyện của cô ta, chúng tôi thành một đôi. Mãi đến hơn một năm trước anh đến công ty, mãi đến khi chúng ta bắt đầu yêu nhau, tôi mới cảm giác được mình giống một cô gái bình thường, tôi mới biết được cuộc sống trầm luân lêu lổng bên cô ta, là dơ bẩn đáng xấu hổ nhường nào. Tôi quyết định, phải hoàn toàn chia tay loại cuộc sống đồi bại

phóng túng này cùng cô ta. Nhưng cô ta nghe được tin tôi muốn kết hôn với anh, lại bằng mọi cách cản trở tôi, không ngừng gửi tin nhắn gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi rời khỏi anh, bảo tôi trở lại bên cô ta lần nữa. Thậm chí cô ta ở phòng vệ sinh đau khổ cầu khẩn tôi, nói cô ta không thể không có tôi. Thấy tôi không mảy may để ý, cô ta liền trở mặt, uy hiếp tôi nếu tôi rời khỏi cô ta, cô ta sẽ dán những bức ảnh khỏa thân của tôi trước kia chụp trộm được lên diễn đàn công ty chúng ta. Tôi đã bị cô ta uy hiếp, đành phải vừa ở bên anh, vừa chu toàn cùng cô ta. Đêm sinh nhật cô ta ở trại Thiên Đường, lúc anh và bọn Lão Thái uống rượu trong phòng, cô ta lại gọi tôi ra ban công, bảo tôi tối ở lại cùng cô ta. Tôi từ chối. Cô ta liền cắn răng cắn hận nói, cô ta tuyệt đối sẽ không để tôi và anh sống an ổn. Tôi thống hận à đàn bà hầu như đã điên rồi này đến cực điểm, rồi lại không biết làm sao. Mãi đến khi anh nửa đường quay lại phòng cô ta lấy điện thoại di động đi ra, nói cho tôi biết cửa phòng cô ta không khóa, say rượu ngủ mê man, tôi mới ý thức được đã đến lúc mình hoàn toàn diệt trừ mối họa lớn trong lòng này. Vì vậy tôi cân nhắc một chút, liền thừa dịp anh ngâm nước. . ."

Nói đến đây, hai vai cô ta đã run rẩy, nước mắt từ kẽ ngón tay chảy ra, đã không nói nên lời nữa.

Âu Dương Vĩ đưa khăn giấy cho cô ta, thở dài nói: "Cô yên tâm, chỉ cần cảnh sát không chủ động điều tra đến tôi, tôi sẽ không kể những chuyện này cho cảnh sát. Nhưng mà, tôi cũng không muốn sống cả đời cùng một tên tội phạm giết người. . ." Nói xong câu đó, hần mở cửa bước đi không hề quay đầu lại.

...

Một tuần sau, Âu Dương Vĩ nhận được điện thoại Phạm Trạch Thiên gọi tới từ thành phố Thanh Dương.

Đội trưởng Phạm nói cảnh sát Thanh Dương vừa tìm được một ít đầu mối, muốn mời Âu Dương Vĩ hợp tác điều tra.

Âu Dương Vĩ do dự một chút, cuối cùng nói: "Đội trưởng Phạm, tôi đã biết ai là hung thủ sát hại Lâm Nguyệt. . ."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Tử Vong Nhiều Kỳ](#)

[Chương 2: Cầu Nguyện Chí Mạng](#)

[Chương 3: Chuyên Phát Nhanh Sinh Tử](#)

[Chương 4: Lữ Đồ Mê Hung](#)